

Rita Falk

SERTÉSFEJ AL DENTE

dtv
premium

Von der Autorin der Bestseller

WINTERKARTOFFELKNÖDEL und DAMPENUDELBLUES

Franz Eberhofer, a testestül-lelkestül bajor zsaru békés mindennapjait egy csapásra felborítja a gyilkosságért elítélt pszichopata pszichológus, dr. Küstner szökése a börtönből. Küstner szökése után nem sokkal ugyanis az őt elítélő Moratschek bíró levágott, véres sertésfejet talál az ágyában. A feldúlt bíró Eberhoferék tanyáján keres menedéket, ami gyorsan elviselhetetlenné teszi az otthoni állapotokat Franz számára. Ha minél előbb helyre akarja állítani otthona és élete nyugalját, nincs más választása, mint sürgősen a végére járni az ügynek...

Rita Falk nagyszerű sorozatának harmadik kötete.

Rita Falk
Sertésfej al dente

Magistra Könyvkiadó, 2018

A mű eredeti címe: Schweinskopf al dente
Copyright © 2011 by dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG
Munich/Germany

Magyar kiadás © Magistra Könyvkiadó, 2018

A jogtulajdonos engedélye nélkül a műből
részlet sem közölhető.

Fordította: Balla Judit
Hungarian translation © Baila Judit, 2018

Szerkesztette: Némethölgyi Ilona

ISBN: 978-615-80791-3-6

Kiadta a Magistra Könyvkiadó 2018-ban
Felelős kiadó: a Kiadó ügyvezetője
www.magistrakiado.hu

Cover Design © dtv

Nyomdai előkészítés: Takács László

1. fejezet

Egy csillag mindig jól jön. Világos. Persze csak akkor, ha ezüstből van. Vagy aranyból. Az még jobb. Csakhogy az nincs. Nekem legalábbis. Egyelőre. Ezüstöm viszont van. Tegnap óta ott díszeleg egy-egy ezüst csillag mindkét vállamon. A sapkámon meg ezüst zsinór.

Tökéletes.

Egy ezüst csillag ezerszer jobb, mint négy zöld. És most nekem egy ilyen ezüst csillagom van, az előmeneteli rendszer reformjának köszönhetően. A sok aktakukacnak végre egyszer valami jó is az eszébe jutott, mert egyébként nem éppen jellemző rájuk. A fizetések befagyasztásához, meg a pótlékok eltörléséhez, ahhoz értenek.

Állok a tükör előtt és nagyon elégedetten szemlélem magam. Első osztályú ezüst csillag. Sőt, ha az előszobai lámpa fénye megfelelő szögben esik rá, egyenesen aranyos árnyalatot ölt. Leheletnyit csak persze, de nem számít. Ezüstként is jól néz ki. Fantasztikusan feldobja a ronda borsózöld bajor rendőregyenruhát. Mert hogy nekünk itt lent, bajor földön úgymond gazdasági okokból még mindig ezt a kakiszínű borzalmat kell hordanunk. Minden más tartományban már elegáns kékben futnak a kollégák a bűnözők után. De nekünk nem kell a kék. Nekünk marad a kaki. Hivatalosan és elegánsan persze khaki, gyakorlatilag és tényszerűen viszont kaki. Mi, bajorok, mi tudunk vigyázni a pénzünkre. Nem költünk páváskodásra. Mi kakiban is

elkapjuk a bűnözőket. Most pedig itt van ez az ezüst a kakin. Akinek ezüstje van, az felügyelő. Eberhofer felügyelő. Jól hangzik, el kell ismerni.

Aztán Nagyi bekopog az ablakon.

– Kész a reggeli! – ordít, hogy még a szomszéd faluban is hallani. Mert hogy süket szegény, és néha megfélekedezik róla, hogy az emberiség nagyobbik része viszont jól hall.

Kinyitom az ablakot és a fülembé dugom az ujjamat.

– Túl hangos voltam? – kérdezi néhány decibellel halkabban.

Bólintok, aztán becsukom az ablakot és kimegyek az udvarra. Egyenruhában, természetesen. Lássuk, mit szól a Nagyi.

Nem szól semmit. Még csak rám sem néz. Ugyanúgy gyalogol át mellettem az udvaron, mint mindig. Egy felügyelő mellett! Pedig a szemének semmi baja, én meg direkt lassan megyek. Vegye már észre!

Nem veszi észre. Megy tovább.

Hihetetlen.

Amikor belépek a konyhába, a Papa már a reggelije fölött ül és az újságját olvassa. Kiprésel valami jóreggelt-félét magából, de fel sem néz. Nem mintha mást vártam volna tőle, figyelembe véve, hogy ha van valami a Beatles zenéjén, a füves cigarettán és a disznókon kívül, ami érdekli a Papát, az a szombati újság. Mert hogy az gyakorlatilag az egész érdeklődési skáláját lefedi. Mindig akad benne valami kis színes Paul McCartney-ról, a mezőgazdasági rovatban cikk a disznókról, és persze a droghelyzet sem marad ki soha. Mit

akarhat még az ember? Ehhez képest a fia előléptetése apróság.

- Hihetetlen - mondja és a fejét csóválja. - Már megint agyonverte valaki a feleségét, aztán persze még le is tagadja! Egy tanult ember, valami pszichológus! Azt írják, szakértőt rendelnek ki. Hogy oda ne rohanjak! Holló hollónak nem vájja ki a szemét.

Összehajtja az újságot és leteszi az asztalra.

- Tudsz valamit erről a gyilkosságról, Franz?

- Semmit. Nem minden gyilkosságot nekem kell kiderítenem - mondom, és még mindig csak állok, és egyre hülyébben érzem magam. Aztán Nagyi végre rám néz. Éppen leülni készül, a kezében a kávéskanna.

- Jó ég, Franz! - visít fel lelkesen, miközben helyet foglal.

- Remekül nézel ki! Pont mint egy tábornok!

- Szent szar! - üvölt fel a Papa, de nem a lelkesedéstől, hanem mert a Nagyi nagy ujjongásában szépen kiloccsantotta a kávé, méghozzá pontosan nemzöm értékes olvasmányára. Papa felkapja az újságot, próbálja úgy hajtani, hogy a csészébe csorogjon róla kávé. Az ő szeretett szombati újságja oda van. Micsoda tragédia.

Végül feladja. Félreteszi a nedves újságot és végre a megtisztel a figyelmével.

- Höhöhö, csupa ezüst - állapítja meg. - Tán előléptettek?

Bólintok.

- Felügyelő - világosítom fel. - Az ezüst felügyelői rangot jelent. Eberhofer felügyelő.

A Papa arcára vigyor költözik. Azért csak nem tudja tagadni, hogy büszke rám. Még fel is áll.

- Hát akkor szívből gratulálok, Eberhofer felügyelő - mondja. Vállon vereget és megszorongatja a kezemet.

Most már Nagyi is feláll. Ő először azért letörli az asztalt, csak utána gratulál két nagy puszival a képemre.

Aztán végre jöhet a reggeli.

Reggeli a javából. Friss zsemle, lágy tojás, jó kis sonka, Nagyi házi lekvárja és első osztályú gyümölcsös túrója.

Tökéletes is lenne minden, ha nem sokkal később nem visítana fel kint a Leopold autójának fékje. Úgy hajt be az udvarra, hogy száll a murva, és úgy tapos a fékre, hogy szinte füstöl. Tipikus.

A Papa szeme viszont felragyog.

- Nézd csak, hát még a bátyád is itt van! Gyerünk, Franz, tegyél ki még egy terítéket az asztalra!

A családi béke érdekében engedelmeskedem.

- Szervusztok, szervusztok - kiabál Leopold már az ajtóból. - Ó, reggeli? Akkor éppen jókor jöttem.

Olyan sebességgel foglal helyet az asztalnál, hogy szabad szemmel szinte követhetetlen.

- Nézd csak, Nagyi, mit hoztam neked - mondja, és egy szakácskönyvet tesz le elének. Nemzetközi konyha. Valószínűleg valami eladhatatlan vacak a könyvesboltjából. - Csak hogy ne mindig ugyanazokat a bajor szörnyűségeket kelljen főznöd.

Nagyi pedig örül, mert a kísérő szöveget persze nem hallja.

Átnyújtom Leopoldnak a kést-villát, mire ő végre rám emeli méltóságos pillantását.

- Te meg hogy nézel ki? - akad fenn a szeme. - Mint egy karácsonyfa!

Röhög.

- Tisztára mint egy karácsonyfa!

Ez akár sértő is lehetne, de fel sem veszem. Mert Leopoldtól jön, Leopold pedig egy seggfej.

- Franz most már felügyelő - avatkozik közbe gyorsan a Papa, érezvén a feszültséget

- Csak nem? - Leopold a fejét ingatja, aztán beleharap az én előkészített lekváros zsemlémbé. Ezt már nem tűrhetem.

- Kend meg magadnak a hülye zsemledet! - förmedek rá, de úgy tesz, mintha nem is hallaná, és könnyedén a Papa felé fordul.

- Te, Papa, képzeld csak...

A következő öt percben megtudjuk, hogy a seggfej tegnap egy utazási irodában járt, mivel hogy üdülni szándékozna a családjával. Csakhogy az utazási iroda felkeresése teljes kudarccal zárult. Az ajánlatok egytől-egyig csapnivalóak. Az egyik túl drága, a másik túl messzi, a harmadik helyen pedig nem fogadnak kisgyerekeket. Nincs mód hát a kemény munkával megkeresett pénzecskét messzi országokban elkölteni.

De ma éjjel, mondja aztán Leopold, ma éjjel aztán nagyszerű ötlete támadt. Eszébe jutott a tökéletes üdülőparadicsom. Tökéletes neki magának és az ő szeretteinek is. És ráadásul itt van mindjárt az orruk előtt.

- Mit találtál ki? - hajol előre a Papa érdeklődve.

- Tanyasi üdülés - jelenti ki Leopold, a rágást egy pillanatra sem hagyva abba.

- Jól hangzik - bólogat a Papa és bátorítón néz elsőszülöttjére.

- Jól hangzik? - ismétli Leopold csámcsogva. - Egyenesen fantasztikusan hangzik!

Megint csámcsog egyet. A Papa bólogat.

Én meg várom a folytatást. Ez volt a csúcs? Szánalmas életének legjobb ötlete?

Mivel már csak egyetlen zsemle szomorkodik a kosárban, gyorsan leülök és magam elé húzom, mielőtt gátlástalan rokonságom lecsaphatna rá.

- Akkor hová is mentek? - érdeklődik a Papa. Láthatóan ő sem érezte befejezettnek az előző leopoldi mondatot.

A seggfej erre ragyogó arccal körbenéz a konyhában.

- Hát ide! Hozzátok! - jelenti be diadalmasan, aztán kinyújtja a kezét az utolsó zsemle után.

- Csak a holttestemen keresztül! - üvöltök fel sebzetten, és elrántom előle a kenyeres kosarat. Ugyanazzal a lendülettel fel is pattanok és indulok kifelé. Jó, azért a sonkás tányérért még visszafordulok és azt is magamhoz veszem.

Aztán kifelé, ajtót becsap, kész.

A hétvége fennmaradó részét a szabad természetben töltöm Ludwiggal. Mert hogy szegény a túl sok sonka miatt hasmenést kap, ami kutya és gazdája számára egyaránt módfelett kellemetlen.

Hétfőn természetesen egyenruhában megyek be dolgozni. Máskor soha nem járok egyenruhában, ha nem muszáj. A farmer és a bőrkabát tökéletes öltözék egy keményen dolgozó bűnüldözőnek - kivéve, ha a keményen dolgozó

bűnüldöző meg akarja mutatni az ő kemény munkájával megszerzett ezüst csillagját.

Először is töltök magamnak egy kávé. A három hivatali naplopó nőszemély közül kettő éppen pletykálkodik, a harmadik kötöget és hangosan számolja a szemeket. Hát igen, roppant stresszes munka Niederkaltenkirchenben közszolgának lenni.

- Szép jó reggelt, lányok - köszönök mindjárt az ajtóban, aztán szép lassú léptekkel vonulok a kávéfőzőhöz.

- Szóval már tudsz róla, Franz - mondja a kötögetős egy pillantást vetve rám.

Tudok róla? Miről tudok? Miről zagyvái ez?

- Hát mert egyenruhában vagy - magyarázza türelmesen.
- A polgármester mondta, szóljunk neked, hogy ma mindenképpen egyenruhában kellesz neki, de ezek szerint már neked is szólt.

- Azt mondta?

A nőszemély bólint, aztán az órára pillant.

- Ilyenkor már bent szokott lenni, nézz be hozzá.

- Benézek - mondom lassan, de azért még álldogálok a szoba közepén egy kicsit, hátha észreveszik a változást.

Nem vesznek észre ezek semmit. Egyetlen pillantásra sem méltatják az én gyönyörű ezüst csillagomat. Persze mit is várhatna tőlük az ember? Irodisták, ahhoz meg nem kell sok ész. Még rendes munkahelyeken sem, hát még itt nálunk, Niederkaltenkirchenben.

Átsétálok hát a polgármesterhez, benyitok - és láss csodát, mindjárt megkapom a megérdemelt elismerést.

- Eberhofer! - mondja a polgármester és már pattan is fel a székéről. - Jöjjön, jöjjön csak be. Hadd nézzem magát... Remekül néz ki... Őszintén mondom, pompásan fest.

Még körbe is jár, hogy minden oldalról láthasson. Meg kell mondjam, jól esik.

- Eberhofer felügyelő, már a hangzása is más - bólogat a polgármester. - Remekül fest ebben az egyenruhában. Mint egy tiszt, egy igazi úriember. A nagyapám, Isten nyugosztalja, ő volt ilyen fess ember annak idején, tudja, a tiszt egyenruhájában. Egy snájdig úriember. Az ember még irigykedni kezd a végén... - nevetgél, aztán visszaül az íróasztala mögé. Amikor újra megszólal, már nem nevet. Éppen ellenkezőleg.

- No de hagyjuk ezt, Eberhofer - mondja hirtelen támadt komolysággal. - Elmondom, mit kell tennie. Ismeri Özdemiréket a Tannen utcából, ugye? A fiatalabbik srác az FC Rot-Weissban játszik. Első osztályú középpályás. Kétlábás, a technikája meg egyenesen világbajnoki, csak sajnos túl kövér. Legalább tizenöt kiló felesleg lehet rajta. Ismeri őket, ugye?

Vállat vonok.

- Láttam őket néhányszor, de hogy ismerősök lennénk, azt azért nem mondanám.

- Akkor ez most meg fog változni, felügyelő úr. Éppen ezért akartam, hogy egyenruhában jöjjön. A törökök, azok adnak az egyenruhára, tudja. Különösen, ha ilyen sok rajta az ezüst.

- És mi dolgom is van nekem velük? - teszem fel a kérdést és közben leülök az íróasztalra. Olyankor ülök rá,

amikor a polgármester akar tőlem valamit. Mert hogy olyankor ez olyan jó érzés. Felülről nézhetek le rá.

Aztán megtudom, hogy az idősebb Özdemir, az apa ellen feljelentés érkezett. Még hozzá a saját lánya jelentette fel. Mert hogy erőszakkal férjhez akarja adni. Egy másodunokatestvérhez. És hogy erről az egész család tudott, kivéve a leendő menyasszonyt. Aki gondtalanul elutazott látogatóba Törökországba a rokonokhoz, és csak ott világosította fel egy nagybácsi, hogy mit várnak tőle. A leány meg erre mit tesz, a kis hálátlan? Amint megérkeznek Ankarába, nyílegyenesen besétál a német nagykövetségre és feljeleníti az egész pereputtyot. Az apját, a nagybátyját, a vőlegényt, az egész rokonságot. Mindenkit, aki tőle eltérően tudomással bírt a gonosz férjhez adási tervről.

Most pedig nekem jut a megtisztelő feladat, hogy kihallgassam a család itt nálunk, a faluban élő részét.

Rendben, mondom a polgármesternek, nem gond. Nem élünk már a középkorban, ha Özdemirék a mi csodálatos országunkban akarnak tartózkodni, hát tartsák be a csodálatos törvényeinket is. Egy csinos fiatal lányt nem lehet csak úgy odaláncolni valami unokabátyhoz, aki senki mást nem tudott találni magának. Hová is jutna a világ?

A polgármester hálásan pislog, én pedig kegyesen kezecskézok vele. Elrendezem az ügyet, mondom. Nem kérdés.

2. fejezet

Özdemirék egy öreg vityillóban laknak, a korai hetvenes évek egyik maradványában. Bérlők. A tulajdonost is ismerem, tízévente épít egy új házat, mert a régi addigra kimegy a divatból és lepusztul. Akkor azt kiadja, ő meg tovább költözik. Mivel pedig a házat mindenféle felújítás nélkül adja bérbe, nyilván nem a módosabb családok fogják kivenni. Segélyezettek és/vagy törökök, gyakorlatilag ennyi a választék. A törököknek talán fel sem tűnik az állapot. Voltam egyszer Törökországban, láttam az ottani házakat, hát azokhoz képest ez az ócska építmény igazi palota.

Szóval ott állok az ajtó előtt és csengetek. Közben havazni kezd, ami március elején azért már elég bosszantó.

Kinyílik az ajtó, és ha nem csalódom, a túlsúlyos futballisten áll előttem. Meg sem várja, hogy megszólaljak, már invitál is befelé tökéletes németséggel.

- Jó reggelt, felügyelő úr. Murat vagyok. Fáradjon be, kérem! Erre tessék - mondja, és megindul előttem az előszobában.

A nappaliba vezet, ahol mindjárt az első pillanatban eláll az lélegzetem a látványtól. Perzsaszőnyegek, ahová csak néz az ember. A padlón egymás fölött több rétegben, hogy belesüpped a láb. A falakat is színpompás szőnyegek borítják. Szőnyegek és művirágok mindenhol.

Egy alacsony sarokkanapén kaftános férfi ül és vízpipázik. Amikor megpillant, feláll. Nagyon lassan mozog, szinte szertartásosan, de mégiscsak feltápászkodik. Ami azért tiszteletet jelent.

Aztán tapsol, és szinte a semmiből előkerül egy alacsony, fejkendős kis nő. A férfi sugdos neki valamit, a nő bólint és ugyanolyan hangtalanul suhan el, ahogyan megjelent. Én pedig még mindig nem jutok szóhoz.

- Isten hozta szerény hajlékunkban, felügyelő úr. Kérem, foglaljon helyet - mondja a férfi. A kanapéra mutat és ő is visszaereszkedik rá.

Meg kell mondjam, meglep ez a fogadtatás. Nem csak az üdvözlés miatt, hanem amiatt is, hogy azonnal felismerik a rangomat.

Leülök és abban a pillanatban elsüllyedek a párnák között. Olyan alacsony a kanapé, hogy az orrom szinte a térdemmel van egy vonalban.

Megint megjelenik a hangtalan nő, ezúttal tálcával a kezében. Leteszi elénk egy aprócska asztalra, aztán megint beleolvad a levegőbe.

A ház ura megkezdi a tea kitöltését. Ami pedig akkora színház, hogy azt el sem hiszi az ember. Elképesztően magasra emeli a teáskannát és félig teletölt belőle egy poharat. Aztán leteszi a kannát, most a poharat emeli fel, és ugyanolyan magasról, ahogyan az előbb kitöltötte, most visszatölti belőle a kannába a teát. Aztán újra felemeli és meglengeti a kannát. Újra félig tölti a poharat. Kanna le. Pohár fel. Tea vissza. Pohár le. Kanna fel. Annyiszor megismétli, hogy szinte már szédülök. Végül az utolsó körben teletölti végre a poharat és odatolja elé. Kedves

egészségére, mondja. Egészségünkre, mondom. Mentateánál kicsit groteszk, de valamit csak kell mondani.

A tea viszont kiváló. Nem vagyok egy nagy tearajongó, évente általában csak egyszer-kétszer iszom, amikor beteg vagyok. Nagyon beteg. De ez a tea tényleg jó.

Most azonban már nem lehet tovább odázni a dolgot. A kötelesség az kötelesség. Belekezek hát.

- Özdemir úr, feljelentés érkezett Ön ellen. A leánya, Medine a feljelentő. Azt állítja, Ön házasságra akarta kényszeríteni őt Törökországban. A kényszerítés pedig bűncselekmény, és csodálatos országunkban hat hónaptól kerek tíz évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. Tisztában van Ön ezzel?

Felemeli a kannát, meglengeti, tölt.

- Felügyelő úr, ha megengedi, Ön ezt nem értheti - mondja aztán nyugodtan és barátságosan.

- Akár értem, akár nem, a tények attól még tények maradnak - válaszolom ugyanolyan nyugodtan, bár kevésbé barátságosan. - Amit Ön tett, az büntetendő.

Kint az előszobában cseng a telefon, de azonnal fel is veszik. A ház ura újra tölt. Érzem, ahogyan zsibbadni kezd a lábam a kuporgástól.

- Nézze, felügyelő úr, Medine az én kis angyalom. Mindig is az én kis angyalom volt. Engedelmes, jó, okos kislány... - Özdemir úr merengve néz a teáspoharába. Egy percig hallgat, aztán, mivel nem jut eszembe semmit, amit válaszolhatnék, folytatja.

- Nagyon okos kislány, mindig is az volt. Éppen ez volt a baj. Tudja, felügyelő úr, mi már több, mint húsz éve élünk itt az Önök nagyszerű országában. A gyermekeim már itt

születtek, itt jártak iskolába. Medine nagyon jó tanuló volt. Leérettségizett. Még csak meg sem kellett erőltetnie magát hozzá.

Megint beiktat egy merengési szünetet, én meg közben tovább kortyolom a teámat.

- Hát igen - mondom végül, mert látom, hogy így nem jutunk semmire. - De Önnek ez most semmit sem használ. Még ha a leánya a világ legokosabb teremtménye, akkor sem kényszerítheti hozzá csak úgy valakihez. Nálunk legalábbis semmiképpen sem.

Özdemir feláll és a polchoz lép. Levesz egy albumot, visszaül, kinyitja az albumot, lapozgat benne, aztán kiemel egy fényképet.

- Medine - mondja, és átnyújtja nekem.

Jézus Krisztus!

Komolyan össze kell szednem magam, hogy ne ordítsak fel hangosan. Egyetlen másodperc alatt megértem, miért olyan fontos ez a házasság Özdemiréknek.

Az én kis angyalom.

Szerencsétlen ember.

Van egy lánya, aki úgy néz ki, mint a Notre Dame-i toronyőr. Vagy legalábbis a toronyőr húga. A szabad piacon esélye sem lehet. A legcsekélyebb esélye sem.

- Politológiát tanul - közli elkínzott arccal az apa.

Szóval tanul. Akkor azért még nem vészett el minden. Valamiből élni kell, és ez a leány valószínűleg tudja, hogy férjet, aki eltartaná, emberi számítás szerint soha nem talál. Akkor meg magának kell megkeresnie a kenyerét. Különben

is, a tanulás eltereli az ember gondolatait. Még a saját tükörképéről is.

Az ajtóban felbukkan a futballpálya istene. Nagyon elkeseredett arcot vág. Az apja int neki, hogy üljön le, ő meg szót fogad.

- Mi történt? - kérdezi az apa.

A fiú lehorgasztja a fejét. A gyönyörű perzsaszőnyeget nézi a lába alatt.

- Hassan hívott - mondja lassan.

Idősebb Özdemir bólint. Az ifjabb egy pillanatra felemeli, aztán újra lehorgasztja a fejét.

- Hassan már nem akarja ezt a házasságot - folytatja Murat. - Találkozott Medinével és megbeszélték.

Szünet. Mindketten hallgatnak.

Egyikről a másikra nézek. Nagyon kínlódnak szegények.

- Hassan és Medine... - kezdem óvatosan. - Milyen hosszú ideje nem látták már egymást?

- Még soha nem találkoztak - feleli Murát.

Aha.

- Remek - mondom, és kínlódom feltápászkodom. A lábam úgy elgémberedett, hogy alig érzem. - Akkor, azt hiszem, az ügy el is rendeződött. Ha a fiatalok egyike sem akarja a házasságot, elég nehéz lesz rákényszeríteni őket, Özdemir úr.

Azt hiszem, már nem is hallja, amit mondok. Lehorgasztott fejjel, a kezébe temetett arccal ül. Nem igazán értem a kétségbeesését. A toronyőr húga politikusnak készül. Abból nagyon jól meg lehet élni manapság.

Murát kikísér és az ajtónál át akar ölelni, alig tudok elugrani előle. Megrázom a kezét és azt mondom, törődjön egy kicsit az apjával.

Amint beülök a járőrautóba, érzem, hogy feszíteni kezd a hólyagom. A tea kifelé kívánkozik. Még hozzá sürgősen. Tehát villogó és sziréna, robogás vissza a városházára.

Ott természetesen csak egy férfivécénk van. Ami általában elég is kettőnknek a polgármesterrel. Nem úgy ma. Mert ma, amint futólépésben odaérek az ajtó elé, az zárva van. Belülről.

Bravó.

- Eberhofer? - hallatszik bentről.

- Én vagyok - nyögöm összeszorított lábbal. Ott állok a vécé előterében, a mosdókagyló előtt, és látom eltorzult arcomat a tükörben.

- Mondja, hogy ment a dolog a törököknél? - érdeklődik a fülkéből a polgármester.

- Remekül. Mindenki megnyugodott, úgy lezárva - préselem ki magamból a választ.

- Pompás! - örvendezik a vécén ülő polgármester. - Tudtam, hogy bízhatok magában. Amilyen jól fest ebben az egyenruhában, biztos voltam benne, hogy sikerrel jár.

- Sokáig marad még bent? - kérdezek rá türelmetlenül.

- Azt az ember soha nem tudhatja - mondja egy sóhajtással. - Mióta volt az a bélelzáródásom néhány éve, az ilyen dolgokkal nagyon óvatosnak kell lennem. Egyébként tudja, milyen nagy heg maradt a műtét után a hasamon? Akarja megnézni?

Nem akarom.

- Nem - nyögöm ki. A szomszédos női vécéből nevetés hallatszik át. A menekülőút is foglalt tehát.

- Miért, sürgős lenne magának? - érdeklődik bentről a polgármester.

- Nem. Már nem.

Kiengedem a teát a mosdókagylóba. El sem mondhatom, micsoda megkönnyebbülés. Ha az embernek a kétoldali veseelégtelenség és a higiénia között kell választania, nem kérdés a döntés.

Ebédre hazamegyek. Remélem, a Nagyi valami jót főzött. A tea mentaíze egyszerűen megtapad a torkomban és a szájamban. Az orrom is belezsibbad, alig érzem a szagokat. Még a Nagyi főztjének illatát sem. Semmit sem érzek, csak mentaillatot.

Boldog várakozással ülök le az asztalhoz. Előkerül a Papa is, ő is reménykedő arccal ül le.

Aztán Nagyi feltálalja a báránysültet mentaszósszal. A recept a Leopold vadonatúj szakácskönyvéből származik. Borzalmas. Undorító és ehetetlen. Még a sült krumpli is, amit a Nagyi máskor olyan fantasztikusan készít el, ma még az is csak tömény mentaízű. Egyetlen falatot sem vagyok képes letuszkolni a torkomon. Felállok, odamegyek a tányérral a szemeteshez, és beleborítom az egészet. A Papa követi a példámat. Aztán a Nagyi is, akármilyen érzékeny is máskor a főztjét érő bírálatokra. Végül az új szakácskönyv is repül az étel után.

- Ilyen sok munka ilyen borzalomért - morog a Nagyi.

- Egyen ilyesmit Leopold, ha ez az ízlése.

- Hozok valami meleget Simmerlthől - mondom.

- Hozzál - mondja a Papa.

Már indulok is.

- Szervusz, Simmerl! - rikkantom el magam, amint belépek a hentesüzlet ajtaján.

- Veled meg mi van, Eberhofer? Jelmezbálba mész? - kérdezi Simmerl. Egyértelmű, hogy az egyenruhámra céloz. Nem mintha bármit is számítana egy olyan ember véleménye, akinek véres kötény és gumicsizma a munkaruhája.

- Adj nyolc húskenyeres zsemlét és fogd be a szádat - mondom, és kiteszem a pénzt a pultra.

Miközben a zsemléket készíti, a felszólítás ellenére be nem áll a szája.

- Te, Franz, ma van este Wolfinál a ház bálja. Eljössz, ugye? A jelmezed már megvan, azt látom. Mi is megyünk Giselával - vigyorog a hülye hentes, aztán átnyújtja az ebédemet. Én meg otthagynom, mielőtt még elfajulna a helyzet.

Este aztán tényleg elnézek Wolfihoz. Nem annyira a farsangi felhajtás érdekel, inkább a borsmenta-orgiát szeretném végre leöblíteni. Egy sört kérek.

- Korán jöttél. De a jelmezed nagyon eredeti, igazán, Franz - mondja a kocsmáros.

A sörnek mentaíze van.

Feladom. Hazamegyek, füttyentek Ludwignak és lejárjuk a szokásos körünket. Ma nagyon messzire előre fut. Valószínűleg nem bírja elviselni a mentaszagomat. A tempó miatt, amit diktál, egy óra tizenhat perc alatt végzünk. Az egyik legjobb idő, amit valaha teljesítettünk. Legalább valami jó is legyen az életben.

Amikor viszont hazaérünk, a Papa és a Nagyi éppen egy tubus cipőkrém fölött vitatkozik. Mert hogy a Papa is Wolfihoz készül a jelmezbálba, már be is öltözött, Bob Marley lesz, mint minden évben. A Nagyi viszont nem akarja belátni, hogy miért kell ezért megint kidobásra ítélni egy garnitúra ágyneműt.

- Mondd már meg neki te is, Franz! - harsogja. - Nem kell megint az egész arcát bemázolnia, úgyis szétkenődik az egész a leplein, aztán dobhatom ki megint az összeset!

Magamhoz veszem a tubust. Lefoglalom, gyakorlatilag. A Papa bosszúsan rázza a fejét, csak úgy röpködnek a parókája raszta-fonatai.

- Hát nekem már szavam sincs ebben a házban? Engem már senki nem tisztel?

- Nézz bele a tükörbe, ott talán megtalálod a választ - mondom, és a hűtőhöz lépek. Újabb sör, újabb kísérlet a mentaíz eltüntetésére. Ennek már valamivel jobb az íze. A menta megkezdte visszavonulását.

A Papa megáll a tükör előtt. Farmernadrág van rajta és egy Jamaika zászlójával díszített póló. És raszta-paróka, ami egészen a fenekéig leér.

Remek jelmez, igazán.

- Remek jelmez, igazán - mondom.

- Fehér arccal egy nagy túró - mondja mérgesen.

- Remekül néz ki - mondom. - Sokkal jobb, mint cipőkrémesen. Marley különben sem volt igazi fekete, inkább olyan mulatt, tudod? Kend be magad inkább csokoládéval, akkor talán később a nők is nyalogatnak majd.

Vigyorgok. A Papa nem vigyorg. Sokkal inkább boldogtalan arcot vág, aztán elcsörtet.

- És te? - fordul felém a Nagyi. - Te nem mész át Wolfihoz?

Kézzel-lábbal mutogatva elmagyarázom neki, hogy fáradt vagyok, és visszavonulok a disznóólamba.

Az átépítéssel szinte teljesen elkészültem. Már csak néhány apróság van hátra, mint például a festés-mázolás. De a fontos dolgok mind megvannak. Működik a fűtés és van egy remek fürdőszobám. Jó, a csempét még szokni kell. Borsózöld-mustársárga kockás. Egy éve van meg, de még mindig nem tudtam megszokni. Viszont olcsó volt. Nagyon olcsó még hozzá. Annyira olcsó, hogy a Nagyi az egész maradék készletet felvásárolta. Aztán, hogy legyen is valami értelme a vásárlásnak, borsózöld-mustársárga kockásra csempéztette a fürdőszobámat. És az előszobámat. És természetesen a konyhát is.

Hajnali három órakor megszólal a Beatles odaát, mindenféle zajvédelmi határértéket túllépő hangerővel. Olyan elviselhetetlen, hogy még Ludwig is vonítani kezd tőle. Úgyhogy marad a szokásos megoldást: fegyverrel a kézben átsétálni.

Rasztafejű úr gyertyafénynél ül a padlón és vörös bort iszik. Üvegből. A hangszórókból üvölt a „Nehéz nap éjszakája”.

Először a gyertyát lövöm el. A fény kialszik, a hang marad. Egy kattánás: láng lobban a Papa öngyújtójából. Aztán lángra lobban maga a Papa is, természetesen csak átvitt értelemben. Elém áll és üvöltözni kezd velem. Hogy mit, azt nem hallom. Elnyomja a Beatles. Közönyös arccal vonogatom a vállam.

Felkapcsolja a lámpát és kikapcsolja a zenét. Mintha hirtelen szabadesésben zuhannánk a fény és a csend árjában. A test nem tud elég gyorsan reagálni. Dülöngélünk egymással szemben.

- Ha még egyszer lövöldözni kezdesz itt nekem, jelenteni fogom a parancsnokaidnak - közli a Papa és morcosan sodor magának egy füves cigarettát. Jól illik a megjelenéséhez.

- Ha még egyszer füvezel itt nekem, jelenteni fogom a parancsnokaimnak - közlöm. Elteszem a pisztolyomat és visszavonulok.

Minden évben farsang hétfőjén ugyanez játszódik le nálunk. A Papára rátör a farsangi depresszió. Mert hogy egy farsang hétfői felvonuláson ismerte meg a Mamát. Élete nagy és egyetlen szerelmét. Akit én öltem meg. Mert hogy az én születésembe halt bele.

Mindjárt elhányom magam.

3. fejezet

Másnap reggel hívnak Landshutból. Erősítésre van szükségük. Ha pedig a drága kollégáknak szükségük van rá, a derék Eberhofer felügyelő természetesen a segítségükre siet.

Arról a gyilkossági ügyről van szó, amiről a Papa az újságban olvasott. Közvetlen bizonyítékok nincsenek. Csak közvetettek, úgyhogy a per nagyon érdekesnek ígérkezik. A vád szerint a fickó megölte kedves feleségét, hogy megszerezze a pénzét. A vádlott természetesen mindent tagad.

A védő felmentésre játszik. Logikus. Ezért fizetik, vagy nem? Az ügyész életfogytiglant kér. Tulajdonképpen mindennapi, normális ügy. Ami nem normális benne, és amiért nekem is be kell segítenem, az a vádlott. Aki egy pszichopata. Tulajdonképpen pszichológus, már ami a szakmáját illeti. A szakértők és Moratschek bíró szerint közveszélyes. Hannibál Lecter ártatlan szűzleányka hozzá képest, azt mondják, ők meg csak értenek hozzá. Persze felmerül a kérdés, pszichopata és pszichológus, hogyan illik ez össze? Hát a jelek szerint kiválóan. Ami tulajdonképpen teljesen logikus is: ki tudhatná jobban, hogyan kell viselkednie egy pszichopatának, mint egy pszichológus? Na ugye.

Szóval, amit igazából mondani akartam, engem azért rendeltek be, mert vigyáznunk kell erre a Küstnerre. Mert hogy ez a neve. Doktor Küstner. Vád alá helyezve előre

kitervelten, aljas indokból elkövetett emberölésért. És nekünk kell a börtönből a bíróságra szállítanunk.

Amikor odaérünk a börtön kapujához, a benti kollégák már kezére-lábára rárakták a bilincset. A pasas viszont ahelyett, hogy nyugodtan totyogna az összeláncolt lábaival, olyan cirkuszt csap, hogy azt el sem lehet mondani. Mert hogy ő így nem tud mozogni, és fáj a csuklója és nemesfém-allergiája van, satöbbi, satöbbi. Puhapöcs. Persze, ha tényleg olyan veszélyes, mint amilyennek mondják, könnyen lehet, hogy csak színészkedik. Hozzá tartozik a pszichopátiájához. Szóval nagyon oda kell figyelnünk rá, amit természetesen meg is teszünk.

Némi finom noszogatásra a gumibottal elindul végre, de mindjárt az első lépésnél elvágódik. Talpra állítani, újraindítani. Lépés, elesés. Így araszolunk a rácsos ablakéi szállító járműig, a disznószállítóhoz, ahogyan magunk között hívjuk. Húsz percbe telik az út a börtön kapujától a buszig. Végül azonban ott ül bent ez a Küstner, és zokog. Végre elindulhatunk.

A vádirat felolvasása hosszú és unalmas. Az ügyész hangja monoton és nyugodt. Tökéletes altató. Ha az ember nem horkol, ilyenkor jót lehet szundítani. Mármint más alkalmakkor. Mert ma a pszichopata folyamatos hisztérikus rikoltásai minden pihenést lehetetlenné tesznek. Idegölő egy figura, az biztos. Valószínűleg emberölő is.

Az ebédszünetben összefutok Moratschek bíróval a kávéautomatánál.

- Maga meg mit csinál itt, Eberhofer? Ki vigyáz Küstnerre? - kérdezi, miközben aprópénz után kotorászik a nadrágzsebében.

- A többi öt rendőr - mondom, és elveszem az elkészült kávémat.

- Biztosan? Nehogy aztán mind szétszéledjenek kávézni, meg még mit tudom én, mit csinálni, a pszicho meg ott maradjon felügyelet nélkül! Van egy eurója?

- Először is jól vigyázunk a fickóra, másodszor meg egyébként is hová menne bilinccsel a kezén-lábán? - kérdezek vissza, és odaadok neki egy eurót.

Bólint, bedobja a pénzt, kiválasztja a kávét.

- Egy rémálom - mondja közben. - Ez a fickó egyetlen nagy rémálom. El sem mondhatom, milyen boldog leszek, ha végre vége lesz ennek az ügynek.

Megfújja a kávéját, iszik egy kortyot, aztán előhalássza a tubákos szelencét a nadrágzsebéből, a kávét a kezembe nyomja, és élvezettel felszippan egy csipet tubákot.

- Hány tárgyalási napra számít? - kérdezem.

- Ha a fickó továbbra is minden percben ordítózni kezd, Karácsonyig sem végzünk - mondja borúsan.

- Beragaszthatnánk a száját - vetem fel, de a bíró lemondóan megrázza a fejét.

- Nem tetszene az ügyvédjének. Már így is pokollá teszi az életünket. Mindegy, folytassuk. Egyszer csak vége lesz - mondja Moratschek, és indul vissza a tárgyalóterem felé.

A következő két tárgyalási napon ugyanez a helyzet. A harmadik napra azonban így is sikerül végezni a bizonyítással. Látótávolságra kerül az ítélethozatal. Idegesítő

munka nagyon ez az őrzés, de az ítéletet így is kíváncsian várom.

Moratschek felemelkedik. A tárgyalóteremre egy percre síri csend borul. A bíró koppant egyet a kalapácsával, aztán ünnepélyesen kihirdeti az ítéletet.

- Ezért megfizetsz, tubákos! Hallod? Ezért még nagyon megfizetsz! - ordít teli torokból a pszichopata. Az egész leste rángatózik, alig tudjuk a széken tartani. Úgy tekereg, mint egy kerti locsolócső, közben szünet nélkül fröcsög hol a bíróra, hol az ügyészre, de még a saját védőjére is. A főellenség persze Moratschek, hozzá újra meg újra válogatott szidalmakat vág. Ezért meghal, meg hasonlókat üvölt neki.

Tényleg bolond a fickó. Az ember egyszerűen nem viselkedik így. Micsoda modorra vall az ilyen üvöltözés? Dr. Küstner jobban tenné, ha elgondolkodna, hogyan illik viselkedni a bíróság előtt.

Persze lesz még ideje rá bőven. Mármint az átgondolásra. Tizenöt hosszú év. Feltételes szabadságra bocsátás kizárva. Ha figyelembe vesszük, hogy most hatvankét éves, a legszebb évei már úgymögötte vannak.

A bíróságról rögtön új otthonába, a straubingi fegyházba visszük. Természetesen végigcirkuszolja az utat, ezért aztán kénytelenek vagyunk minden parkolóhelyen megállni és játszani vele meg a pisztolyainkkal egy menet orosz rulettet. Ami persze a mi szolgálati fegyvereinkkel nem lehetséges, azokat így nem lehet elsütni - de a fickó ezt nem tudhatja.

Amikor este végre hazafelé indulok, előre örülök a békés, nyugodt napoknak. Mert őszintén szólva Landshutban dolgozni már önmagában stressz. Persze össze sem lehet

hasonlítani Münchennel, ahol életem sok kellemes évét töltöttem szolgálatban. Niederkaltenkirchenhez viszonyítva viszont Landshut az abszolút stressz.

Kiadós vacsorára természetesen nem számítok, hiszen böjti időszak van. Ebben a Nagyi következetes. Korgó férfigyomrok ide vagy oda, böjti időszakban nincs vacsora. Reggeli még van, nem is akármilyen, de már az ebéd is meglehetősen szegényes, a vacsora pedig egyenlő a nullával. Sokan tartják a böjtöt a faluban. Katolikusok lennének, vagy mi. A plébános természetesen nagyon örül. Aki meg még nála is jobban örül, az a Simmerl. A Simmerl meg az ő kövér Giselája. Ugyanis a böjti időszakban annyi éhes férfi ostromolja a boltjukat, hogy mindkettőjüknek be kell állni a pult mögé. Dörzsölheti a véres kezét a boldog hentes.

Már a bolthoz közeledve látom, hogy az utcán áll a sor. Niederkaltenkirchen éhes férfilakossága mögül ki sem látszik a dolgos hentespár.

- Szervusz, Simmerl! - ordítok be előre. - Mi a mai ajánlat?

Az előrébb állók természetesen azonnal morgolódni kezdenek.

- Fasírt krumplisalátával! - ordít vissza Simmerl a lejek fölött. - Mennyi legyen?

- Három! Három fasírt, három zsemle! - üvöltök.

- Krumplisaláta?

- Az nem kell!

Nem teszem hozzá, de krumplisalátából én csak a Nagyiet eszem. Aki valaha is evett a Nagyi krumplisalátájából, rá sem néz többé másfelé.

- Pedig jó! - süvölti felém Gisela, miközben már csomagolja is szorgosan a fasírjaimat.

- Elhiszem, kedves Gisela - mondom. - De a böjt az mégiscsak böjt.

Egy viszonylag elől álló éhező ezt már nem hagyja szó nélkül.

- Mondd csak, Eberhofer, neked különleges elbánás jár itt, vagy mi?

- Úgy tűnik - bólogatok szelíden, aztán végre sikerül áttörnöm a pulthoz. - Mivel tartozom?

- Százhusz euró harminc. A különleges elbánásnak megvan az ára, barátom - vigyorog Simmerl a húshalmok fölött.

- Írd fel a többihez - mondom, és már megyek is.

A nagy házba így már be sem kell mennem. Étkezéstechnikai szempontból ma este nem bír jelentőséggel. Így aztán egyenesen a disznóólamba vonulok, és előre örülök a jól megérdemelt fasírtomnak.

Amint azonban benyitok, sűrű köd fogad. Mi a fene történt itt már megint?

Nyílegyenesen a fürdő felé fordulok, ahonnan a köd előgomolyog. Hát ott áll a Papa a zuhany alatt. Az én zuhanyom alatt.

- Mit művelsz itt? - érdeklődöm, túlharsogva a forró víz zubogását.

- Ó, Franz, jó, hogy jössz, add már ide a törölközőmet! Ott lóg a kilincsen. Már húsz perce várok rád itt a víz alatt - mondja a Papa gőzölögve.

Odaadom neki a törülközőt. Kilép a zuhany alól és szárogatni kezdi magát. Optikailag szinte elviselhetetlen jelenség. Inkább ott is hagyom, visszamegyek a nappalimba és leülök a kanapéra. Ludwig odaballag hozzám és a lábamhoz hajtja a fejét. Kicsomagolom a fasírtot, mielőtt még kihűlne, és nekilátok. A Papa azonban mindjárt a következő pillanatban megzavarja az idillt. Törülközőt csavart a derekára, egy másikkal pedig a haját dörzsölgeti.

- Fasírt, remek - örvendezik, és már le is csap jól megérdemelt vacsorámra.

- Mondd csak, tulajdonképpen miért nem a saját fürdőszobádban zuhanyozol? - érdeklődöm kissé feszülten.

- Tönkrement a kazán - veti oda két harapás között. - Nincs melegvíz.

- Akkor hívd fel a Flötzingert és mondd meg neki, hogy javítsa meg!

- Megtörtént. Kedden jön. Mondtam neki, hogy nem sürgős, a cserépkályhával is tudunk fűteni.

A cserépkályha valóban első osztályú, telente csak úgy ontja a meleget. Csak éppen fürdővizet nem melegít, sajnos.

Aztán befut a Nagyi is. Fürdőköpenyben, nejlonsapkával a fején.

Felállok, füttyentek Ludwignak és indulunk a körünkre. Szinte véletlenül éppen a Flötzinger háza felé visz az utunk. A víz-gázfűtés buheráló ott áll a garázsa előtt és a kocsija csomagtartójában matat.

- Meg kell értened, Franz - magyarázza, amikor kérdőre vonom. - Van egy nagy munkám, azt még be kell fejeznem, de kedden, vagy legkésőbb szerdán elnézek hozzátok.

- Legkésőbb szerdán, azt mondod?

Bólint.

- Meg kell értened - mondja ismét, ezúttal valamivel nagyobb nyomatékkal.

- Hát persze, hogy megértem.

Látszik rajta a megkönnyebbülés.

Körbejárom az autóját. Pontosabban mind a három autóját. A céges furgont, az elegáns magán-BMW-t és a felesége miniatűr autó-utánzatát.

- Kopott a gumi - állapítom meg. - A zöld kártya meg tudtommal lejárt. Elfelejtetted meghosszabbítani. A BMW-nek pedig gyanúsan alacsonyan van a tengelye.

- Te, Franz...

- Elakadásjelző háromszöget, láthatósági mellényt, elsősegélydobozt bemutatni.

- Franz, kérlek...

- Jogosítvány, forgalmi engedélyek...

- Elég legyen már, Franz - hörög a buheráló.

Nem elég. A rend derék óre senkivel nem akar osztozni a fürdőszobáján.

Egy órával később ott áll a pincénkben a Flötzingert a szerszámos ládájával. Újabb két és fél órával később a kazán békésen duruzsol. Semmi sem lehetetlen, ha az ember igazán akarja.

- Beülünk még egy sörre Wolfihoz? - kérdezem békülékenyen.

- Mindjárt éjfél - feleli szárazon Flötzingert. - Egyébként meg kinyalhatod.

Így is jó. Ha nem, hát nem.

4. fejezet

Néhány nappal később teljes nyugalomban ballagok be reggel az irodámba egy újabb nyugodt munkanap megkezdésére. Amiből persze nem lesz semmi. Mert Irogy amint leülök a számítógép elé a kávémmal – ami nem igazán jó, de mégiscsak kávé – és átfutom a szolgálati híreket, máris becsap a mennykő. A szolgálati híreket minden reggel közzé teszik, az ember gyakorlatilag mindenről értesül, ami az elmúlt órákban történt. Mert hogy az információ az nagyon fontos, mondják a fejesek. Az utolsó falusi csendőrnek is tudnia kell mindenről, nehogy hülyének nézhessék az emberek.

Szóval a szolgálati hírek rögtön azzal kezdődnek, hogy a Küstner megszökött a börtönből.

Szó szerint idézve:

„Straubing: Egy fogoly szívrohamot tettetve, majd a mentőautóban az őt kísérő 35 éves büntetés-végrehajtási tisztet egy szikével hasba szúrva ismeretlen irányba elmenekült. Elfogatóparancs azonnal kiadva. Intézkedések egyelőre eredménytelenek. Útzárak és helikopteres keresés ellenére. Általános riadó elrendelve. Feltalálás esetén nagyfokú óvatosság ajánlott, a tettesnek fegyvere van és kiemelkedően erőszakos. A kísérő tisztet azonnal megműtötték, túl van az életveszélyen. A körözött elkövető személyleírása...

Küstner megszökött! A szolgálati hírek embert próbáló fogalmazási stílusán átrágva magam megtudom, hogy a fickó tegnap éjjel aljas módon szívrohamot színlelt, mire az előírásoknak megfelelően mentőt hívtak, hogy beszállítsák a legközelebbi kórházba. A mentőben megkaparintott egy szikét, hidegvérrel a kísérő fegyőr hasába döfte, aztán feltépte az ajtót és elfutott. Azóta sincs nyoma.

Mégiscsak jobb lett volna helyben lelőni az ítélethirdetés után. Most azonban már késő. Már bottal üthetjük a nyomát.

Mármint a többiek. Mert ez már nem az én gondom. Az én illetékességi területem Niederkaltenkirchen és semmi más. Niederkaltenkirchenben pedig egyetlen Küstner sincsen.

A szolgálati hírek után magam elé húzom az újságot. Éppen kellemesen elmerülnék a sportrovatban, amikor megszólal a telefon. Bosszantó. Nem mintha a niederkaltenkircheni sportélet olyan lebilincselő lenne. Igazából nincs is. Mármint sportélet. Gyakorlatilag csak egy futballcsapatunk van. Jó, van még egy női tornaszakosztályunk, néha arról is írnak egy-két sort, de különben csak a futball létezik és semmi más. Az FC Rot-Weiss játékosállománya viszont sajnos hagy maga után kívánnivalókat. Emberemlékezet óta a helyi liga alsóházában botladoznak. Az utolsó szezonban ugyan leigazoltak egy angolai csatárment, de az összképen ő sem tudott sokat javítani. Így aztán nem lehet csodálkozni rajta, hogy niederkaltenkircheni vonatkozású hírek csak nagyon ritkán bukkannak fel a sportrovatban. Ma is csak azért kezdem olvasni, mert megüti a szememet az Özdemir név. A fiú, a

Murat. Még fényképet is közölnek róla. Ugyanis ez a testes futballisten lőtt egy gólt. Amivel pedig a csapat megnyerte a meccset, ami igen örvendetes. Lényegesen kevésbé örvendetes, hogy a telefon csak nem akar elhallgatni. Nincs más választásom, felveszem.

- Eberhofer, hallotta már? Ez rettenetes!

Fogalmam sincs, ki lehet az, már éppen elkezdenék gondolkodni, amikor meghallok egy jól ismert szippantást a vonal másik végén. Mély, hosszú beszívás, ellazult kilégzés. Moratschek bíró, a vén tubákfüggő.

Ez hosszú beszélgetés lesz. Kényelmesen hátradőlök a szolgálati fotelben.

- Rettenetes? Micsoda?

- Hát a pszichopata! Megszökött! Tudja, az a... az a...

- Küstner.

- Pontosan! Szörnyű! Most mit csinálunk?

- Gondolom, kiadják ellene a körözést.

- Az Isten szerelmére, Eberhofer, az már régen megtörtént, hát mit gondol? Az összes elérhető kollégáját behívták!

- Én sajnos nem tudok rendelkezésre állni - sietek tisztázni.

Moratschek fújtat.

- Az a nyomorult inzulin, az tehet mindenről!

- Inzulin? - Nem egészen értem a gondolatmenetét.

- Mi más? Ez a gazember, ez a Küstner cukorbeteg, tudta? Minden nap inzulint kap! Ő meg szépen minden adagból lecsípett egy kicsit és a matrac alá dugta! Ne kérdezze, miféle zárkaellenőrzés lehet ott! Mindegy, a baj már megtörtént... Tegnap beadta magának az egész adagot,

amit apránként összegyűjtött, ráadásként a teljes aznapi adagjával! Persze, hogy kiakadt tőle a szíve. Sajnos nem végleg. Éppen csak addig, amíg a mentő el nem indult vele.

- Aha. Mivel pedig a mentőben gyorsan jobban lett...

- Pontosan! Szörnyű! Hogy ilyesmi megtörténhet! Istennek hála a fegyőr túl van az életveszélyen. Csak a vakbelét találta el a szúrás. Már ki is vették. Nem nagy veszteség.

- Nem - mondom. - Nekem is kivették a vakbelemet. Vakbél nélkül is lehet élni.

- Ezt mondom én is. Szóval, Eberhofer, maga csak tartsa nyitva a szemét! Ki tudja, hol bukkan fel legközelebb ez a Küstner! Lehet, hogy éppen Niederkaltenkirchenbe megy!

- Lehet - mondom, mert semmi más nem jut az eszembe. Moratscheknek pedig le kell tennie, mert mindjárt kezdődik a következő tárgyalása. Azért még egyszer elmondja, hogy tartsam nyitva a szememet. Mindenképpen, ígérem meg.

Ezzel aztán el is telt a délelőtt. Mindjárt kezdődik az ebédszünet.

Otthon főtt krumpli, spenót és tükörtojás vár. Mini már mondtam, a böjti időszak egy kínszenvedés nálunk. Ebéd után segíték elmosogatni a Nagyinak. Közli velem, hogy még ma feltétlenül el kell mennie a Praktikerbe. Mert hogy ott most harminc százalék kedvezmény van minden elektromos cuccra. Neki tehát ott a helye. És ha Nagyinak ott a helye, akkor szegény Franznak nincs választása. Mosogatás után azonnal el is indulunk.

Ad nekem egy eurót, hozzak egy nagy bevásárlókocsit. Nagyot, hangsúlyozza, nem olyan apróságoknak valót, hanem rendesen férjen is bele minden.

Bevonulunk az áruházba, Nagyi elől, mint egy királynő lépked szaporán az apró csülkeivel. Néha még mindig elcsodálkozom, hogyan lehet ilyen kicsi lábakkal ilyen gyorsan haladni. Céltudatosságban a Nagyi soha nem szenvedett hiányt, azt meg kell hagyni. Én meg már lihegek, miközben futok utána a kocsit tolva. Gyorsan elegendő is lesz belőle. Ha még tovább szalad, megfogom és beültetem a kocsira szerelt gyerekülésbe.

Nemsokára ott is állunk a fürdőszoba-berendezések és kiegészítők osztályán. Fürdőszoba-bútorok, ameddig a szem ellát és ameddig a szem felér. Mert hogy még szédítő magasságban felakasztva is lógnak fürdőszoba-felszerelések.

- Válassz magadnak valami szépet - fordul felém a Nagyi.
- Ideje megszüntetni azt a disznóólat a fürdődben. Olyat keress, amiben világítás is van. És konnektor is a hajszárítóhoz.

Aha.

- Aha - mondom és a tükrös szekrényekből álló gigantikus falat bámulom.

- A második ott fent, az igazán jól néz ki - mondja egy idő után a Nagyi.

Mellettünk megáll egy kecskeszakállas eladó.

- Segíthetek? - kérdezi barátságosan mosolyogva.

- De jó, hogy itt van! - mondja a Nagyi. Egyértelműen ő a főszereplő, én csak tolmácsnak kellek. Mert hogy a Nagyinak ezer kérdése van, a kecskeszakállasnak pedig ezer válasza, amit viszont a Nagyi nem hall. Ezért kellek én, hogy elordítsak neki mindent, amit a kecskeszakállas mond. Kissé hosszadalmas ügy, de végül sikerrel zárul. Kiválasztjuk a legnagyobb fürdőszobaszekrényt, három ajtóval és halogén

lámpákkal. Persze ez a legdrágább is, de harminc százalék kedvezménnyel kit érdekel az ár.

A kecskeszakállasnak már rendesen izzad a feje, de amikor közöljük vele, hogy döntésre jutottunk, azért csak újra mosolyogni kezd. Már is szól a raktárban, mondja, hogy készítsenek elő egy ilyen csodabútort eredeti csomagolásban, és vigyék a pénztárhoz.

Egyszerű az egész. Mindenki elégedett. Nagyi is, én is, a kecskeszakállas is.

- Nem fogják megbánni, hogy ezt választották - mondja.
- Szuper darab.

- Az ár is szuper - teszem hozzá, a kedvezményeket hirdető táblára pillantva.

A kecskeszakállas megtorpan.

- Egy pillanat - mondja. - Csak hogy ne legyen semmi félreértés, a harminc százalék csak az elektromos cikkekre vonatkozik.

Gyorsan elmagyarázom a Nagyinak a helyzetet.

- És ez mi, ha nem elektromos cikk? - süvít máris a hangja.

Az eladó egy táblára mutat, amin az áll: Szaniterek.

- Szaniterek, hogy halálra ne nevessem magam! Van benne kábel, van benne konnektor, vannak benne villanykörték! Ennél elektromosabb nem is lehetne!

Nagyi most aztán igazán lendületbe jön.

Az eladó a fejét rázza. Már nagyon vörös. Mármint a feje.

Nagyi elkap egy hölgyet, aki éppen elmenne mellettünk.

- Jöjjön csak ide! - ordít rá. - Maga szerint, ha valamibe áram megy be és aztán ki is jön belőle, akkor az egy villamossági cikk?

A hölgy bólogat.

- Természetesen - mondja derűsen.

Nagyi ragyogó arccal áll, a kezét harciasan csípőre teszi. A kecskeszakállas levegő után kapkod, aztán ő is üvöltetni kezd.

- Szaniter! Szaniter és kész!

A vitába beszáll egy idősebb pár is, akik szintén egyértelműen az elektromos cikkek közé sorolják a szekrényt. Egyhangúlag.

Egy overallos fickó is szót kér. Ő szerelő, mondja. És hogy ez a bútordarab vitán felül egy szaniter. Teljesen egyértelműen. Nagyi azonnal látja, hogy ez nem a mi oldalunkon áll. Különben is, mit ért egy szerelő az elektromos dolgokhoz? Hacsak nem villanszerelő, teljességgel inkompetens a kérdésben. Nevetséges.

Alig fejezi be Nagyi az ordítást, rákezd az overallos. Ő persze nem tudja, hogy Nagyi süket. Így viszont sajnos a Nagyi hallja, amit közölni akarnak vele. És levonja a következtetést, hogy ez egy ellenség. Sípcsonton is rúgja. Jézus Krisztus! Mit tesz erre az overallos? Meglöki a Nagyit. **MEGLÖKI!**

Végzetes hiba. A Nagyit senki nem lökheti meg. Senki. Az overallosnak levegőt venni sincs ideje, már fekszik is hassal lefelé a földön, én meg a hátán térdelek. A fegyverem csöve meg egyenesen a tarkójára irányul.

Hát hová jutna a világ, ha hagynánk, hogy apró, ösöreg, kiszolgáltatott emberkék bunkó szerelők féktelen agresszivitásának legyenek kiszolgáltatva?

Az overallos vinnyog.

A kecskeszakállas sírni kezd.

Még ilyen hangzavart, az ember belesüketül.
Megjelenik a vezetőség. Elöl maga az üzletvezető.
A kecskeszakállast rendre utasítják.
Megkapjuk a harminc százalékot.
Kiváló üzlet. Tényleg.

Másnap délre már fel is van szerelve a remek tükrös-lámpás fürdőszobaszekrény. A Nagyi meg ő időt és fáradságot nem kímélve, testük veritékével még a délelőtt felszerelték, tájékoztat büszkén a Papa. Nem volt egyszerű, teszi hozzá, mert az a tükrös elem jó nehéz egy darab, alig bírták megmozdítani, hát még felemelni, és tartani, végig tartani, miközben fúrni-faragni is kellett. De most aztán úgy fel van szerelve, hogy azt onnan többet senki és semmi le nem szedi.

Ezt természetesen azonnal meg kell nézmem. Előre örülök, hogy ezen túl nem a borsózöld-mustársárga kockákat látom a mosdó fölött, hanem a saját kellemes arcomat.

Na jó, hát az arcomat nem látom ezután sem. Amit látok, az a mellkasom. Mert hogy a Nagyi vezényelt, a Papa meg csak fúrt és emelt. A Nagyi meg persze remekül kijelölte a tükör helyét. Mármint a saját testmagasságához képest remekül. Mostantól vagy térdelek fogmosás közben, vagy a mellbimbóimat szemlélem. Még nem tudom, melyik változat lesz a befutó.

A lenyűgöző meglepetés és egy böjthöz illő, sovány ebéd után arra térek vissza az irodámba, hogy ott ül a polgármester. Az én helyemen. Az én székebben. Meg sem

mozdul, amikor belépek. Eszébe sem jut átadni a saját helyemet. Leülök az íróasztalra.

- Minek köszönhetem a megtiszteltetést? - kérdezem.

- Eberhofer, Eberhofer...

Ismerem ezt a hangsúlyt. Nem dicséret következik utána. A polgármester feláll és az ablakhoz sétál. A kezét összekulcsolja a háta mögött. Drámaibb már nem is lehetne a fellépése.

- Ki velem! - biztatom. Próbálok vidám hangot megütni, de a polgármester nem veszi a lapot. Lassan megfordul és gyászos pillantással méreget.

- Meghalt valaki? - kérdezem, mert más nem jut az eszembe.

- A bajor rendőrség méltósága. Az halt meg. Vagy legalábbis haldoklik - közli pátosztól csepegő hangon.

Rejtvényekben beszél ez az ember. Hirtelen nem is tűnik jó ötletnek az íróasztalon ülve felsőbbiséget sugározni. Átülök a felszabadult székembe.

- A Praktiker igazgatója panaszt tett.

Aha, szóval onnan fúj a szél.

- És miről panaszkodott a Praktiker igazgatója?

- Az Isten szerelmére, Eberhofer, szedje már össze magát! - csattan fel ingerülten. - Mi jutott eszébe? Nem elég, hogy a munkaidejében megy bevásárolni, még vadidegen embereket is megtámad? Leteríti az üzlet alkalmazottját? Mindezt ráadásul egyenruhában! A rendőr példakép legyen, példakép, érti? Maga meg mit csinál? Az örületbe kerget, Eberhofer!

Ajajaj. Hisztérikus rohamában alig kap levegőt. Meg kell támaszkodnia az íróasztalom szélében. Egyenesen a képeembe

liheg. Ez azért már mégiscsak sok. Elviselhetetlen ez az ember a hisztériájával.

Felállok és kissé hülyén álldogálok vele szemben.

- Mindennek a tetejébe még a fegyverét is előveszi! - jajgat a polgármester, aztán megrázkódik, kihúzza magát, összefonja maga előtt a karját és elfordul tőlem. Kibámul az ablakon. - Hány milliószor mondták már el magának, hogy ne kapkodjon örökké a fegyveréhez? Hagyja ott, ahová való! A hevederben! Na, hányszor is mondták már el magának, Eberhofer? Hányszor?

Elhallgat és úgy néz rám, mintha az orra előtt hadonásznék azzal a bizonyos fegyverrel.

Őszintén szólva nem hittem volna, hogy a Praktiker ekkora ügyet csinál a dologból. Az üzletvezetőjük még kifejezetten barátságos is volt, amikor elbúcsúztunk.

Még integetett is utánunk a vén gazember.

No jó. Így legalább tudom, hányadán állunk vele.

A polgármester megint fújtat egyet, aztán visszafordul felém.

Egyenesen a szemébe nézek.

- Ennyi volt?

- Igen... Ennyi volt - morogja mérgesen. - És megmondom magának, Eberhofer, ne merészeljen még egyszer szégyent hozni erre a szép bajor egyenruhára! Ha nem tudja, hogyan viselkedjen benne, nem is érdemli meg, hogy magára ölthesse! Egyetértünk?

De még mennyire! Mire kettőt pislant, már le is vettem a szép bajor egyenruhát és odanyomtam a polgármester szép bajor kezébe. Meghúzom a nadrágszíjat az alsónadrágon és már kész is vagyunk.

Most aztán csak néz hülyén a jó polgármester. Én meg elindulok kifelé.

– És hívja fel Moratschek bírót! – üvölt még utánam.

Most már aztán elég! Még Moratscheket is végig kelljen hallgatnom?

Egy prédikáció bőven elég egy napra. Máskor mindig előre lebeszélük ezek ketten, a Moratschek meg a polgármester, ki tol le engem aznap valamiért. Ma meg mind a kettőt végighallgassam?

Ami pedig a fegyvert illeti, könnyen beszél! Az okostojás! Engem lőttek már meg, nem őt! Egy bankrablás során, ráadásul. Még Münchenben. Nem volt vicces, nekem elhihetik. Akit pedig olyan csúnyán meglőnek, mint akkor engem, az tudja, hogy csak egy igaz barátira számíthat az életben. Arra, ott a hevederben.

Szépek voltak azért azok a müncheni idők. Minden nap egy igazi krimi, mondhatni. Más élet, mint egy falusi rendfenntartóé. Persze ma már nem bírnám. Az a sok stressz a végén még az idegeire megy az embernek. Nézzék csak meg a polgármestert!

Odahaza éppen kiszállok a kocsiból, amikor látom, hogy jön elő a Papa a hólapáttal. Megáll, sóhajt egyet, aztán lapátolni kezdi a havat az ajtó előtt.

- Már megint havazik – közli velem síri hangon.
- Hányadék idő – értek egyet.
- És disznó hideg is van – folytatja.
- Ez legalább flanell – mutatok a boxeralsómra.

- Akkor jó - mondja a Papa, és lapától tovább. Bemegyek a disznólamba és gyorsan felhúzok egy nadrágot, meg előszedem a szokásos bőrkabátomat.

Szarok a csillagokra, még ha olyan szépen csillognak is. A farmeremre olyan szégyent hozhatok, amelyet csak akarok.

5. fejezet

Nem hívom fel Moratscheket, hanem személyesen megyek el hozzá. Így aztán kifoghatom a szelet a vitorlájából, amennyiben ő is annak a szép bajor egyenruhának a becsületéről kezdene pampogni.

Sajnos Moratscheknek éppen tárgyalása van, ezért a folyosón kell várakoznom. Sokáig elhúzódik bent az ügy, de amint elszundítanak, már fel is bukkan a bíró úr. Kirobog a tárgyalóteremből, csak úgy repked utána a talárja. Berohan a szobájába és magára csapja az ajtót.

Ennek is rossz napja van. Bravó.

Nyújtózom egy kicsit, ásítok, aztán elindulok utána. Bekopogok a szobájába és várom a választ.

Ami nem jön. Helyette Moratschek jön személyesen. Már mint egy kis csík belőle, ami kilátszik, miközben résnyire nyitja az ajtót.

- Ah, maga az! - Megragadja a karomat, beránt a szobába, aztán már csukja is vissza mögöttem az ajtót. - Jó, hogy itt van, Eberhofer. Jöjjön, üljön le!

Kissé meglep a fogadtatás. Szó sem esik az aszociális egyenruha-gyalázásról. Éppen ellenkezőleg.

- Kér egy kávé?

- Nem mondok nemet.

- Akkor hozzon egyet magának az automatából. És legyen olyan jó, hozzon egyet nekem is.

Az ajtó felé indulok, de Moratschek megelőz. Újra résnyire nyitja, kiles, aztán int, hogy mehetek. Egyetlen centiméterrel sem nyitja szélesebbre az ajtót, mint ami ahhoz kell, hogy kiférjek rajta. Amint kiérek, már csukja is be mögöttem.

Különösen viselkedik, meg kell hagyni.

Amikor visszamegyek a két kávéval, ugyanez a színjáték következik. Ajtó résnyire, besurranás, visszacsukás.

- Valami baj van az ajtajával? - kérdezem.

Moratschek csak a fejét rázza. Egy hajtásra kiissza a kávéját, aztán felszippant egy kisebb hegynyi tubákot, s csak azután szólal meg.

- Hajnalban egy üzenetet találtam a szélvédőmön. Küstnertől - tájékoztat suttogva.

- És mit üzent?

- Hogy levág, mint egy disznót, ha megtalál. Engem pedig, mondjuk úgy, nem igazán nehéz megtalálni, ugyebár.

- Jelentette a dolgot?

- Igen, de... Nézze, Eberhofer, az egész ügy nagyon furcsán alakult... Az üzenetet ugyanis a fagyott szélvédőre karcolták. A jégbe, érte? Csak sajnos mire a járőr kiért, már nem volt olvasható.

- Miért nem?

- Hát mert elolvadt, ember! Mert közben felkelt a nap és egyenesen rásütött.

Aha.

- Aha - mondom. Szörnyű gyanú kezd gyökeret verni bennem. - Tőlem mit is akar pontosan?

Hallgat. Bólogatok.

- Lehetséges, hogy a kollégáim egy szót sem hittek el abból a bizonyos láthatatlanná vált üzenetből?

- Elhinni, elhinni... mit jelent elhinni valamit? Szerintük egy kicsit megszaladt a fantáziám... Mivel hogy a Küstner olyan csúnyán megfenyegetett a tárgyalóteremben. Azt is mondták, hogy az a gazember már hét határon túl van. Száz százalék, hogy már nincs az országban, így mondták. Mert hogy ha valahová behúzódott volna, már régen megtalálták volna, a szabad ég alatt pedig nincs ember, aki túlélné ezt az éjszakai hőmérsékletet.

Értem.

- Mivel pedig senki nem hisz magának, hozzám fordul - összegzem.

- Mi mást tehetnék, a fenébe is?

Feláll és az ablakhoz lép. Szinte pontosan ugyanazt a színjátékot mutatja be, mint a polgármester. Tanítják ezt valahol?

- Az ég áldja meg, Eberhofer, hát mennyi ideje is ismerjük már egymást? Mi mindenben mentünk már át együtt, nem igaz? Nem hagyhat cserben!

Vigyorgnom kell. Soha az életben nem gondoltam volna, hogy egyszer eljutunk ideig.

Mert hogy máskülönben éppen az ellenkezője szokott történni. Máskor valahogy mindig a szegény Franznak kell térden állva csúsznia a nagyméltóságú bíró úr előtt. Aki pedig soha, de soha nem hitt még neki. Egyetlen alkalommal sem. Miket is vágott már a fejemhez? Maga egy kicsit irányt tévesztett, Eberhofer. Már megint túlzásokba esik, Eberhofer. Menjen és irányítsa szépen a forgalmat, a száját meg fogja be. Ennyi. Ahányszor csak szükségem lett volna a

segítségére vagy a támogatására, soha, de soha nem segített. Amikor előálltam a négyes gyilkossággal, mit is mondott a bölcs bíró? Balesetek, Eberhofer. Szerencsétlen balesetek. Ne akarjon maga mindenhol gyilkosságot látni. A végén persze elég hülyén festett, azt meg kell adni. De előtte... előtte kinevetett és beosztatott forgalmat irányítani.

Ma bezzeg más a helyzet. Nem is kicsit más. Mert most a tiszteletreméltó bíró úr akar tőlem valamit. Be kell valljam, jól esik az ilyesmi.

Felállok, de csak azért, hogy átüljek az íróasztalára.

- Pontosan mit is vár tőlem? - érdeklődöm.

- Hogy aludjon nálam éjszakánként.

Úgy fejbe vág az ötlet, hogy majdnem lefordulok az asztalról. Ide jutottunk!

- Nézze, Moratschek, nem gondolja, hogy egy kicsit túlzásokba esik? - idézem egyik gyakori szemrehányását. - Ott van maga mellett a drága felesége az ágyban. Bújjon hozzá és érezze magát biztonságban. Nem fogja bántani magát senki, nekem elhiheti.

Mondom, és már indulok is kifelé. Hová is jutna a világ, ha minden különönc bíró magántestőrt kapna maga mellé?

Amikor hazaérek, látom, hogy ott áll az udvaron a Leopold autója. Micsoda öröm. A Simmerlnél beszerzett rántott szeletekkel már kanyarodok is a disznóól felé. A vacsorához még egy sört is kinyitok magamnak. Miután jól laktam, fogom Ludwigot és lejárjuk a szokásos körünket. Egy-huszonkettő az eredmény, mert útközben összefutunk a Flötzinggerrel. Aki két bottal hadonászva rója a falu körüli ösvényeket. Az egészsége végett. És a szépsége végett, bár

arról az ő esetében nemigen beszélhetünk. Mindenesetre igyekeznek jó benyomást tenni a női nemre. Mert hogy az ő házi nője, Mary egyre kevesebb érdeklődést mutat a emberközi kapcsolatuk iránt. Ezért aztán a Flötzingert egyre gyakrabban nézeget körül Niederkaltenkirchenben.

Váltunk néhány szót, és megbeszéljük, hogy beülünk majd egy sörre Wolfihoz, aztán tovább gyalogolunk Ludwiggal.

Mire hazaérünk, már elég késő van, de Leopold autója még mindig ott áll. Kínos. Mert hogy ha nem köszönök be, még mielőtt a Nagyi lefekszik, holnap reggel nem kapok reggelit. Ahhoz pedig semmi kedvem.

A Papa a fotelben ül és nyögdecsel. Mögötte áll Leopold és a nyakát masszírozza.

- Jó így, Papa? - kérdezi abban a pillanatban, amikor belépek az ajtón.

Sushi a szőnyegen ül és kockákkal játszik. Sushi a Leopold lánya, és igazából Uschinak hívják. Mivel azonban első osztályú mandulavágású szeme van, plusz félig ázsiai származású, nálunk Sushi a neve. Jobban is illik hozzá. Különben is, az Uschi az én meghalt Mamám neve, tehát már foglalt. Ennyi.

Én személy szerint Nagyorrú Törpének is hívom, mert az egyébként csinos kis arccskájából igazi, hamisítatlan Eberhofer-ormány mered előre.

Panida Nagyi mellett áll a tűzhelynél. Főznek. Panida a Leopold felesége. A harmadik, és ezúttal teljesen ázsiai. Pontosabban thaiföldi. De az nem olyan rossz.

Ami rossz, az az, hogy itt főzés folyik. Most, éppen amikor jól laktam.

- Hogyhogy főzöl, a böjt kellős közepén? - nézelődök át a Nagyi válla fölött.

Szalonnás hasaalja káposztával. Nem hiszem el.

- Hát mert itt van Leopold - magyarázza a Papa.

- Használta már Nagyi az új szakácskönyvét? Kipróbált már valamit? - érdeklődik Leopold.

- Naná - válaszolom.

- És mit?

- Hogy belefér-e a szemetesbe.

- Franz! - ordít rám a Papa, és nyugtató mozdulattal teszi a kezét elsősülöttje vállára.

A nyálás disznó meg folytatja a masszírozást.

- Jó így, Papa? - kérdezi behízeltgően. A Papa bólogat.

Aztán Sushi felfedez engem. Nagyon szeret. Én vagyok a kedvence. Az apja őszinte sajnálatára.

Lassan feláll és elindul felém. Óvatosan lépked.

- Mióta tud járni? - kérdezem, miközben leguggolok és kinyújtom felé a kezemet.

- Négy napja - közli Leopold, Abbahagyja a masszírozást és ő is leguggol.

- Mondd szépen, hogy Nagypapa, Uschi - gügyögi undorító ál-gyerekhangon. Ő az egyetlen, aki még Uschinak hívja a leányzót.

- Nappa, nappa - mondja a mandulaszemű apróság és a nyakamba borul. A karomra veszem és felállok. Átöleli a nyakamat és nevet. A Papa kitöröl a szeméből egy könnycseppet.

- Mióta tudja mondani, hogy Nagypapa? -
kérdősködöm tovább.

- Ma délután óta. A kocsiban tanítottam meg neki idefelé
jövet, igaz, Panida?

Panida megfordul.

- Igen, mondja, Nagypapa. Mama is. Mama is mond. De
Papa nem tud mondani. Sehogy se.

Meg tudom érteni.

- Megteríted az asztalt, Franz? - kérdezi a Papa.

Hülyének néz? Én koplaljak a böjt miatt, de amint Szent
Leopold beteszi a lábát a pereputtyával, máris terítsem meg
az asztalt?

- Franz, légy szíves, terítsd meg az asztalt - mondja a
Nagyi, mert persze nem hallotta, amit a Papa mondott előtte.

Megteríték.

Aztán kopognak az ablakon és rögtön utána beviharzik
Liesl Mooshammer. A legnagyobb pletykafészek a faluban, de
megbízható segítség, ha a Nagyi tyúkszeméről van szó.

- Szervusztok - üdvözl, miközben levergeti a cipőjéről
a havat és bejön a konyhába. - Te, Lenerl, nehogy elfelejtsd a
holnapi kezelésedet! - üvölt rá a Nagyira.

Nem tudom, hogyan lehetséges, de a Nagyi tényleg
megérti.

- Tudom, tudom, holnap délután négykor - üvölt vissza.

- Mi jót főzöl, Lenerl? Szalonnás hasaalját? A böjt
közepén? - harsog Liesl.

Nagyi vállat von.

- Tudom én, tudom, a férfiakkal nem lehet bírni -
visítozik tovább a Mooshammer néne. - Nekik aztán

mondhatod, hogy böjt van. Az én drága férjem, Isten nyugosztalja, az sem törődött soha a böjttel egy fikarcnyit sem.

Ez is tipikus. Azok a drága férjek. Akik mindig csak akkor lesznek drágák, ha a Jóisten már magához szólította őket. Még soha nem hallottam olyat, hogy „az én drága férjem, aki éppen a kocsmában ül”, vagy „az én drága férjem, aki éppen a földet vitorlázza körül a barátaival”. Vagy legalább „az én drága férjem, aki éppen az újságot olvassa a konyhában”. Nem. Csak akkor az én drága férjem, ha utána jöhet az „Isten nyugosztalja” is. Hát még csodálkozik valaki, hogy nem akarok megnősülni? Ha csak akkor szeretik az embert, amikor már megboldogult?

A társalgás színvonalának példátlan mélyrepülése okán, s mivel amúgy is fontos találkozóm van Flötzinggerrel, fogom Ludwigot és elindulunk.

Wolfinál a fűtés-buheráló mellett a hentest is ott találok. Valamivel később a Papa is becsatlakozik, mert hogy a sok zsíros étel után szüksége van egy pohárka pálinkára. Papa és Simmerl szokás szerint azonnal megtalálják a közös nevezőt: a disznókat. Mert hogy a Papa, mielőtt még semmittevésre adta volna a fejét, egész életében disznókat tenyésztett, Simmerl pedig, már csak a szakmájából kifolyólag is, ugyancsak a disznók nagy rajongója. Le is ülnek egy sarokba és átadják magukat a disznóságaiknak.

Flötzingger, Wolfi meg én még kockázunk egy kicsit. Nem sokáig, mert a hülye buheráló folyamatosan csal. Mint mindig. Kvázi amióta csak ismerem.

Aztán besétál Beischl asszony. A kocsmá mellett nálam is törzsvendég, legalábbis nemrég még az volt. Azóta viszont lecsukták a két fickót, akivel együtt lakott. Az egyikkel össze is volt házasodva, de mind a ketten verték. És dugták is. A két fivér most egy cellán osztozik testvériesen, többrendbeli súlyos testi sértés miatt. A nőszemély meg ott maradt egyedül. Persze most unatkozik, ezért rendszeresen beül Wolfihoz. Meg kell hagyni, amióta a férfiakat az életéből a cellába helyezték át, egészen emberi külsőt öltött. Ráadásul nimfomániás. Az egész falu tudja. Különösen, ha iszik.

- Nézzenek oda, ki van itt! - kapja fel a fejét máris a Flötzingner. Azonnal faképnél is hagy bennünket és a hölgyhöz társul.

- Meghívhatom egy pohárára? - fuvolázza.

- Szívesen elfogadom - mondja a nő, és rámosolyog a Flötzingnerre.

- Akkor két dupla adagot, kocsmáros!

Wolfi vigyorog és már tölt is.

Aztán megszólal a telefonom. Bosszantó. Még bosszantóbb, hogy Moratschek bíró hív. Egyszerűen hihetetlen. Már éjszaka sem hagyják békén az embert.

Azonnal oda kell mennem, mondja. Most azonnal, mindenképpen. Szörnyűség történt. Egy disznófej fekszik az ágyában.

Na jó, ha valakinek egy disznófej fekszik az ágyában, azt tényleg meg kell nézнем. Végtére is elég ritkán látni ilyesmit.

Moratschek gyorsan elhadarja a lakcímét, és azt mondja, a ház előtt vár.

- Viszlát! - kiáltok körbe a kocsmában. - El kell ugranom egy kis időre. A Moratscheknek egy disznófej van az ágyában.

- Én is jöhetek? - kiáltja egyszerre Simmerl és a Papa. Mint a kisgyerekek. De már csukom is be magam mögött az ajtót.

6. fejezet

Moratschek bíró pizsamában áll az úttest közepén és vadul integet, amint megpillant. Amikor odaérek mellé, már pattan is be mellém az anyósülésre.

- Indítson! Indítson! - lihegi.

- Hová?

- Nem érdekel! Bárhová! Csak el innen!

- És a disznófej? - kérdezem, és már nyitom is az ajtót, hogy kiszálljak.

- Be ne menjen, Eberhofer! Könyörgöm! - nyöszörög a bíró.

Márpedig én bemegyek. Ludwiggal együtt. Jöjjön, aminek jönnie kell.

A hatalmas, tizenöt szobás házban nem könnyű megtalálni a hálósobát, de Ludwig csodálatos orrának köszönhetően végül csak sikerül. A Moratschek família kipárolgásának nyomai hidegen hagyják, de a sertéshús, az azonnal felkelti az érdeklődését. Látom a szeme csillogásán, hogy már egy második vacsorát forgat a fejében. Amit persze nem engedélyezhetek neki. Mert hogy a sertésfej tárgyi bizonyíték. Logikus.

Látványnak elég szörnyű, azt meg kell hagyni. Véres disznófej a hófehér lepedőn. Ronda. Egyszerűen nem illik a környezetbe. Bár azt meg kell hagyni, az arckifejezése kifejezetten békés. Mármint a disznónak, úgy értem. Igen. Már-már barátságos. Mintha mosoly játszadozna a két

orrlyuka alatt. Pániknak nyoma sincs a vonásain. Igaz, ettől még nem lesz étvágygerjesztőbb.

- A Keresztapa - ijeszt halálra a mögém settenkedő Moratschek. Ott áll az ajtóban és csak mered maga elé.

- Milyen keresztapa?

- Hát a tévéből, tudja... Don Corleone... Marion Brando, tudja...

- De az egy lófej volt.

- Lófej... disznófej... mit számít az. Rettenetes!

- Főleg a disznónak.

- Vigyen el engem innen, könyörgöm, Eberhofer!

A méltóságos bíró úrnak keze-lába remeg. Nincs más választásom, keresek neki egy kabátot, ráborítom, aztán berakodom a járóautóba. Először is irány Wolfi. Ott kap egy jó pálinkát az idegeire és egy kis csevegést Simmerlrel és a Papával, akik természetesen mindent tudni akarnak. Minden sörtére kíváncsiak, hogy úgy mondjam.

Miután a bírót eképpen biztonságba helyeztem, visszahajtok a helyszínre. Útközben felhívom a landshuti kapitányságot.

- Már megint a Moratschek? - kérdezi az ügyeletes kolléga nevetve. - Akinek azt a bizonyos láthatatlan üzenetet írták a szélvédőjére...

- Most pedig egy disznófej van az ágyában - mondom.

A hülyéje alig jut szóhoz a röhögéstől, de végül csak megígéri, hogy kiküldi a helyszínelőket.

Mire odaérek, már ott várakoznak a ház előtt. Együtt vonulunk be. Ami viszont némileg titokzatossá teszi az egész dolgot, az az, hogy a disznófej eltűnt. A párna véres ugyan, de nem nagyon, ilyen kis foltok egy egyszerű orrvérzéstől is

származhatnak. Disznófej pedig közel-távol sehol. Vicces. Persze nem nagyon, mert a kollégák úgy néznek rám, mintha nem lenne ki a négy kerekem. Átkutatjuk az egész házat, mind a tizenöt szobát, de semmi. Abszolúte semmi. Még Ludwig sem fog szagot. Elterül az ágyon és fejét búsan a véres párnára fektetve gyászolja elveszett zsákmányát.

A kollégák végül visszavonulót fújnak. Nekem sincs már további tennivalóm itt.

Mire visszaérek Wolfihoz, ott már meglehetősen emelkedett a hangulat. Moratschek mély átéléssel ecseteli az ágyában talált borzalmat. Simmerl és a Papa valósággal csüngnek az ajkain. Nem akarom elrontani a jó hangulatot, ezért egyelőre hallgatok a bűnjel eltűnéséről.

Flötzinger is tapad az ajkakra, csak ő a Beischl nőszemély ajkaira. Nekem meg egy jó adag pálinkára van szükségem, aztán minél gyorsabban haza. Mert hogy holnap is lesz nap, az új nap pedig tudvalevőleg az éjszaka végével kezdődik. Az éjszaka vége pedig már kezdetét vette. Úgyhogy szólok Ludwignak, indulunk haza. Az illusztris vendégkör még maradni akar, a disznóságokról nem lehet eleget beszélni.

Két órával később álmatlanul ülök az ágyamban. Természetesen ismét a liverpooli fiúk miatt. A házból üvölt a Beatles.

Dühöngve csörtetek át az udvaron, céltudatosan vágatok a zaj forrásának irányában.

Moratschek és a Papa földön ülnek, teljesen ellazulva a Papa teljes kiteragetett lemezgyűjteménye fölött. Egyetlen lépést sem tehetnék úgy, hogy rá ne lépjek valamelyik retrózenészre. A Papa háttal ül nekem, de Moratschek jól láthat.

Lát is.

- Eberhofer! - üvölt fel lelkesen integetve.

- Igen? - üvölt vissza neki a Papa, de aztán megéri, és megfordul. Látom a szemében, hogy azonnal megéri a helyzetet.

- Meg ne próbáld! - ordít fel, de elkésett.

Miután a tár kiürült, a szoba képe egyáltalán nem emlékeztet előbbi békés állapotára. A Papa négykézláb ölelgeti megrongálódott lemezjátszóját, aztán megpróbálja összekotorni a lemezek darabjait. Moratschek még mindig egyik lábáról a másikra ugrál, pedig már régen elfogyott az összes töltényem.

Visszamegyek a disznóólamba és megpróbálok aludni még egy kicsit. Tényleg csak kicsi alvás lesz belőle, mert nemsokára újra csörög a telefonom. Öt óra húsz perc. Megáll az ész!

Simmerl van a vonal másik végén.

- Te, Franz! Hiányzik nálam az egyik!

- És ezért hívsz fel az éjszaka közepén? - üvöltök bele a telefonba.

Aztán kiderül, hogy ami nála hiányzik, az egy disznófej. Mert hogy a dolgos hentes ma hajnalban is, mint minden nap, elautózott a landshuti vágóhíd hűtőházába, hogy elszállítsa megrendelt napi húsadagját. És ott vette észre, hogy hiányzik egy sertésfej. És ezt most jelenteni akarja.

- Biztosan a Moratschek feje - véli Simmerl.

- Biztos vagy benne? Nem inkább a disznóé?

Simmerl csak sóhajt egyet.

- Betörésre utaló nyomok? - kérdezem és felülök az ágyban. Az éjszakai nyugalomnak vége, az már biztos.

- Semmi. De tudod, napközben gyakorlatilag bárki bejuthat, folyamatos a mászkálás ki-be. Semmit nem zárnak, mindig van bent egy-két hentes. Normális esetben rögtön észrevennék, ha valaki lopni akarna.

- Hát most nem vették észre - mondom. És hogy mindjárt ott vagyok. Amint megeszem a reggelimet.

A házban a Nagyi éppen a lemezszilánkokat söpörgeti össze.

- Megint túlzásba vitte a éjszaka apád? - érdeklődik.
Bólintok.

Szánakozva nézi elgyötört, fáradt arcomat.

- Mindjárt csinálok neked egy rendes reggelit.

Aztán besétál a Moratschek pizsamában. Logikus, ha egyszer más ruhát nem hozott el otthonról.

- Telefonálhatok? - kérdezi.

Állammal a telefon felé bökök.

- Ez meg kicsoda? - óhajtja tudni a Nagyi.

- A Papa új barátja - magyarázom.

- Csináljak neki is reggelit?

Moratschek int, hogy nem kér. Hallom, amint beteget jelent a bíróságon. Amikor végez a hívással, bágyadt intéssel elköszön és kísétál arra, ahonnan jött.

Nagyi első osztályú reggelit varázsol az asztalra. Utána lényegesen jobb hangulatban indulok el a Simmerlhez a hűtőházba.

A hentes éppen egy hatalmas edény fölött áll és más hentesekkel együtt két kézzel turkál a gőzölgő masszában.

Körülnézek a tetthelyen, de semmi feltűnőt nem látok. A záruk sértetlenek. Azt is látom, hogy itt tényleg folyamatosan

ki-be mászkálnak az emberek. Mindenki fehér kötényben és gumicsizmában. Teljesen egyforma alakok mozgatnak hatalmas húsdarabokat A pontból B pontba.

Simmerl megpakolja a furgonját, aztán már el is köszönünk. Megy mindenki a dolgára.

A bűn és a fáradtság elleni küzdelemmel telő napom végén újabb meglepetés vár. Amint bekanyarodom az udvarra, látom, hogy ott áll a közepén egy öreg Volkswagen busz. Mellette idősb Eberhofer és Moratschek urak.

- Emlék ifjú éveimből - mondja Moratschek gyengéd pillantást vetve a roncsra.

A két szenior láthatólag éppen kipakol az emlékből. Közelebről már látom, hogy egy első osztályú hifi-berendezést és hatalmas mennyiségű hanglemezt hordanak be a házba.

- Rolling Stones - szuszog Moratschek egy hatalmas doboz mögül.

- Ez meg mi legyen? - óhajtom tudni.

Néhány lemez leesik a rakás tetejéről.

Válasz híján követem az öregurakat a nappaliba. A sarok, ahol eddig a Papa lemezjátszója állt, üres. Átmenetileg. Mert néhány perccel később azonban visszanyeri régi fényét. Ott áll szépen összerakva a Moratschek első osztályú hifi-tornya.

Nemzöm és a bíró elégedetten szemlélik művüket. Nagyon-nagyon elégedetten.

- Magának nem kellene hazamennie kedves feleségéhez? - kérdezem a bírót.

A fejét rázza és már kezdi is szétválogatni a lemezeket.

- Kúrán van - veti oda nekem. - Négy hétig. Mint minden évben. Jót tesz mindkettőnek. A házi orvos a barátom. Nagyon megértő ember.

Feltápaszkodik és kimegy az udvarra, hogy összeszedje az elhullatott lemezpéldányokat.

A Papa teljes ekstázisban térdel a hifi torony előtt. A nappali asztalán egy rekesz vörösbor.

Mi készül itt? Megérintem a fegyveremet, csak hogy biztos legyen benne, ott van a helyén.

- Ó, Franz, mielőtt még elfelejtem - fordul felém a Papa. - Vettem neked füldugót. Az éjjeliszekrényedre tettem.

Ez már több a soknál.

- Ez már több a soknál - mondom. - Csak mert két kiszolgált vén hippi átadja magát az alkoholnak és az örületnek, nekem egész éjjel műanyaggal a fülemben kell aludnom?

Megint a fegyveremre téved a kezem. Kellemes a tapintása.

- Igen, Franz. És még valami - a Papa vigyorog és egy pisztolyt húz elő.

Rámeredek. Aztán Moratschekre nézek. Aki egy ugyanolyan pisztolyt tart a kezében.

Mindketten boldogan nevetnek.

- Tulajdonképpen mikor is kell visszaállnia a munkába? - érdeklődöm a bírónak címezve.

- Amint Küstner újra rács mögött lesz. Addig egy lépést sem teszek innen sehová. Igaz, Eberhofer?

Ezt most a Papának címezi, aki határozottan bólogat.

- Súlyos meggondolatlanúság lenne elhagyni a biztos menedéket - jelenti ki.

Azzal leülnek a padlóra és elmerülnek antik kincseikbe.

Most már aztán nagyon meg kellene találni ezt a Küstnert. Azonnal. Most. Ebben a pillanatban. Mert a Papával még jól el lehet élni együtt. Jó, ne essünk túlzásokba. El lehet élni vele. De hogy dupla kiszereelésben? Ebbe belebolondulok. Kihullik minden szál hajam. Valamit tenni kell. Most azonnal.

De holnap mindenképpen. Mert mára már ki vagyok ütve.

Bevonulok a disznóólba és a fülembé tömködöm a füldugót.

Még így is hallom Mick Jaggert. Szerencsére csak távolról. Mintha a szomszéd faluban bulizna valaki. Így végre aludni is tudok.

Másnap reggel kipihenten és tetterre készen ébredek. A házban ugyan egész éjjel ment a danolászás, de ha az ember csak úgy hallja, mintha a szomszéd faluban szólna, mindjárt lényegesen kellemesebb. Ami persze a Stones érdeme is. Balzsam lelkemre a zenéjük. Ha az ember meggondolja, hogy közel negyven kínok közepette leélt Beatles-év után végre valami mást kell elviselnem, a helyzet a megváltáshoz közelít.

Sajnos okoz némi gondot, hogy nem tudom kiszedni a fülemből a füldugókat. Tegnap esti pánikrohamomban olyan mélyre tömködtem be őket, hogy csak a Nagyi és az ő horgolótúje segítségével tudok megszabadulni tőlük. Mivel azonban ma jó kedvem van, egyszerűen csak örülök az életnek. A begyulladt fülkagylóm ellenére is.

Küstnert viszont így is sürgősen meg kell találni. Szó sem lehet róla, hogy a nagytiszteletű bíró úr a nyugdíjba

vonulásáig rejtőzködjön nálunk. Arról nem is beszélve, hogy egyszer azért a felesége is hazajön majd a kúrájáról.

Ülök az irodámban és gondolkodom. A megoldást Rudi Birkenbergerben találom meg. Rudi Birkenberger a barátom, még az eseménydús müncheni időkből. Ő volt a járőrtársam. Sajnos egy pedofil fogoly szállítása közben nem tudott ellenállni a kísértésnek, és kasztrálta a fickót. A szolgálati fegyverével. Amit persze ebből kifolyólag le kellett adnia. A szolgálati igazolványával együtt. Miután azonban leülte a büntetését, gyorsan újra talpra állt és időközben egy virágzó magánnyomozó iroda tulajdonosa. Hébe-hóba besegít nekem a nagyobb ügyeim nyomozásánál. Egyszer még Mallorcán is nyomoztunk. Bizony, két hétig, egy romantikára szakosodott szállodában, ketten a Birkenbergerrel. Mert hogy a hölgy, akivel eredetileg ment volna, lelépett tőle. Amin persze egy percig sem csodálkozom. Mindenesetre lelepleztünk egy négyszeres gyilkost.

Nézzük, mi újság mostanában Rudinál. Amihez előre kell bocsánatom, hogy Rudi határozottan hajlamos a nőies viselkedésre. Nem olyan meleg-módra. Ő inkább olyan igazi háziasszony-típus. Meg hisztériás is. Pillanatnyilag pedig valószínűleg halálosan meg van sértve, amiért elég hosszú ideje nem jelentkeztem nála. Egyszóval számítanom kell némi cirkuszra az elején.

7. fejezet

- Birkenberger Magánnyomozó Iroda, szép jó reggelt. Mit tehetek Önért? - fuvolázza a kagylóba egy hang, ami határozottan nem a Rudi hangja.

- Eberhofer, Franz Eberhofer. Birkenberger úrral szeretnék beszélni.

- Milyen ügyben?

Milyen ügyben?

- Inkább magánjellegűnek mondanám.

- Mit is mondott, mi a kedves neve?

- Eberhofer. Franz Eberhofer.

- Egy perc türelmét kérem, Eberhofer úr - fuvolázza a hang, aztán felcsendül egy szörnyű bajor népi melódia. Tipikus Birkenberger.

- Itt van még? - szólal meg újra a fuvola.

- Igen, itt vagyok.

- Sajnos Birkenberger úr pillanatnyilag nem tud a rendelkezésére állni, Eberhofer úr. Nagyon sajnálom.

Sajnálja. Sajnálhatja is.

- No akkor, kedvesem, legyen szíves fuvolázza el Birkenberger úrnak szívélyes üdvözetemet. És hogy lesz szíves kinyalni.

Leteszem.

Kereken ötvennégy másodperc telik el, és megszólal a telefonom.

- Eberhofer felügyelő irodája, szép jó reggelt. Mit tehetek Önért?

Hihetetlen, milyen lágyan és dallamosan tudok fuvolázni. Persze így is felismeri a hangomat. Birkenberger úgy ismer engem, ahogyan gyakorlatilag senki más.

- Mégis mit képzelsz, hogy sértegeted a titkárnőmet? - záporozik rám a kagylóból.

- A legkevésbé sem sértegettem a titkárnődet. Én téged sértegettelek, kedves Rudi.

- Mit akarsz?

- Hogy mit akarok? Gondoltam, megérdeklődöm, hogy vagy mostanában.

- Nem, nem, Eberhofer. Ha egy teljes év után hirtelen felbukkansz, akkor akarsz tőlem valamit. Ki vele! Miről van szó?

Ez a Birkenberger képtelen a laza, könnyed társalgásra. Velem legalábbis. Pedig milyen szépen elterveztem, hogyan terelem majd a beszélgetést észrevétlenül a lényeg felé. De nem. Neki egyenesen örömet okoz, hogy porrá zúzhatja a terveimet.

Velem ugyan nem játszhatja a kisdud játékait!

- Nos, kedves Rudi - mondom sóhajtva. - Ha neked nincs időd a régi barátaidra, vagy talán kedved sincs hozzájuk, akkor majd hívj vissza, amikor neked is alkalmas.

Ezzel leteszem. Azaz csak úgy teszek, mintha le akarnám tenni. Ez mindig hatásos.

- Franz, várj!

Na ugye.

Háromnegyed órai magánbeszélgetés után aztán kilyukadunk a Küstner-ügynél. Rudi az újságból ismeri. Felfoghatatlannak tartja, hogy a fickó megszökhett.

- Tudod, hogy megfenyegette Moratscheket? - kérdezem. Rudi ugyanis szintén jól ismeri a bírót, és bízom benne, hogy ezzel felkeltem az érdeklődését.

Fel is keltem. Kérdezni kezd. Tényleg érdeklődik. Egészen addig a pontig, amíg meg nem említem, hogy Moratschek hozzánk szállásolta be magát.

- Tudtam! - üvölt fel a hülye magánnyomozó. - A segítségemre van szükséged, vagy nem? És persze már megint ingyen, igaz? A pokolba, Franz, miért teszed ezt velem már megint?

Hát nem megmondtam? Hajlamos a nőies megnyilvánulásokra.

Mindenesetre abban sikerül megegyeznünk, hogy másnap bemegyek hozzá Münchenbe. Mert hogy másnap szombat van. A legjobb a délután, mondja. Mert este már egy halálfontos obszerválása van.

Amikor este besétálok Wolfihoz, Flötzingert már ott támasztja a pultot. Megörülök neki, mégiscsak régi cimbora, talán beszélgethetünk egy jót. A buheráló azonban keresztülhúzza a számításaimat. Vesz egy üveg Vilmoskörtét és már távozik is.

- Miért viszi el az üveget ahelyett, hogy itt inná meg? Belépett az Anonim Alkoholistákhoz? - kérdezem Wolfit.

- Inkább az anonim félrelépőkhöz. Ha engem kérdezel, szerintem a Beischl hölgyeményhez ment.

A Beischl hölgyeményhez. Világos.

Miért is vesztegessen az ember értékes energiát kocsmai pletykálkodásra, ha házhozszállítás útján is gondoskodni lehet a szórakozásról. Világos.

- Ha a Maryje megtudja, lesz nemulass - mondja Wolfi, miközben leteszi elém a sörömet.

- Az semmi nem lesz ahhoz képest, amikor majd a Beischl-bátyók megtudják - mondom. - Már meg is rendelheti a koporsóját.

Újra nyílik az ajtó. Simmerl sétál be.

- Találjátok ki, kit láttam az előbb - mondja, azzal felkapja a sörömet és egy hajtasra kiissza.

- Hé! - hördülök fel.

Simmerl rendel még két sört, amit azonnal meg is kapunk. Mivel pedig a hentes senkitől nem kapott választ az előző kérdésére, újra felteszi.

- Találjátok ki, kit láttam az előbb!

Titokzatos arccal néz ránk. Wolfi és én egyeztetett közönnyel bámulunk vissza rá.

- A Flötzingert! - jelenti be diadalmasan Simmerl.

Ha abból indulunk ki, hogy Simmerl és Flötzingert minden áldott nap legalább egyszer összefut valahol, a hírnek semmi értéke. A hentes azonban nem adja fel.

- És találjátok ki, hol láttam!

Istenem, miért nem tudja egyszerűen csak befogni a száját és inni a sörét? Vagy legalább csak a száját befogni?

- A gyógyszertárban!

Aha.

- Aha - mondom, mert már szinte megsajnálom szegény Simmerlt a hallgatóság közönye miatt.

- És találjátok ki, mit vett!

Wolfi áthajol a pult fölött.

- Te, Simmerl - mondja nyugodtan. - Vagy elmeséled az egészet, vagy inkább hagyd abba. De ebből az óvodás játékból elég, rendben?

A hentes kelletlenül engedelmeskedik.

- Jól van, jól van... - kezd bele. - Az úgy volt, hogy Gisela... Giselának orrmelléküreg-gyulladásra van. Súlyos méghozzá. Egész nap csak szenved. Nem kap levegőt, tiszta takony mindene. Estére már olyan rosszul volt, hogy elrohantam a patikába gyógyszerért.

Wolfi a fejét ingatja, mire Simmerl engedelmesen gyorsít az elbeszélés ritmusán.

- És most figyeljetelek, urak! Most jön a java!

Ezt azért jó tudni. Már attól féltem, megint elszalasztottam a javát.

- Ott áll a kasszánál a Flötzingler, és éppen fizet. És mit vett, na, mit? Viagrát! Hát ehhez mit szóltok?

Wolfi és én elfojtjuk a vigyorgást.

Simmerlről süt a csalódottság. Ilyen halálfontos, exkluzív hírekért nagyobb elismerést várt.

- Kinyalhatjátok - morogja maga elé. Kiissza a sötét és már megy is. Azaz csak menne, mert abban a pillanatban, amikor az ajtóhoz ér, az kinyílik, és megjelenik benne a Papa.

- Hozzám jössz? - érdeklődik Simmerl.

- Nem, most Franzhoz - feleli a Papa.

- Vele most nem lehet beszélni - közli Simmerl. - Hülye.

- Mindig hülye - vigyorog rá a Papa.

A kíváncsiság persze Simmerlt is ott tartja a kocsmában.

Én pedig megtudom a Papától, hogy holnap meglátogat bennünket Sushi. Méghozzá egyedül. Mert hogy nagyszerű szülei a könyvesboltjukban egy nagyszerű írónőt kell tömjénezenek. Mivel pedig én vagyok Nagyorru Törpe kedvence, a Papa elrendeli otthon tartózkodásomat a holnapi napra.

Pech. Mert hogy a jó Franznak holnap Münchenbe kell mennie Rudi Birkenbergerhez. Úgyhogy holnap nem Franz bácsi lesz a bécicsősz.

- Megmondtam már az előbb, hogy hülye - nyilatkoztatja ki Simmerl, aztán a Papával vállt vállnak vetve elhagyják a helyiséget.

- Viagra! - vigyorog Wolfi és tölt mindkettőnknek egy pohárka szíverősítőt.

- Feltehetően hatos csomagolásban - teszem hozzá

- Hihetetlen - mondja még Wolfi, aztán szótlanul magunkba döntjük a pálinkát.

„I cant get no satisfaction”. A zene betölti az egész udvart. Benézek az ablakon. Már látom is őket. Időközben megszokottá vált látvány. Két idősebb úr ugyanolyan évjáratú lemezek között, nem sokkal fiatalabb vörösboros üvegek társaságában. Az egyetlen újdonság a képben Simmerl. Mert hogy ezúttal ő is jelen van. Egy fotelben terpeszkedik. Valószínűleg azért nem ült le a földre a másik kettő mellé, mert tartott tőle, hogy nem tudna újra talpra vergődni. Féloldalasan ül és egy füves cigarettát szív. Aztán továbbadja a Papának. Újabb mély szippantás után a kábítószer ismét gazdát cserél és ezúttal a bírói ajkához érkezik.

Alig lépek be a szobába, máris két pisztoly csöve fordul felém.

– Egy lépést se tovább! – rikkantja a Papa.

Moratschek nevet.

– Mondd csak, mi folyik itt? – kérdezem az édeskés füstködben.

Moratschek nevet.

– Egy lépést se tovább! – rikolt újra a Papa.

– Tedd le azt a pisztolyt – mondom és megindulok felé.

Lövés dördül. A golyó pontosan a fejem fölött csapódik be a gerendába. Felnézek a bemeneti nyílásra.

– Egy lépést se tovább! – sivít a Papa.

Eszemben sincs engedelmeskedni. Nyílegyenesen megindulok felé.

– Mondtam, hogy hülye – közli Simmerl.

Moratschek nevet.

Hátramegyek a sarokba és kikapcsolom a zenét.

– Egy lépést se tovább! – A hirtelen beállt csendben fülsüketítő a Papa üvöltése. Olyan hangos, hogy neki magának is elakad tőle a szava.

Elveszem tőle a pisztolyát és elteszem. Aztán megragadom a Simmerl karját és kivonszolom az ajtóhoz.

A Papa a fejét csóválja, aztán elmegy lefeküdni. Moratschek a földön ül és szívja a füves cigarettát.

– Eberhofer, a maga apja egy igazi bomba – mondja akadozó nyelvvel. Aztán megint nevet. Még akkor is, amikor becipelem a szobájába. Csak akkor komorodik el, amikor el akarom venni tőle a kábítószeret. Akkor bezzeg jajgatni kezd.

Hiába. Bezárom a szobájába. Holnap reggelig ott marad.

Másnap délután a vonaton ülök, útban München felé. Sushi az ölemben ül és apró kezével lelkesen csapkodja az arcomat. Sajnálatos módon éppen elidegenülési korszakban van. Mindenkitől el van idegenülve az anyját, az apját, a Nagyit és engem kivéve. Az apja esetében ez megfejthetetlen rejtély számomra. Ezért aztán nem volt más választásom, mint hogy magammal hozzam. És vele együtt a Nagyit is. Mert hogy a Nagyi ugyan nem hallja Nagyorrú Törpét, én viszont nem tudok pelenkázni. Így az egyedüli megoldás a háromfős kirándulás.

Rudi örül, ahogy meglát bennünket.

- Ó, családi kirándulás? - üdvözl. - Már megint zsgorodott egy kicsit, Eberhofer néni?

Tisztán akusztikailag a Nagyi nem érzékeli, tartalmilag azonban így is megérti, és már az arckifejezése alapján sípcsonton rúgja Rudit.

- Olyan helyre menjünk, ahol a Nagyi tud nézelődni egy kicsit, és mi is tudunk beszélgetni - javaslom.

Találunk egy remek olasz fagyaltost egy remek bevásárlóközpontban. Nagyi már robog is az üzletek felé, mi pedig bort és tiramisut rendelünk. Tökéletes.

Rudi beszél egy kicsit a pompás nyomozóirodájába vett pompás új bútorokról és természetesen a pompás új titkárnőjéről. Aztán viszont gyorsan a tárgyra térünk, Rudi pedig felölti kenetteljes „hogyan segíthetnék neked” arckifejezését.

Áttöltöm Sushiba a tiramisut, közben pedig beszámolok szörnyű helyzetemről.

- Nagyon egyszerű ügy, Franz - jelenti ki a nagy nyomozó. - Két eset lehetséges. Küstner vagy hét határon túl

jár már, vagy ott ólálkodik a házatok körül. Csak ennek a kettőnek van értelme.

Bólintok és félig kiiszom a boromat.

Aztán beviharzik a Nagyi és már messziről úgy ordít, hogy vibrálni kezd a kirakat.

- Te, Franz! Ezek a müncheniek, ezek aztán felverik az árakat! Hát mi vagyok én, Onassis? Őrület, milyen árak vannak itt! Gyere, menjünk is innen!

Franz azonban még nem mehet haza, mert a kirándulás tulajdonképpen céljához még egy milliméterrel sem jutott közelebb. Kézze-lábbal elmagyarázom ezt a Nagyinak, aki mogorván leült mellénk és rendel egy fagyfaltot.

Miután bekanalazta az egészszet, durcásan elhúzza a száját.

- Unatkozom - jelenti be.

Nagy nehezen sikerül rávennünk, hogy tegyen még egy kört a plázában. Nézzen meg jó alaposan mindent, nehogy aztán kihagyjon valami jó akciót valahol, győzködjük. És ha lehet, legalább két órán át bámészkodjon. Lassan felfogja a dolgot és kelletlenül elcsoszog. Nem igazán jó érzés, de legalább újra nyugodtan beszélgethetünk. Rendelek még egy tiramisut. Sushi nagyon örül neki.

Egy kicsit lestrapálnak tűnik. De attól eltekintve jól van.

- Hogyhogy látod néha?

- Mondtam, hogy gyakran megyek Olaszországba obszervációra. A félrelépő házaspár egyik kedvenc úticélja pedig nagyon közel van ahhoz a faluhoz, ahol Susi most lakik.

Szerencsére ebben a pillanatban megjön a Nagyi. Azaz, az első pillanatban nem ismerem fel, hogy ő az. Csak amikor rikoitozni kezd, akkor jövök rá, hogy a Nagyit látom.

- Mit szólsz, Franz? - áll meg előttem. Új a frizurája. Kócos és világoskék. Egy uszkárra hasonlít. Törpeuszkárra, természetesen.

- Fodrásznál voltam - meséli lelkesen. - Ki volt írva, hogy akció! Húsz euróért dauer és festés, hát nem remek?

Remek. Olyan nagy hatással van ránk a megjelenése, hogy előbbi beszédtemánkról azonnal megfeledkezünk.

A törpeuszkár meg elmeséli, hogy egy kedves fiatal lányka gyártotta neki ezt a remek frizurát. Három úriember állt mögöttük jegyzetfüzettel a kezükben. Azok nem voltak sem kedvesek, sem fiatalok. Nagyon komoran néztek és folyamatosan jegyzeteltek. A kedves fiatal lányka meg elsírta magát, amikor a végén megmutatták neki a jegyzeteiket. Nagyi igyekezett vigasztalni, mondván, hogy ez a legcsodálatosabb frizura, amit valaha viselt. Még a kezét is megrázta. Örült is neki a kicsike. A férfiak meg hülyén néztek. Legalábbis a Nagyi így meséli.

- Húsz euró - mondja lelkesen. - Éppen nekem való. Nem vagyok én egy Onassis, nem igaz?

Hát az biztos, hogy kinézetre még csak nem is hasonlít egy Onassisra. A legkevésbé sem. Így aztán hazamegyünk.

8. fejezet

A vonatúton hazafelé végig Susi jár a fejében. Jól néz ki, azt mondta a hülye magánszaglász. Csak egy kicsit lestrapált. A csodás olasz hősszerelmese valószínűleg hajnaltól késő estig vele végeztet el minden munkát, miközben ő maga a strandon sétálgat. Ilyenek ezek a déliek. Dolce vita, csak ennyit mondok. A nők meg talán még kendőt is kell kössenek a fejükre, mielőtt nekiállnának halálra dolgozni magukat.

Ő akarta így, a drága Susi. Ő hagyta ott egyik pillanatról a másikra a remek állását a remek niederkaltenkircheni polgármesteri hivatalban. Ő hagyta el szeretett hazáját. Hű barátait. Nem is szólva a szegény Franzról. Mindezt egy ki tudja honnan szalajtott olasz miatt, aki úgy néz ki, mint Luca Toni, csak szegényesebb kiadásban. Most meg szegény Susi robotol, miközben a Luca Toni valószínűleg már régen másfelé kacsingat.

Ilyesmik járnak a fejében a vonaton. Persze csak addig, amíg utol nem ér a realitás egy elviselhetetlen illatfelhő alakjában. Az ölemből száll felfelé. Sürgősen áthelyezem Nagyorrú Törpét Nagyí ölébe, ő pedig már szedi is elő a tiszta pelenkát a táskájából.

Szóval hazamegyünk, a Papa pedig röhögőgörcsöt kap. Amikor végre szóhoz jut, kijelenti, ezt a frizurát azonnal el kell tüntetni. Mert hogy rendkívül szarul néz ki. Szó sem lehet róla, erősködik a Nagyí. Olcsó volt és egyébként is gyönyörű. Kész, passz.

Amikor később tájékoztatom Moratscheket a csapdaállítási terveimről, nem mutatkozik kimondottan lelkesnek. Finoman fogalmazva. Kevésbé finoman mondva sírógörccsel tarkított hisztériás rohamot kap. A jelenet csúcspontján pedig betoppan Leopold és hitvese, hogy hazavigyék leszármazottjukat. Teljes a káosz.

Csodás.

Leopold óvatosan felemeli a kanapéről Sushit, aki éppen az előbb szundított el. Kisimult a rózsás arcocskája, elégedetten, békésen szunyókál. Az apja elérzékenyülve csókolt lehel az apró homlokra.

Aztán elfintorodik.

- Lehetséges, hogy ennek a gyereknek alkoholszaga van?
- érdeklődik gondterhelten.

Vállat vonok. A Papa is és a Nagyi is. Moratschek zokogva kivonul a szobából.

- Szóval? Mitől van alkoholszaga? - kötködik tovább Leopold.

- Megevett egy tiramisut. Vagy másfelet. A második már nem fért belé teljesen, ezért annak a felét már én ettem meg - mondom.

- Tiramisut evett? - hördül fel Leopold, az irigy disznó. - De hát abban alkohol van!

Megint csak vállat vonok és örülök, hogy legalább a borról nem tettem említést. Aztán szólok Ludwignak és elindulunk a körünkre.

Beindult az olvadás, a hőmérséklet lassan felkapaszkodik az elviselhető zónába. Csodálatos erdőnk közepén Simmerlbe botlunk. Éppen békésen álldogálok egy fa mellett és várom,

hogy Ludwig nyilvánosságra hozza addig beleibe rejtett emésztési végtermékét, amikor szuszogva-fújtatva felbukkan a hentes a fák között. Az első osztályú botoknak köszönhetően tényleg képes hegynek felfelé haladni.

- Szervusz, Eberhofer - mondja előre görnyedve.

- Szervusz, Simmerl. Megint edzed magad?

Bólint. Egy ideig nem szólal meg, mert előbb helyre kell állítania a lélegzését, aztán azonban rögvest rákezd:

- Igen, itt az ideje, hogy újra tegyek valamit az egészségemért. És a súlyoméért.

- A súlyodért már eleget tettél - vélem. - Inkább ellene próbálkozz.

- Haha!

- És persze tartózkodnod kellene a kábítószerektől. Azok is komolyan megterhelik a szervezetet.

- Ha a hülye füves cigire célszól, azt az apádtól kaptam.

Micsoda újdonság.

- Micsoda újdonság - mondom, aztán gyorsan elterelem a szót. - Egyébként meg hol van az edzőtársad?

Ugyanis mindig, amikor Simmerlt elkapja a roham, hogy megmozgassa hatalmas testét, általában a Flötzingert is ott kocog mögötte. Persze lehet, hogy ő most másfajta testmozgásokat részesít előnyben.

Simmerl vigyorog. Szuszog, vigyorog, hallgat.

Elköszönök tőle és hazaindulunk Ludwiggal. Ez a rövid találkozás is elegendő volt, hogy egy-huszonnyre tornázza fel az időnket.

Amikor hazaérek, Moratschek a konyhaasztalnál ül és még mindig igen feldúlt. Hogy ő soha az életben nem fog

nekem csalit játszani. Inkább megöli magát. Elég volt neki már a tárgyalás is, aztán az a rettenetes fenyegetés a szélvédőjén. A disznófejről már nem is beszélve. Inkább a vonat elé veti magát, mint hogy egérfogót alakítson Küstnernek, mondja.

- Nem is kell az egérfogót játszania, Moratschek - magyarázza neki a Papa. - Azt majd Franz intézi. Magának csak a szalonnát kell eljátszani.

Szalonnát sem akar játszani, mondja Moratschek és sértődötten átül a kanapéra. A Papa megindul az első osztályú hifi-berendezés felé. Én megindulok a disznóólam felé. A fülembé tömködöm a füldugókat, aztán nyugovóra térek.

9. fejezet

Másnapra kiderül, hogy Moratschek egész depressziója hiába volt. De mindent csak sorjában.

Nagyi kiadós reggelijével kezdődik a nap. Elégedetten ülünk a megrakott tányérok fölött, A második csésze kávénál szemtelen vigyorgással megszólal a Papa.

- Hogyhogy nem jöttél be hozzánk tegnap este? Félsz a fegyvereinktől?

Nem tudom, miről beszél.

- Semmilyen fegyvertől nem félek, legkevésbé a tiétektől.

Nagyi feltárlja a palacsintát. Házi készítésű szederlekvárral töltve, leheletnyi porcukorral megszórva. Egy költemény.

- Pedig láttalak, ott álltál az ablak előtt - bizonygatja a Papa. - Mind a ketten láttunk. De bejönni már nem volt merszed.

- Ki kell ábrándítsalak. Hacsak nem lettem hirtelen alvajáró, egyetlen másodpercre sem hagytam el az ágyamat az éjjel. Talán több füvet szívtál a kelleténél.

Papa a bíróhoz fordul.

- Mondja csak meg neki maga is, Moratschek! Láttuk Franzot éjjel az ablaknál, igaz? Maga is látta!

Moratschek vékony csíkokra szeleteli a palacsintáját.

- Látni... Mit is jelent látni valamit... Azt hiszem, ő volt az. Legalábbis valaki biztosan állt az ablak előtt.

- Még a vécére sem mentem ki, nem hogy a hülye ablakotok alá - mondom.

Papa megvető pillantást vet rám és feláll. Kimegy az ajtón a szabadba, aztán onnan kiabál vissza nekem, hogy menjek ki hozzá. Magamba tömök még egy fél palacsintát és bosszúsan követem.

- Akkor ez itt micsoda? - kérdezi a közvetlenül a nappalink ablaka alatt díszelgő lábnyomokra mutatva.

Közelebbről is szemügyre veszem őket.

- Nem tudom. Nem az enyéme, az biztos. Nincs is ilyen cipőm. Nézd meg a lenyomatát. Ez inkább valami elegáns cipőtől származik. Nem az enyém, az holtbiztos.

- Küstner! - visít fel hirtelen Moratschek a hátunk mögött. Halálra rémít. Úgy összerándul a gyomrom, hogy visszajön belőle a palacsinta. Addig hörgök, amíg a Papa előzékenyen hátba nem vág néhányszor.

A Moratschek arca hófehér. Vagy még az sem. Teljesen színtelen. Halovány, mint a Nagyi télikrumpligombóca.

- Ugyan már, Moratschek - mondja együttérzőn a Papa és a bírónak is megveregeti néhányszor a hátát. - Ezek a nyomok bárkitől származhatnak. Nem kell mindjárt a Küstnerre gondolni.

- De azért lehet - teszem hozzá, erőteljesen rosszalló pillantást aratva a vén hátcsapkodótól.

- Ismerem ezt a cipőt - mondja Moratschek halkan. - Ez volt rajta végig a tárgyalásokon. Ez a keskeny, elegáns cipő. Mindenki más vastag téli cipőben volt. Csak a méltóságos dr. Küstner viselt ilyet. Még gyilkossággal vádolva is úgy ült ott, mint akit egy divatmagazimból húztak elő.

- Remek - bólogatok. - Akkor nem is kell többé azon törnünk a fejünket, ki csatangol éjszakánként a házunk körül.

Moratschek és Papa teljesen egyforma pillantást lövell felém. Milyen érdekes, pedig nem is beszéltek össze.

- Akkor én talán fel is hívom a kollégákat - próbálom tompítani pillantásaik élességét, Moratschek azonban közbevág.

- Szó sem lehet róla, Eberhofer! Egy üzenet, ami eltűnt. Egy sertésfej, ami eltűnt. Lábnyomok, amelyek bárkitől származhatnak. Sőt, talán el is tűnnek, mire a kollégái kiérnek. Eszemben sincs újra nevetségessé tenni magam!

- B-terv? - érdeklődöm.

- B-terv... Nos, a B-terv az, hogy bezárkózom a szobámba és elő sem jövök, amíg maga fel nem kutatja és le nem lövi Küstnert - mondja, és máris színesebb az arca.

- Príma - bólogat a Papa. - Akkor így fogjuk csinálni.

Ezzel a két szenior elégedetten visszavonul, magamra hagyva a felelősség több tonnás súlyával. Ludwig együttérzőn odahajtja a lábamhoz a fejét.

A nap hasonlóan folytatódik. Arra nyitok be az irodámba, hogy ott áll a polgármester, kezében vállfára akasztott egyenruhámmal. Gőzölve, vasalva. Kétségtelenül csinos darab.

- Szép jó reggelt, kedves Eberhofer! - trillázza, amint meglát.

Ez csak egyet jelenthet. Munkát. Esetleg még zsarolást.

Leülök az asztalomhoz és hátradőlök a fotelben.

- Önnek is szép jó reggelt, kedves polgármester. Mit tehetek Önért? Menjek forgalmat irányítani vagy osztogassak

ki néhány büntetőcédulát? Esetleg tartsam szemmel kedves külföldi származású lakosainkat, vagy talán rendezvénybiztosítással szolgálhatok? Felvegyem hozzá a szép bajor egyenruhámat is, vagy jobban szeretne ismét meztelenül látni?

- Mi ütött magába, Eberhofer, az Isten szerelmére? - óhajtja tudni. Egyenruhámat vállfástul a kilincsre akasztja.

Felállok, az ablakhoz sétálok, a kezemet összekulcsolom a hátam mögött.

- Polgármester, polgármester...

Láthatóan bosszantja, hogy megfordítom a szereposztást.

- Igen? - kérdezi árnyalatnyi bizonytalansággal a hangjában.

- Nos, polgármester - ismétlem meg a helyzet drámaiságának emelése végett. - Pillanatnyilag egy nagyon sürgős ügyel kell foglalkoznom. Országos jelentőségűnek is mondhatnám. Sajnos titoktartási kötelezettség terhel, ezért többet nem mondhatok, ugye megérti?

- Most már aztán álljon le, Eberhofer! Országos jelentőségű ügy? Itt, nálunk, Niederkaltenkirchenben?

Mi a fene lehet itt országos jelentőségű?

Lassan visszafordulok felé. James Bond egy nagy nulla hozzám képest. Hogy azért ne legyek túl leereszkedő, engedek egy kicsit.

- Mi szépet talált volna ki a számomra, polgármester?

Nagy levegőt vesz. Zavaros szemében remény csillan.

- Esedékes a szokásos évi zarándoklat Altöttingbe, ugye tudja? Azt is tudja, hogy rendőri kíséret nélkül viszont nem engedélyezik, igaz?

- Az altöttingi zarándoklat. Vagy úgy. Hát, nagyon sajnálom, polgármester úr. Meg kell értenie, az országos jelentőségű ügyem...

- Majd én utána járok annak az országos jelentőségű ügyének, Eberhofer! - fogy el a türelme. - És annyit már most megmondhatok, Isten irgalmazzon magának, ha az az országos jelentésű ügy csak a maga fantáziájában létezik!

Puff. Már csapódik is be mögötte az ajtó.

Még abban a pillanatban tárcsázom Moratschek számát és tájékoztatom az országos jelentőségű ügyünkről.

Moratschek pedig a következő pillanatban már tárcsázza is a polgármestert és úgy leteremti, hogy a szerencsétlen az újabb következő pillanatban már tántorog is be hozzám bocsánatot kérni.

Hová is jutnánk! Zarándoklat Altöttingbe, miközben legkiválóbb polgártársaink egyike akut életveszélyben forog?

A következő napokban egy méterre sem távolodhatok el Moratschektől. Még a vécére is ki kell kísérem és ott várakoznom az ajtó előtt, amíg elvégzi a dolgát. Én magam inkább nem is megyek ki a vécére, mármint saját ügyemben. Én ugyanis képtelen vagyok bármit elintézni odabent, ha közben valaki ott támasztja kívülről a vécéajtót.

Őrködöm, vigyázok, de semmi nem történik. Abszolúte semmi.

Aztán azonban beavatkozik a játékba a Nagyi. Mert hogy valamelyik hülye vén pletykafészepektől megtudta, hogy idén elmarad az altöttingi zarándoklat. Mert hogy nincs rendőri kíséret. Amint pedig már tudjuk, rendőri kíséret nélkül nincs zarándoklat. Márpedig ebben a Nagyi nem ismer tréfát. Addig gyötör, ameddig oda nem vágom Moratscheknek, nem

érdekel, ki vigyáz rá, én nem fogok. Mert hogy nekem el kell mennem Altöttingbe. Három hosszú napra. Ha túlélem a három napot, természetesen újra felveszem mellette a testőri munkát. Feltéve persze, hogy ő is életben van még.

Moratschek rángatózni kezd, de ezúttal nem tud jobb belátásra bírni. A Papa azt mondja, majd ő vigyáz rá, és ott lesz velük Ludwig is. Moratschek erre ráteszi a pórázt Ludwigra, a másik végét meg a saját hasa köré tekeri.

Jézus Krisztus!

A polgármester persze nagyon örül, amikor értesítem a helyzet megváltozásáról.

- Az Ég küldte magát, Eberhofer! - mondja hálásan.

- A Nagy küldött - tájékoztatom szárazon.

Megkapom az adatokat: indulási időpont, útvonal. Aztán be kell mennem Landshutba szerezni magamnak egy szolgálati motorkerékpárt. Másnap pedig indulunk.

A polgármester már hajnalok hajnalán ott áll a városháza előtt, hogy személyesen búcsúztassa istenfélő polgárait, ahogyan illik. A plébános farmert és túrabakancsot visel, Egyáltalán nem néz ki papnak, és nagyon örül, hogy ilyen sok női zarándok jelentkezett az útra.

Aztán megindul a gyalogmenet. Ami persze azt jelenti, hogy a többiek gyalognak. A Nagy meg én kényelmesen követjük őket a nagy BMW motor nyergében. Néha megelőzzük a menetet és az élre állunk. Nagy azt élvezzi a legjobban, amikor körözünk a gyalogos zarándokok körül. Világoskék tincsei repkednek a menetszélben. Látom a tükörben. Nagyszerű kontrasztban áll az én békazöld öltözékemmel. Törpeuszkár eksztázisban. Born to be wild, hogy úgy mondjam.

Nem könnyű feladat egyébként a mi jámbor zarándokainkat kísérni. Mert a mi vidéki asszonyágaink meglehetősen szószátyarak. A szószátyárkodás pedig akkor a legelvezetesebb, ha a hallgatóság a lehető legnagyobb.

Rendes esetben nem is lenne ezzel semmi baj. Pletykálkodjon csak a sok vén szatyor, ha abban telik öröme. Probléma akkor lesz belőle, amikor kiérünk a főútra. Mert hogy ott is hatos sorokban vonulnak, hogy minél nagyobb körben pletykálkodhassanak. Mert ha csak egy szomszédja van az embernek, az azért nem az igazi. Aztán amikor elzúg mellettük egy negyventonnás kamion, sajnos megesik, hogy egy-két váll útban van.

A sofőrök persze nyomják a dudát, de a nőszemélyek csak trécselnek tovább, mintha nem is nekik szólna a pokoli dudálás. Életveszély, tiszta életveszély.

A negyedik-ötödik majdnem-tömeggázolás után nincs más megoldás, be kell avatkoznom. Végtére is ezért vagyok itt, vagy mi. Különösen, mivel a Nagyi a hátamat csapkodva üvölti a fülemben:

– Ezek ott elöl mind megbolondultak?

Bólintok és a hangszóróért nyúlok.

– Hadd csináljam én! – visít fel a Nagyi.

Csinálja, ha akarja. Nekem is könnyebb, ha a közlekedésre összpontosíthatok. Hátranyújtom neki a megafont.

– Figyelem! Figyelem! – ordítja el magát.

Egy szempillantás alatt a földön van mindenki. Kishíján mi ketten is. Az utolsó pillanatban tudom csak egyensúlyba hozni a motort. Mert hogy a Nagyi a megafonba is úgy bömböl, ahogyan megafon nélkül szokott. Az meg olyan

szépen felerősíti a hangját, hogy repednek a dobhártyák. Nagyi persze nem veszi észre a hatást, ő teljesen a szövegére összpontosít.

- Tessék kettős sorokba rendeződni! Mindenki! Különben a teherautók leviszik a fenékeket!

Most már leállítom a motort és kiveszem a Nagyi kezéből a megafont. Mert hogy az út melletti legelőn pánikba esve kezdenek rohángálni a tehenek. A szegény zarándokokról már nem is beszélve.

- Rosszul csináltam valamit? - pislog a Nagyi.

A csoportra mutatok.

- Ezek meg mit művelnek? - néz nagyot a Nagyi. - Azt hiszik, Mekkába zarándokolunk? Miért fetrengenek mind a földön?

Később, a mise alatt Nagyi és én szundítunk egy kicsit. Megerőltető egy ilyen motoros kirándulás, azt meg kell mondjam. Egy falusi fogadóban szállunk meg. Kellemes hely. Az étel is jó, már a böjti átlaghoz képest. Miközben a többiek elgyötört csülkeiket ápolják, a Nagyi és én elmegyünk sétálni egy kicsit. Végtére is nem egészséges egész nap ülni. Közös szobát kapunk, közös ággyal. A Nagyi veszettül horkol, a falak is beleremegnek, és ahányszor csak oldalba bököm, felrántja a térdét, egyenesen a legértékesebb testrészembe. Hát igen, van valami barbár az ilyen zarándoklatokban.

Mély sajnálatomra községünk jámbor báránykáinak hazaújtját már nem áll módomban rendőrileg felügyelni, mivel telefonál a Papa, hogy nagyon rosszul van. És a Moratschek is nagyon rosszul van. Akut életveszély forog fenn. Ha pedig családtagok forognak veszélyben, a zarándok

polgártársak érdeke vitán felül háttérbe szorul. Kétszázhuszszal robogunk haza.

Az udvarra bekanyarodva csak Ludwig fogad. Ő viszont nagyon örül, csóválja a farkát, hogy majd leszakad. A nappali úgy néz ki, mint egy retró fesztivál után, a konyhaasztalon pedig cédula: Kórházban vagyunk.

Mi a fene történt itt?

Egy telefon a landshuti kórházba megerősíti a szűkszavú üzenetet. Idősb Eberhofer és Moratschek bíró kórházi ápolás alatt állnak. Már nincsenek életveszélyben. Többet telefonon nem mondhat, szabadkozik a nővér. És ha rendőr vagyok? Azt mindenki mondhatja, feleli. És hogy ő nem kockáztatja az állását azzal, hogy információkat ad ki nekem. Aztán leteszi, a buta liba.

Szóval már nincsenek életveszélyben. Ez azt jelenti, hogy előtte viszont abban voltak? Nincs más hátra, személyesen kell a dolgok végére járnom. Nagyi nem akar velem jönni, inkább kitakarít, aztán meg süt egy süteményt, mondja. Holnapra, majd ha hazajönnek a zarándokok. És különben is fáj a hátsója. Ezért aztán egyedül indulok el.

10. fejezet

A két szenior közös szobában fekszik. Egyik rosszabbul fest, mint a másik. Mozdulatlanul hevernek a párnák közé süppedve. A Papához lépek oda először. Tényleg pocsekul néz ki. Megfogom a kezét. Felpillant, megszorítja a kezemet. Nagyon gyengén, de azért érezhetően. Aztán újra becsukja a szemét és alszik tovább. Átmegyek Moratschekhez. Neki rögtön felpattan a szeme. Pánik sugárzik a tekintetéből. Amint azonban felismer, már lazulnak is el a vonásai, szusszan egyet és már alszik is tovább ő is.

Ott állok a két horkoló között. Egy örökkévalóság, mire benyit végre egy orvos és hajlandó szóba állni velem.

- Hányás, hasmenés, keringés összeomlása - mondja. - Talán ételmérgezés. Vagy vírus. Szenet és káliumot kapnak, attól jobban lesznek. Egy-két nap és újra a régiek lesznek.

Azzal már megy is.

Szén és kálium. El tudom képzelni, mennyire ízlik a két junkie-nak. Mivel pedig itt már nincs több dolgom, megyek is.

A landshuti kapitányságon visszacserélem a motort a járórautóra és hazamegyek.

Mivel végre szabadnapos vagyok, úgy érteve, hogy senkit sehol nem kell őriznem, beülök este Wolfihoz egy-két sörre. Flötzinger már ott van. Sörözget ő is. Sőt, ő már előttem is

sokat sörözgethették, mivel már meglehetősen részeg, mire odaérek.

- Nagyon szomjas vagy ma, Flötzingert - állapítom meg, miközben leülök mellé.

Felelet helyett vállat von.

- Holnap szabadulnak a Beischl-bátyók - tájékoztat Wolfi, miközben a sörömet csapolja.

- Akkor gondolom, fáj a barátunk szíve - bólogatok vigyorogva.

- Hülye! - mordul felém Flötzingert.

- Inkább tele van a gatyája - folytatja Wolfi. - De nagyon, igaz, Flötzingert?

- Hülye! - mordul most őrá a buheráló.

Wolfi szeme boldogan csillog.

- Te szakmailag is ismered a Beischl-bátyókat, nem igaz, Franz? Mi várható tőlük?

- Menj a... - mondom, mert már nem jut eszembe.

Flötzingertben hirtelen feltámad az agresszivitás.

- Ugyan miért tudnák meg egyáltalán? - A hangja egyszerre sírós és támadó.

- Hát azért, mert Niederkaltenkirchen egy átkozott falu, barátom. És mert például a fiatalabbik Beischl egy osztályba járt a patikussal. És mert a patikus anyja véletlenül Liesl Mooshammer legjobb barátnője. Liesl pedig a szomszédod, mint azzal valószínűleg magad is tisztában vagy. Vagy talán mert az újságkihordó fiú együtt jár karate-edzésre a te Ignatz-Fynn fiacskáddal. És mert az autód egész éjszakákon át a Beischl-ház előtt parkolt. Folytassam? - Wolfi vigyorogva fényesíti a poharakat.

Flötzinger egy ideig csak mered némán a poharába, aztán kiissza a maradék sörét és távozik.

Amikor másnap meglátogatom a két beteget, már sokkal jobb állapotban találom őket. Éppen két nagyon csinos nővérke eteti őket valami trutymóval. A trutymónak valószínűleg az íze is pocsék, a két szenior ennek ellenére nagyon elégedett arcot vág.

- Mit műveltetek, amivel ennyire kiütöttétek magatokat?
- óhajtom tudni, miután a két grácia elhagyta a betegszobát.

- Semmit - állítja a Papa. - Csak amit mindig. Ettünk, ittunk egy kis bort és zenét hallgattunk.

- És egy kicsit füveztetek is - teszem hozzá a teljesség kedvéért.

- Csendesen! Nem otthon vagyunk! - sziszeg felém az ágyból.

- Nagyon örülök, hogy újra itthon van, Eberhofer - nyüszög Moratschek a másik oldalról. Neki is lényegesen színesebb az a méltóságos bírói ábrázata, mint tegnap volt. - Itt marad velünk éjszakára?

- Hogyne - mondom. - Mindjárt megkérdezem a nővérekéket, be tudnának-e állítani egy harmadik ágyat középre.

A bíró megkönnyebbült arcán látom, hogy nem érti a humoromat. El is keseredik, amikor megmondom neki, hogy csak vicceltem.

- Fej a fejjel! Holnap vagy holnapután már ki is engedik - vigasztalom. - Különben is, most sincs egyedül. A Papa vigyáz magára.

Az ajtó felől hirtelen egy jól ismert, kiállhatatlan hang harsan.

– Megtudhatnám, miért nem értesített engem senki, hogy a Papa életveszélyben van?

Meg sem kell fordulnom, azonnal azonosítani tudom Leopoldot.

– Jaj, Papa! – robot máris a nyálas disznó a betegágyhoz, virágok tonnáiába fojtva szegény öreg, beteg embert.

– Leopold – suttog a Papa.

Mindjárt hányok.

– Hozz egy vázát! – fordul felém Leopold, aztán újra a Papa fölé hajol.

– Hozz magadnak, ha olyan fontos – vágok vissza. – Csak vigyázz, nehogy mérgező növény legyen a virágaid között. Mert akkor a Papa tényleg meghal.

Leopold kinyitja az ablakot, és mire újra odapillantok, a csokor már örökre elhagyta a szobát.

Később a Nagyi nagyon örül, amikor virággal lepem meg. Jó, néhánynak eltörött a szára, de a nagyja épségben maradt. Jól fest a konyhaasztalunkon. Nem kérdés.

Másnap Liesl Mooshammer hozza a hírt: kifeküdt a fél falu. Pontosabban azok a lakosok, akik részt vettek a zarándoklaton. Közülük is azok, akik ettek a Nagyi süteményéből. Most mindannyian az ágyat nyomják, miközben fent és lent egyszerre jön belőlük minden. Hányás-hasmenés a végkimerülésig. Remek.

A Nagyinak először is le kell ülnie. Liesl is kényelembe helyezi magát.

– Pontosan milyen süteményt is sütöttél? – fordulok a Nagyihoz, de Liesl megelőzi a válasszal.

- Vörösborosat. Tudod, amit olyan jól csinál, igaz, Lenerl?

Nagyi bólogat. Fogalmam sincs, hogyan, de tökéletesen megért mindent, amit Liesl mond, pedig nem is mutogat hozzá kézzel-lábbal.

Szóval vörösboros sütemény.

Gondokodom. Úgy rohangálnak az agysejtjeim, hogy még Birkenberger is büszke lenne rám.

- Honnan vetted a vörösbort? - kérdezem a Nagyit.

- Apád üvegeiből. Mindegyikben volt még egy kis maradék. Összeöntöttem. - mondja.

Magamtól is rájöhettek volna. A Nagyi inkább megmérgezi a fél országot, mint hogy kiöntson valamit. Kiballagok a szelektív kukához és szemügyre veszem az üres üvegeket. Semmi rendelleneset nem fedezek fel rajtuk. A szaglópróba is eredménytelenül zárul.

- Az üvegeket elviszem - közlöm. - Lefoglalom őket.

A két öreglány már nem is figyel rám. Elindulnak körbelátogatni a Nagyi áldozatait. Még virágot is visznek - milyen jó, hogy Leopold ilyen óriási csokorral jött hízelegni a kórházba. Nagyi gondosan sok kis csokorra szedi szét. Végtére is nem lehet üres kézzel menni beteglátogatóba.

Miután csendbe borult a ház, először is felhívom Rudi Birkenbergert és tájékoztatom az elmúlt napok eseményeiről. Megerősíti a gyanúmat, szerinte is a vörösbor a feltételezhető méregforrás. Végtére is a süteményevők ugyanolyan tünetektől szenvednek, mint Moratschek és a Papa, még ha kevésbé súlyos formában is. Megállapodunk egy találkozóban. Aztán felhívom Günter barátomat, a

törvénytörő orvossal. A Müncheni Igazságügyi Orvostani Intézetben dolgozik hullaszabdalként. Biztosan tud mondani valamit a vörösboros üvegek ügyében is. Tőle is kapok egy időpontot.

Egy ilyen eseménydús nap után valóságos felüdülés lejárni a körünket Ludwiggal. Szinte új étellel ajándékoz meg. Csak sajnos közben megint Susi jut az eszembe. Nem mintha olyan nagyon hiányozna. Dehogyan. Csak már olyan régóta ismerjük egymást, hogy azért jó lenne tudni, hogy megy sora. Susiról pedig hirtelen Flötzingert jut az eszembe. Mert hogy kettőjüknek van egy közös sajátossága. Egy nagyon utálatos dolog méghozzá. Mert hogy mindkettő csalja az ő hú társát. Mivel pedig Susi fényévekre van tőlem, Flötzinger viszont itt lakik a sarkon, hát hozzá indulok. Csak hogy lássam, hogyan tölti mindennapjait egy ilyen mocskos csaló.

Mary nyitja az ajtót.

– Halló, Franz – mondja, de aztán egy labda csapódik hátulról a koponyájának. Gyakorlottan, minden átmenet nélkül üvöltésre vált. – Most már elég legyen, Ignatz-Fynn! A labdának kint a helye és kész!

Megint felém fordul, megint mosolyog.

– Ne haragudj – mondja szelíden. Nem mintha bármiért is bocsánatot kellene kérnie. Végére is nem az én koponyámnak vágódott az a labda.

Aztán az én koponyámnak vágódik.

Félretolom Maryt és elkapom a bűdös kölykét. Ordít, mint akit nyúznak. Én meg szépen két darabra szabdalom a labdát. Milyen jó, hogy a bérálásom óta sehová sem megyek a svájci bicskám nélkül.

- Szétvágta a labdám! - üvölt a hisztérikus leszármazott.

Erre előkerül a húga is, aki felkéredzkedik az anyja karjára. Az anyja szót fogad és felveszi. A másik oldalán üvölt tovább a kis pokolfajzat.

- Hol van a férjed? - kiáltok oda Marynek a fejek felett.

- A pokolban! - kiabál vissza.

Egy szót sem értek, és már ott tartok, hogy mindjárt előhúzom a fegyveremet. Már csak azért is, hogy az üvöltő dervis elhallgasson végre.

Mary valószínűleg megsejti a gondolataimat, mert gyorsan hozzát teszi:

- Azt mondtam neki, menjen a pokolba, ő meg ment. Néhány napja. Többet én sem tudok.

Elfordul, becsukja az ajtót. Rám borul a csend.

Ha valaha is elveszíteném a józan eszemet és saját gyerekeket akarnék, egy látogatás a Flötzingereknél azonnal kiváltja az önmegtartóztatás vágyát.

A fűtés-buherálót a cége irodájában találom. Szerszámok, alkatrészek és dossziékkal megtömött polcok között tanyázik - borotvátlanul és elhanyagoltan.

- Veled meg mi van? - kérdezem. Félretolok néhány üres pizzásdobozt és leülök az íróasztalra.

- Bele kell bolondulni, Franz! - mondja. A leheletéből ítélve nem tart fogkefét a munkahelyén.

- Mibe kell itt belebolondulni? - kérdezem, és egy zsebkendőt halászok elő a nadrágzsebemből. Perceken át úgy teszek, mintha tüszögnék és orrot fújnék, csak ne kelljen éreznem a fickó szagát.

Megtudom, hogy a Maryje szagot fogott – mindig ezek a szagok – és mivel nem ez volt az első eset, hogy a buheráló engedett más nők iránti vágyakozásának, kedves neje egyszerűen kirakta otthonról. Ráadásul a Beischl testvérek is újra szabadlábbon vannak. Ezért aztán a vén szoknyavadászt folyamatosan hideg veríték lepi.

Meg kell mondjam, nem tudok korlátlanul együttérezni vele. Ha pedig Susi is az eszembe jut, hálás lehet a buheráló, hogy nem vezetem el a Beischl fiúkat egyenesen az irodájába.

Másnap a két lábadozót hazaengedik a kórházból. Az én dicsteljes feladatomban hazaszállítani őket. Nagyi a nagy nap örömeire tejszínes ragut főz galuskával, egres-kompóttal és vajban párolt zöldséggel. A marhahús kivételével minden házi termék.

Még Leopold is látogatással fenyegetőzött, ezért aztán mindenki nagyon izgatott. Mintha csak valami csoda történt volna, pedig a két öreg alig néhány napot volt csak távol. Hihetetlen.

Amint bekanyarodok a kórház elé, már látom is őket. Kerekesszékekben ült mindkettő, és vigyorogva hagyják, hogy a csinos nővérek eltolják őket az autóhoz. Hosszas búcsúzkodás után végre beszállnak. Moratschek a hátsó ülésre ül, jobban mondva fekszik. Úgy elterül, mint egy palacsinta, csak nehogy céltáblát nyújtson a kocsiablakon keresztül. A Papa előre ül és királyian integet a két nővérekének. Örület. Mindegy, végre elindulunk és már előre örülök az isteni ebédnek.

Otthon egész fogadóbizottság sorakozik az udvaron. Egy államelnöki látogatás kismiska ehhez képest. Természetesen

Leopold áll elől. Először a Papához siklik nyálasán, aztán aggódó arckifejezéssel Moratscheket is bekíséri a házba.

Ebéd közben viszonylagos csend borul a konyhára. Mert hogy mindenki azzal van elfoglalva, hogy teletömje a bendőjét. Végül kapunk egy pohárka pálinkát az emésztés végett, Panida pedig segít Nagyinak elmosogatni. Moratschek megpróbálja telefonon elérni kúrán tartózkodó nejét. A Papa a kanapén ül a nyálas disznó mellett, aki együttérző arccal hallgatja beszámolóját az átélt szörnyű kínokról. Még a kezét is masszírozza.

Sushi büfizik egy nagyot.

Én meg már nagyon rosszul vagyok.

Itt csak a friss levegő és a jó társaság segíthet. Szólok is Ludwignak, hogy indulunk a körünkre. Amikor azonban az ajtóhoz érek, Panida utánam szól.

- Te, Franz, várj egy percet, légy szíves! Ha sétálni mész Ludwiggal, elvihetnéd Sushit is. Nagyon jót tesz neki a friss levegő.

Már nagyon jól beszél németül, csak az R-jei nem tökéletesek még.

- Nem gond - felelem.

Mire még egyet pislantanék, már fel is kötötte a hátamra Nagyorrú Törpét egy praktikus hordozóban. Így indulunk el a sétánkra.

Húsz perccel később Sushi már tökéletesen tudja mondani, hogy „kutya”, még ha nála inkább „utya” is a hangzása. Újabb húsz perc után már azt is mondja, hogy „Franz”. Avatatlan fül számára talán inkább „Vansz”, de szerintem így is elismerésre méltó. Sőt, ha belegondolunk, hogy azt egyáltalán nem tudja mondani, hogy „Papa”, még

lenyűgözőbb az eredmény. Ludwignak nagyon tetszik a társaság és folyamatosan ugrál, hogy elérje Sushit a hordozóban. Ez persze nagyon tetszik a Törpének. Egyhúszas időt teljesítünk, de sokkal rövidebbnek tűnik.

Otthon mindenki lenyűgözve hallgatja a legifjabb nemzedék nyelvi fejlődését. Leopoldot kivéve. Olyanokkal jön elő, hogy Sushi már eddig is többször mondott olyanokat, hogy „utya”, és a „Franz”-ot is csak én hallom annak, mert szerinte nem is az, csak valami halandzsa. Panida bemutat neki a háta mögött. Kedvelem Panidát. Kedves leányka.

A Papa is nagyon örül, szerinte, amit Sushi mond, az egyértelműen „Franz”, jelenti ki. Sushi erre újra kimondja, hogy „Vansz”. A Papa nevet. A nyálás disznó meg fintorog és közli, hogy nemsokára indulnak haza. Igazán kár, hogy már mennek. Pont amikor kezdett élvezze tessé válni a társaságuk.

11. fejezet

Moratschek gondterhelt arccal tér vissza a szobába. Több mint egy órán át próbálta felhívni kedves nejét, de nem sikerült. Először folyamatosan foglaltat jelzett a telefon, aztán kicsengett, de nem vették fel. Végül felhívta a szanatóriumot, ahol közölték vele, hogy Moratschek asszony sétálni ment. Ami nem is lenne gond, hiszen mi másért ment volna kúrára a szegény beteg asszony, mint hogy sétálgasson a jó levegőn. Csakhogy a buta liba a portán – már elnézést, de Moratschek nevezte így – azt állította, hogy Moratschek asszony az unokafivérével ment sétálni. Az unokafivérével!

Márpedig Moratschek asszonynak egyetlen árva unokafivére sincsen! Legalábbis a férje szerint. És ő már csak tudja, végtére is vagy száz éve házasok.

– Én a maga helyében utánajárnék ennek, bíró úr – mondom, és Flötzingert villan az eszembe. – Valami nincs ott rendben. Lehetséges, hogy zaklatja valaki.

– Ne legyen nevetséges, Eberhofer! – mordul fel Moratschek. Miután csak a vállamat vonogatom, azért még megkérdezi: – És maga szerint mégis hogyan kellene utánanéznem, maga okostojás?

– Hát úgy, hogy odamegy. Elbújik egy bokor mögé és kifigyeli. Aztán az alkalmas pillanatban lecsap – mondom.

– Vagy lelövi az illetőt – teszi hozzá a Papa.

- Én ugyan oda nem megyek, Eberhofer - jelenti ki a bíró. - Sehová nem megyek, amíg az az átkozott Küstner nincs újra rács mögött, megértette?

Ha ő így áll hozzá, sajnos nem segíthetek. Különben is, ideje visszavonulnom. Holnap nehéz napom lesz. Először Birkenbergerrel találkozom, utána a hullafoltozóval. Az ilyesmihez erő kell, nem kérdés.

Másnap reggel, amikor benyitok a konyhába, Nagyi és Moratschek már ott ül és hallgatagon reggelizik.

- Tíz perccel éjfél után, képzelje csak el! - szólalt meg aztán a bíró két harapás mézes zsemle között.

Fogalmam sincs, miről beszél.

Nagyi kávé tölts nekem. Leülök.

- Még soha nem csinált ilyet - folytatja a bíró és ezúttal a kávéját szürcsöli.

Lehetséges, hogy kedves nejeére gondol?

- Jól gondolom, hogy tisztelt nejeéről beszél? Tíz perccel éjfél után tudta csak elérni telefonon? - kérdezem.

Moratschek bólogat.

- És mit mondott a felesége? - faggatom tovább. - Hol csavargott egész délután?

- Már megbocsásson, Eberhofer! Az én feleségem nem csavarog!

- Akkor jó - mondom és induláshoz kezdek készülni. Még magamhoz veszek útravalónak egy vajás perccet, felmarkolom a hülye vörösboros üvegeket, aztán elvonulok.

Öröm viszontlátni Güntert. Pontosabban szólva öröm lenne, ha nem lenne jelen Rudi Birkenberger is.

- Szervusztok - üdvözlöm őket, amikor besétálok.

- Légy üdvözölve, Franz Eberhofer a Landshut melletti Niederkaltenkirchenből - mondja a hullaszabdalo. Mindig így szólít.

- Szervusz, Franz. Elhoztad az üvegeket? - fogad Rudi.

Hülyének néz? Gondolja, hogy megtenném úgy ezt a hosszú utat, hogy otthon felejttem a bűnjeleket? Hihetetlen.

Szóltanul átnyújtom Günternek a bizonyítékokat, ő pedig kirakodja egy boncasztal alá. Közben meglöki az asztalt, mire a lepedő alól kiesik egy kar.

- Menj már, Freddi - szól fel Günter, megfogja a kart és visszagyömöszöli, ahová tartozik. - Ezek már rég üresek!

Felnéz rám és hozzáteszi:

- Szegény Freddi még mindig szomjas. Alkoholista. Exitus. Részeg mámorban aludta át a saját halálát.

- Aha - mondom.

- Mikor számíthatunk eredményre? - akarja tudni Birkenberger.

Mikor számíthatunk eredményre? Mintha neki bármi köze lenne hozzá! A fickó már-már kórosan próbálja lenyúlni az ügyeimet. Én hülye meg mindig hagyom neki. Nem mintha olyan rossz csapat lennénk mi ketten, sőt, éppen ellenkezőleg, a leglátványosabb ügyeket oldottuk már meg együtt. Csak éppen a megoldás munkája mindig az enyém, Rudi meg csak a végén robban be, de akkor azonnal átveszi a vezénlyést és persze a babérokat is ő akarja learatni, a törtető seggfej.

Günter egy mappában lapoz.

- Ma nincs sok boncolás - mondja végül. - Ezek a drága müncheniek nagyon kapaszkodnak az életbe. Holnapra elkészülök vele, mondjuk dél körül. Hívjatok fel, rendben?

Ebben meg is állapotunk, aztán átbálagunk egykori törzsvendéglőnkbe. Az egész úton nem szólok egy szót sem. Egyrészt azért, mert még mindig dühös vagyok Rudira a tolakodása miatt, másrészt pedig attól tartok, megint elkezdene Susiról beszélni.

- Van valami új híred Susiról? - szólal meg abban a pillanatban, amikor ezt végiggondolom.

Ott helyben meg tudnám ölni.

- Semmi - mondom. - Mi újság a mocskos szaglászásaiddal?

Nevet.

Megérkezünk, leülünk a szokásos asztalunkhoz. A pincéernőt, aki odajön hozzánk, nem ismerjük. A mi időnkben még nem volt itt. Derékig érő haja van és első osztályú bajuszkája. A karja a csuklójáig szőrös. És jegygyűrűt visel. Valószínűleg valami hasonló vérfarkast fogott meg magának.

Leteszi elénk az étlapot és eltűnik a konyha irányában.

- Rendelj, amit csak akarsz, kedves Franz. A vendégem vagy. Mert hogy olyan sok pénzt keresek a mocskos szaglászásaimmal, hogy akár százszor is meghívhatlak. Úgyhogy ne fogd vissza magad!

Félreteszem az étlapot és ránézek Rudira. A saját étlapjába mélyed. Vagy csak úgy tesz. Mert hogy ez az egyik legjobb álcája. Úgy tesz, mintha elmélyedne az étlapban, közben pedig szegény embertársai után kémkedik. A nyomorult szaglász.

A bajuszos hölgyemény visszajön és előhúzza a jegyzetblokkját.

- Tudják már, mit akarnak?

- Igen - feleli Rudi. - Én a paraszttálat kérem és egy búzasört. És te, kedves Franz?

- A kedves Franz mindent kér, ami az étlap jobb oldalán szerepel. Ábécésorrendben, ha lehetséges. És hozzon még a kedves Franznak egy üveg bort is, nyugodtan lehet valamelyik drágább fajtából.

- Máris - vakkantja a pincérnő és bajszos száját mosolyra húzva távozik.

Összefont karral hátradőlök és élvezem a helyzetet.

- Átkozott gazember - mondja Rudi, és ő is összefonja maga előtt a karját. Úgy nézünk ki, mint egy szakításra készülő meleg pár. Ezért aztán gyorsan le is engedem a karomat és előre hajolok.

- Mi van Susival? - kérdezem, mert biztos vagyok benne, hogy a hülye seggfej tud valamit. Mi másért hozta volna szóba?

Telitalálat.

Önelégülten hátradől és kínoz a hallgatásával. Vigyorog is, hogy pontosak legyünk. Tipikus Birkenberger.

- Szóval? - kérdezem az első két főfogás után.

Még mindig összeszorítja a száját, de már látom rajta, hogy nagyon nehezen tartja vissza magát.

- Rendben - mondja végül, miközben megtörölgeti a száját a szalvétájával. - Azt hiszem, odalent náluk elszabadult a pokol. Múlt héten Assenzában töltöttem három-négy napot. Egy vezérigazgató feleségét obszerváltam, egy igazán fontos pasasét, az egyik nagy autógyár főnöke! A felesége meg tényleg vadul...

- Rudi!

- Jól van, jól van. Szóval, Susi meg az ő olasz csődöre között elég feszült a helyzet. Naponta olyanokat veszekednek, hogy az egész faluban hallani. A fickó végül mindig elmegy otthonról és bevágja maga után az ajtót. Susi meg az ablakból kiabál utána, és nem éppen barátságos dolgokat, nekem elhiheted.

A negyedik főfogás borjúláb. Már nagyon rosszul vagyok, de csak azért is magamba tömöm. Egy percnyi jó hangulatot sem hagyok Rudinak. Ugyanígy megeszem az utána felszolgált sváb tálat is. Már böfögni sem tudok, mert a levegőnek sem maradt hely bennem.

- Desszertet? - kérdezi álszent mosollyal Birkenberger.

Ledőlök a sarokpadra. A gyomrom háborog. Forog körülöttem a világ.

Aztán elalszom.

A bajszos pincérnő ébreszt fel. Halálra rémülök tőle. Közben este lett, Rudi meg már régen elment. Minden fizetve van, mondja a vérfarkas nőszemély, így nagy nehezen összeszedem magam és hazaindulok.

Moratschek még ébren van, amikor hazaérek. Ébren van és úgy tartja a karjában a telefonkagylót, mintha egy csecsemőt ringatna.

- Meghosszabbította egy héttel a kúráját - mondja síri hangon maga elé.

Kiveszem a kezéből a kagylót, visszateszem a helyére, aztán az ágyához kísérem a szomorú férjet. Aztán megyek hányni. Aztán még egyszer. Még sokszor.

Ez a Rudi egy seggfej.

Günter másnapi hírei végre fényt visznek a sötétségbe.

- Hunyor - magyarázza. - Mérgező növény. A tünetek hányás, hasmenés, izomgörcsök, légszomj és hasonlók. Nagy adagban abszolút halálos. Kis adagokban homeopátiás keringésjavítóként alkalmazzák. Amit te behoztál, az mindenesetre inkább a halálos koncentrációhoz közelít. Az uraknak szerencséjük volt, hogy nem ittak többet belőle.

- Hol lehet hozzájutni ilyesmihez? - kérdezem.

Günter nevet.

- A hegyekben a hajnali harmat óráján... Komolyra fordítva a szót, gyakorlatilag minden mezőn megtalálható. Gyomnövény. Elsősorban az Alpokban terjedt el. Aki akar, nagyon könnyen hozzájuthat.

Köszönöm a segítséget, mondom. És hogy majd még jelentkezem.

Azt elhiszi, mondja a hullaszabdalo. És nevet.

A bor tehát mérgezett volt. Magától adódik a kérdés: ki mérgezte meg? És ha, ahogyan feltételezem, Küstner volt a tettes (emlékezzünk csak a keskeny lábnyomokra az ablak alatt), akkor nemcsak Moratscheket akarta jobblétre szenderíteni, de azt is számításba kellett vennie, hogy további áldozatok is lesznek. Ahogyan lettek is. Küstner tehát tudomásul vette egy-két további embertársa esetleges halálát. Ez pedig már az én személyes ügyemmé teszi a dolgot, hiszen az én családom volt az első vonalban. Csak a szerencsén múltott, hogy nem haltak meg mindannyian. Engem is beleértve. Ha jobban szeretném a bort, én is belehalhattam volna. Ennél személyesebben személyes már nem is lehetne az ügy. És legyünk őszinték: ha a két öreg

junkie nem füvezgetett volna, minden valószínűség szerint a fű helyett is boroztak volna. Akkor pedig... Nem is gondolom tovább. Nagyon tanulságos volt ez a beszélgetés Günterrel.

12. fejezet

Végre Húsvét van, ami természetesen a keserves böjt végét is jelenti. Habár nálunk otthon még egy-két napig nincs ok az örömrre. Erről elsősorban a lamperli tehet, amit Nagyi minden áldott Húsvét vasárnapra elkészít. A lamperli egy bárányhús, és háyni kell tőle. A böjt méltó befejezéseképpen még egy utolsó mélypont, mielőtt az ember újra rendes ételeket kaphat a tányérjára. Mivel azonban Nagyi nagyon kényes a szakácművészetére, előbb magunkba kell tömnünk a lamperlit, lesz, ami lesz.

Vagy az ember alternatív tervet dolgoz ki. Mint például én. Méghozzá Moratschek bíró képében. Mert hogy sikerül meggyőzőnöm, ugyan nézzen már utána, mi a helyzet a hites feleségével. Nehogy még mindenféle bolond dolgokat műveljen így Húsvét szent ünnepe táján. A tiszteletreméltó bíró először természetesen habozik. Mert ugyebár saját magáért sem aggódik kevésbé, mint a feleségéért. Végül azonban győz a féltékenység. Ezért aztán ma a lamperli helyett útnak indulunk Bad Wörishofenbe. Természetesen nekem is mennem kell, hiszen az a gazember Küstner még mindig szabadon jár.

- Halálra dolgoztam magam az ebéddel, erre mindenki elmegey? – kiabál még utánunk a Nagyi. Hiába panaszkodik, mi már indulunk is. Moratschek megint elfekszik a hátsó ülésen, Ludwig pedig beül mellém előre. Érdeklődve néz ki az ablakon.

Moratschek asszonyt természetesen nem tájékoztattuk előre a jövetelünkről. Különben minek mennénk, ha egyszer tetten érni akarjuk?

Bad Wörishofenbe megérkezve Moratschek először is vásárol egy nagy csokor rózsát. Mert hogy rózsával a felbukkanása inkább látogatásnak, mintsem ellenőrzésnek tűnik majd, magyarázza. Valószínűleg igaza van. Mindenesetre nem vörös rózsát vesz, hanem sárgát. Mert hogy az még nem kötelez semmire, folytatja a magyarázatot. Okos fickó, meg kell hagyni. Aztán már indul is a gyógyszállóba, pajzsként tartva maga előtt a rózsacsokrot. Én közben járok egy kört Ludwiggal a parkban és nagyon figyelek, nehogy maradandó emléket hagyjon a szép, gondozott ágyások valamelyikében.

Meg kell hagyni, szép hely ez a kúra-város. Leülök egy padra és lustán pislogok a langyosan melengető áprilisi napba. Remek.

Nem telik el sok idő és újra felbukkan a bíró. A sárga rózsákkal fedezve magát. Leül mellém.

- Eberhofer! - suttog.

Talán azt hiszi, lehallgatnak bennünket?

- Igen? - suttogom vissza és behúzódok mellé a rózsapajzs mögé.

- Megbolondult? - érdeklődik megütközve Moratschek.

Nevetnem kell.

- A feleségem nincs a szállodában. A recepciós nő azt mondta, ma semmilyen kezelés nincs, és fogalma sincs, hol lehet a feleségem.

- Valószínűleg megint sétálni ment.

- Nagyon vicces. Most mi a fenét csinálunk?

- Először is rendesen megebédelünk - javaslom.

Elindulunk hát, és találunk is egy kellemes kis vendéglőt. A konyha remek. Grilltálat eszem sült krumplival és fűszervajjal, hozzá friss salátát. Egy kicsit talán lehetne fűszeresebb, de egy ilyen kúra-városban valószínűleg a kúrázó szeniorok érzékeny gyomra a mértékadó. Máskülönben kiváló az íze mindennek. Szarok én a Nagyi lamperlijére, Isten és a Nagyi bocsássa meg nekem.

Ebéd után Moratschek ismét elveszett oldalbordája keresésére indul, én pedig körbejárom a nagy parkot a gyógyközpont körül. Tényleg szép hely. Ha az ember ilyen helyeken ejtőzhet, még betegnek lenni is megéri.

Aztán megtörténik.

Még hozzá olyan villámtempóban, hogy valósággal lever a lábamról. Az első pillanatban nem is tudom, mi történik. A másodikban még mindig nem tudom, de legalább találok egy bokrot, ami mögé bekuporodhatok. Sajnos tövises, Ludwig nem is jön be velem, marad a sétányon és nyüszít.

Óvatosan a fegyverem után tapogatózom.

Hogy még nem mondtam el, tulajdonképpen mi történt? Mindjárt. Előbb még egy párbeszéd.

- Nézze csak, Moratschek asszony, ezt a szegény kutyát - mondja Küstner, és nyílegyenesen Ludwig felé indul. - Biztosan eltévedt szegény.

Ott áll közvetlenül Ludwig előtt és kinyújtja felé a kezét. Olyan közel áll hozzám, hogy még a lélegzetét is hallom. Kikukucskálva látom, hogy megint az a jellegzetes, elegáns keskeny cipője van rajta.

A pisztoly a kezemben, de sajnos nem mozdulhatok. Nem csaphatok zajt, különben Küstner észrevesz.

Ludwig lelkesen csóválja a farkát. A farizeus.

- Ne menjen közel hozzá, lehet, hogy harap. Vagy veszett - szólal meg a Küstner kíséretében lévő hölgy.

- Igaza van, kedvesem - feleli erre a Küstner, és lassan visszahúzza a kezét.

Mindketten elfordulnak és lassan elsétálnak az ellenkező irányba. Moratschek asszony a Küstnerbe karol!

Óvatosan kibújok szúrós rejtekhelyemről. Az arcom úgy ég, mintha tövisszorosút nyomtak volna a fejembe.

Látom, hogy a sétány másik végén feltűnik Moratschek a rózsacsokra mögött. Megindulok felé. Ludwig szorosan a nyomomban. Lázasan kergetőznek a gondolataim. Mit tegyek?

A legjobb, ha először is megnyugszom.

- Tiszta örület. A feleségem egyszerűen eltűnt. Sehol sem találom - mondja szegény bíró, akinek még fogalma sincs a szörnyű igazságról.

Nem tudom, hogyan tudnám tapintatosan a tudomására hozni, amit láttam.

- A felesége itt sétál a parkban. Karonfogva Küstnerrel - mondom egyszerűen. Legjobb az egyenes beszéd.

A bíró rám mered a rózsák közül.

- Hülye vicc - mondja.

Aztán az arckifejezéséből megérti, hogy nem vicceltem. Megmerevedik az arca. Minden vér kifut belőle. Lehanyatlik a rózsákat tartó karja.

- Ki sétált itt kivel karonfogva? - kérdezi, holott szerintem már nagyon is jól tudja. Erre utal az is, hogy leroskad egy padra és ismét az arca elé rántja a csokrot álcázásul. Mintha ott sem lenne, mondhatni.

- Most mit csinálunk? - kérdezem tőle egy örökkévalóság után.

Még mindig nem igazán beszédes. Vállat von. A rózsabimbók megremegnek.

- Lelőjem? - érdeklődöm.

- Megbolondult? Életveszélybe sodorná a feleségemet?

- Már így is benne van - próbálom megnyugtatni. - Egyébként ha már szóba hozza... hogy is mondjam... szóval, nagyon nagy veszteség lenne?

Soha életemben nem vetettek rám ilyen barátságtalan pillantásokat.

- Akkor talán értesítsem a kollégákat? - próbálok békésebb megoldást javasolni.

Erre is a fejét rázza.

- Túl veszélyes. Küstner teljesen becsavarodik a rendőröktől, maga is tudja. Láttuk, milyen lesz olyankor. Kapcsolatba kell lépnem a feleségemmel - mondja a bíró, és felszippan egy csipetnyi tubákot. - Visszamegyek a szállodába, hátha most szerencsém lesz. Ha meg nem, majd hagyok neki üzenetet.

- És mit ír neki? A hódolód egy elítélt gyilkos, csók, férjed?

Vigyorognom kell

Moratschek egyáltalán nem vigyorog. Feláll és azt mondja.

- Igen. Valami ilyesmi. Maga szerint ez vicces, Eberhofer?

Megrázom a fejemet.

- Én addig mit csináljak? - akarom tudni.

- Maga fedez engem.

Fedezem. Világos.

Így aztán, akárcsak egy westernfilmben, bevonulunk a gyógyszállóba. Elöl a főhős, mögötte a fedezője. Moratschek újra megkérdezi a recepcionál, merre található kedves feleségét. A nő a fejét rázza, jól látom a rejtekhelyemről, az oszlop mögül, ahonnan belátom az egész előcsarnokot. Wyatt Earp amatőr hozzám képest.

Aztán visszajön a Moratschek és egy boríték van a kezében.

– A feleségétől? – érdeklődöm.

– Fogalmam sincs. Az előbb hagyták itt nekem – mondja, feltépi a borítékot és olvasni kezdi: – „Legyenek üdvözölve, idióták! A kutya már jól ismer. Ahogyan én is őt. Jó barátok vagyunk. Szívélyes üdvözletem Moratschekné asszonynak is. Elragadó hölgy és remekül tartja magát. Nagy kár lenne, ha baja esne.”

Nem jutok szóhoz. A bíró meg behajítja a rózsákat a szemetesbe és kirobog az autóhoz. Én meg utána.

Néhány percre csak állunk szótlanul, teljes tanácstalanságban. Néhány perccel később még sokkal tanácstalanabb vagyok, de legalább már nem szótlan. Ugyanis a nagytiszteletű bíróra rájön a roham. Felakadt szemmel, egész testében remegve kuporog az anyósülésen. Szólongatom, nem felel. Már csak ez hiányzott.

Így aztán rekordsebességgel elrobogunk a legközelebbi kórházba, ahol másfél órával később megtudom, hogy Moratscheket semmiképpen sem engedhetik haza. Legalább két-három napig bent kell maradnia, közlik velem.

Ahogy így fejlődnek az események, be kell vallanom, mégis csak szívesebben ettem volna meg a Nagyi lamperlijét, akármilyen undorító is.

Mivel pedig nem igazán tudom, most mitévő legyek, a napom meg már úgyis tönkrement, felhívom Birkenbergert. Hátha kivételesen akad valami használható ötlete is a sok szupernagy okossága között.

Igen, mondja rögtön. Szerencsém van, mert éppen tegnap zárta le az utolsó nagy ügyét, a következő halálfontos obszerválás pedig csak két nap múlva kezdődik. Én csak maradjak a Moratschek mellett, mondja. Egy órán belül ő is itt lesz. Mit mondjak? A jó Rudira azért lehet számítani.

Így aztán beülök a Moratschek betegszobájába és figyelem a történéseket. Az első történés az osztályos nővér. Heidinek hívják és azt mondja, Ludwignak el kell hagynia a klinikát. Higiéniai okokból, meg ehhez hasonlók. Miután azonban felmutatom az igazolványomat és a legcsábítóbb mosolyomat, Ludwig maradhat. Még egy első osztályú kávé is kapok, Ludwig pedig vizet egy tálba. Ez a Heidi ráadásul igen csinos teremtés, és láthatóan semmi nincs rajta a fehér köpenykéje alatt. Abszolúte semmi.

Aztán bejön Rudi és máris felölti mindentudó arckifejezését. Már előre.

- Hol van most Küstner? - kérdezi.

- Honnan tudjam? Látnok vagyok én, vagy mi? Ha tudnám, már rég lelöttem volna és nem kellene rongyosra ülnöm itt a hátsómat.

- Akkor, úgy tűnik, nekem kell megkeresnem - mondja.

- Te talán látnok vagy?

- Bizonyos mértékig igen. Bízd csak rám. - Azzal kiveszi a kezemből a kávémat és egy hajtásra kiissza.

- Én addig mit csináljak? - kérdezem, mert lassan elegendő lesz a testőrködésből. Haza akarok menni. És éhes vagyok.

- Te szépen itt maradsz, és őrzöd Moratscheket. Visszajövök, amint megtudok valamit - mondja, és már fordul ki a szobából. Az üvegajtó úgy berezeg a távozásától, mintha helyette integetne.

Felhívom a Papát és részletesen tájékoztatom a történeletről. A várakozásnak megfelelően rendkívüli módon felizgatja magát.

- Kár, hogy nem jöttök haza estére - mondja aztán, amikor már megnyugodott kissé. - Nagyi félretett neked a lamperliből.

- Hát, sajnos, nem mozdulhatok innen. Bármennyire sajnálom is. Még ha jelenleg éppen éhen halni készülök is - mondom és leteszem.

- Éppen pizzát rendelék. Kérsz te is valamit? - szólal meg egy hang az ajtóból. Heidi áll ott és Ludwig fejét vakargatja.

Természetesen kérek. De még mennyire.

A pizza után mással is megkínál. A nővérszobában. Kissé ugyan bánt a lelkiismeret, mert Moratschek így őrizet nélkül marad egy időre, de legyünk őszinték, vannak pillanatok egy férfi életében, amikor döntenie kell. Én pedig döntök.

Heidi egy istennő. A nővérszoba után legszívesebben ott helyben feleségül kérném. Sajnos a folytatást megzavarja a főorvos. Akit Heidi „drágám”-nak szólít. És aki megsimogatja a Heidi hátsóját.

- Milyen volt az éjszakai műszak? - kérdezi a főorvos.

- Ó, olyan átlagos - feleli mosolyogva Heidi.

Átlagos? Én azért nem mondanám annak. Persze vannak dolgok, amiket el kell fogadni, ha már változtatni nem tudunk rajtuk. Így aztán visszaballagok Moratschekhez és várom, hogy Rudi újra felbukkanjon.

A nappalos nővér egyáltalán nem hasonlít Heidire. Kólásüveg vastagságú szemüveget visel és több réteg alsóneműt a köpenye alatt. Talán a Heidiét is ő viseli, ki tudja, bár nem hiszem, hogy felmenne rá. Nem az a méret. Persze ez nem az én bajom. Az én bajom az, hogy sorra hordják ki minden szobába minden betegnek a reggelit. Én meg nem kapok semmit. A nappalos nővér egyszerűen átnéz rajtam. Az egyetlen, amit mond nekem, hogy „a dögöt vigye ki innen”!

Még mit nem! Ludwig ugyanis különlegesen kiképzett rendőrkutya, akit a hatósági állatorvos gyakorlatilag csíramentesnek nyilvánított, közlöm a rosszindulatú nőszeméllyel. Még az igazolványomat is a szemüvege elé tartom. Mivel pedig nemcsak kövér, hanem ostoba is, elhiszi, amit mondok.

Aztán már jön is Rudi. Reggelit is hozott.

- Küstner elutazott - mondja, miközben befalom az első croissant-t.

- Honnan tudod? - kérdezem rágás közben. Adok egy kicsit Ludwignak is, aki hálásan pislog. A kávéért már nem osztom meg vele. Valahol csak meg kell húzni a határvonalat.

- Szakmai titok - közli Rudi. - Mindenesetre itt már nincs több dolgod. Küstner elment. Inkább látogasd meg Moratschekné asszonyt és tudasd vele ennek a vén bolondnak a feltalálási helyét.

Ebben maradunk. Moratschek meg alszik és nem tud semmiről.

- Teljes idegkimerülés - mondja a főorvos. - Mindig szomorú látni, milyen sok ember becsüli túl az energiáit.

Ő aztán csak tudhatja.

Amikor elmagyarázom bíróné asszonynak a helyzetet, először megdöbben, utána aggódni kezd, végül pedig dühbe gurul. A megdöbbenés oka természetesen a Küstner.

- Soha az életben nem hittem volna... Egy ilyen kedves, figyelmes ember... Egyszerűen nem tudom elképzelni, hogy tényleg bűnöző lenne - mondja, és a füle mögé simít egy ezüstös hajtincset.

Hiába nem tudja elképzelni, azért az csak így van.

Az aggodalom oka pedig hitvesének aktuális egészségügyi állapota. Meglátogatni viszont nem fogja, közli. Ezzel kezdetét is veszi a harmadik fázis. A düh.

- Ha a férjem képes volt elhinni, hogy nekem bármi dolgom lehet ezzel a Küstnerrel, az már aztán mindennek a teteje! Ezt még fel kell dolgoznom. Azért életveszélyben nincs, ugye?

Megrázom a fejem.

- Nem, életveszélyben nincs. De mondja csak, asszonyom, ha nincs semmi dolga a Küstnerrel, miért állította róla, hogy az unokatestvére? - akarom tudni.

Olyan pillantást vet rám, hogy legszívesebben azonban fedezékbe vonulnék.

- Pontosan ezért! Az ilyen hülye megjegyzések miatt! Ha azt mondom, hogy egy idegen férfival megyek sétálni, azonnal ki tudja, miket kezdtek volna terjeszteni rólam!

Ezzel feláll és kikísér.

Miután elköszöntem Moratschek asszonytól, akit immár semmilyen veszély nem fenyeget, felhívom a landshuti kollégákat és közlöm velük, hogy Küstner Bad Wörishofenben flangál. Legalábbis flangált tegnapig. Nem mondom, hogy örömmámort váltok ki vele. Eddig abban reménykedtek, hogy a fickó már régen elhagyta az országot.

Mindegy, ez már az ő bajuk. Én hazamegyek.

13. fejezet

Nagyi azzal fogad, hogy nagy meglepetése van a számomra. Mivel pedig nem vagyok hülye, tudom, hogy a nagy meglepetés a félretett lamperli. Leülök hát a konyhaasztalhoz és figyelem az izgatott apróságot, amint feltálalja nekem az ünnepi étel maradékát.

A hányinger már a lamperli látványára feltámad. Mivel azonban hazafelé autózva volt elég időm védelmi taktika kidolgozására, megszólalok:

- Te, Nagyi, hozok még magamnak gyorsan egy sört a pincéből.

Beszéd közben is elmutogatom neki, hogy biztosan megértse.

- Te csak maradj ülve és kezdj el enni, mielőtt kihűl a lamperli. Majd én fölhozok neked egy sört - mondja a várakozásoknak megfelelően.

Azzal már el is tűnik a konyhából. Ahogyan reméltem.

Az őszinteség kedvéért meg kell mondjam, a krumpli és a mártás kiváló. Ahogyan a szalonnás bab is. A húsból viszont egy falatnyit sem bírok legyűrni. Ezért aztán a hús le is esik a tányéromról. De még az asztalról is. Pontosan a Ludwig orra elé.

Ludwig felnéz.

- Jó étvágyat - mondom neki, mert ez a vezényszó, hogy elkezdheti az evést.

A hús másodpercek alatt nyomtalanul eltűnik, én pedig teljes élvezettel tömhetem magamba a köretet.

- Ennyire éhes voltál? - néz a tányéromra a Nagyi a sörrel a kezében.

Bólintok.

- Milyen jó, hogy két adagot tettem félre neked - mondja és már csoszog is a tűzhelyhez. A teljes maradékot kitálalja nekem.

Ludwig együttérző pillantásokat vet rám, Nagyi meg elmagyarázza, hogy az élete kockáztatásával mentette meg nekem ezt a szép nagy húsdarabot a Papa meg Leopold elől.

Mit tehetnék?

Enni kezdek.

Evés után természetesen rosszul leszek. Kitántorgok a friss levegőre. Ludwig jön utánam. Lejárjuk a szokásos körünket. Elnézünk közben a Flötzingert ház felé. Megnézzük, visszaengedte-e már az otthonába hites felesége a buherálót.

Visszaengedte. Legalábbis erre utal, hogy maga Flötzingert nyit ajtót. Kék-zöld melegítőt visel. Mezítláb van. És frissen borotvált.

- Mi van, Mary megbocsátotta a perverzióidat, és visszafogadott? - kérdezem vigyorogva.

Ő is vigyorog.

- Nem. De szerencsére elutazott Angliába a gyerekekkel a húsvéti szünetre. Meglátogatni anyósékat, mint minden évben - mondja a buheráló az ajtófélfának támaszkodva. Tudja, hogy amióta csak az eszemet tudom, allergiás vagyok a macskákra, márpedig nekik van két nagy undorító perzsamacskájuk, így fel sem merülhet, hogy

megiszogassunk bent egy sört együtt. Ezért megbeszéljük, hogy Wolfinál találkozunk.

- Beszéltem Moratschekkel - fogad otthon a Papa, amint belépek. A kanapén ül és maga elé mered a semmibe.

- Ezek szerint még életben van. Akkor meg miért vágsz ilyen elkeseredett arcot? - kérdezem, miközben leülök mellé. Tulajdonképpen nincs igazán kedvem beszélgetni, csak üldögélnék egy kicsit, mielőtt elindulnék Wolfi-hoz. Valószínűleg hosszú lesz a mai éjszaka. Tegnap is alig aludtam.

- Megkérdezte, miért nem vigyázol már rá.

- A bébicsősze vagyok talán? - mordulok fel. - Küstner különben is hét határon túl van már.

A Papa rám néz. Jól látom, hogy egy könnycsepp csillan a szeme sarkában?

- Most bőgni fogsz? - érdeklődöm.

- Seggfej - mondja erre a Papa.

Legyen. Ha nem akar beszélgetni, én ugyan nem ragaszkodom hozzá.

Később Wolfinál nemcsak Flötzingert találok, méghozzá kifejezetten jó hangulatban, hanem a Simmerlt is. Hárman ülünk a pultnál és iszogatjuk a sörünket.

Mégiscsak szép az élet.

Flötzinger azt mondja, olyan jó megint egy kellemes estét eltölteni velünk. Olyan régen nem volt már része benne. És hogy már azt hitte, őt mindenki csak utálja. Aztán elmeséli, milyen csodálatos élmény volt elnyújtóznia egy kád forró vízben az irodájában töltött nyomorúságos napok után.

Hiszek neki. Ha az ember már maga sem bírja elviselni a saját szagát, mit várjon az embertársaitól?

Simmerl azt mondja, az ő Giselája ma női összejövetele van. Mert hogy a hölgykoszorú szeretne elutazni valahová néhány napra. Most, hogy a böjti időszak véget ért és Giselának már nem kell többszáz kiéheztetett férfiemberre főznie, okvetlenül ki akarja pihenni a nagy stresszt és el akar utazni a barátnőivel. Valószínűleg Görögországba mennek.

- Egy ouzót a barátainknak! - int Wolfinak a hentes. És nevet.

Wolfinak persze nincs ouzója, van viszont Jágermeistere. Az is ugyanolyan jól megteszi.

Nem sokkal később benyit a Papa. Még mindig meg van sértve, ezért mindenkinek köszön, csak nekem nem. Simmerlrel vissza is vonulnak az egyik asztalhoz, ahogy mindig szoktak. Valószínűleg megint a disznókról beszélgetnek, legalábbis ez az egyetlen közös témájuk, amiről tudok. Flötzingert rendel még egy Jágermeistert, mert hogy olyan remek ez az este.

Aztán megint kinyílik az ajtó és ezúttal a Beischl bátyók trappolnak be a kocsmába. Mögöttük tántorog kábán a hozzájuk tartozó nőnemű lény. Utóbbi egyenesen a Flötzingert felé veszi az irányt, és amikor odaér hozzá, céltudatosan ráteszi a kezét a tojásaira.

A fivérek három sört és három rövidet rendelnek, aztán leülnek a Papáék melletti asztalhoz.

A Flötzingert kiveri a veríték. Mielőtt még döntésre jutna, hogy milyen értelemben izguljon a helyzet miatt, a segítségére sietek.

- Azt hiszem, elfelejtettetek valamit - szólok oda a fivéreknek.

Rám néznek.

Az állammal a renitens nőszemély felé bökök.

A szemüket forgatják, aztán az egyikük feláll.

- Sorry - veti oda Flötzingernek, aztán megragadja a nőt és az asztalukhoz vezeti. Lenyomja egy székre. A nő a fickó tojásaira teszi a kezét. Úgy látszik, mindig kell neki valami, amivel játszhat.

Flötzinger most már dupla Jágermeisterrel rendel. Reszkető kézzel emeli fel a poharat, és a dupla adagot egy hajtásra bedönti a vörös fejébe.

Újabb néhány perc után ismét nyílik az ajtó. Ezúttal a Simmerl Giselája érkezik- Leül a párja mellé és kér egy pohár bort, aztán csak csacsog, hogy a szemölcse úgy remeg, mint a puding. Nem tudom, említettem-e már, hogy a Giselának egy óriási szemölcse van a felső ajkán. Mágnesként vonzza az ember tekintetét. De egyébként nagyon kedves. Mármint a Gisela. Tényleg.

Hol is tartottam? Igen, szóval a Gisela csak beszél és beszél, és a beszédében újra meg újra előfordult a „Susi” név. Természetesen majd’ belehalok a kíváncsiságba, ezért fogom a sörömet és feléjük indulok.

- Nincs több hely - közli a Papa, ami tulajdonképpen igaz is. Mert hogy a Simmerls házaspár egy-egy széken ül, a Papa meg egy padon. Egy legalább két ember számára elég hosszú padon. Persze, ha az ember úgy elterpeszkedik, mint most a Papa, akkor tényleg nem marad hely mellette.

- Csússz már arrébb egy kicsit - mondom.

- Eszemben sincs - feleli a vén hülye, és ha még jobban elterpeszkedik, ha ez egyáltalán lehetséges még.

Simmerl vigyorog. Elég régóta ismer már bennünket.

Aztán odaszól nekem az egyik Beischl fivér.

- Gyere, ülj ide hozzánk! - mondja és arrébb csúszik a pádon. Aztán rögtön rendel még sört és rövidet az egész családjának.

Már csak ez hiányzott. Nem is tudom, miért ülök le melléjük. Ennyire kíváncsi lennék, mit beszélnek Susi-ról, vagy ennyire nem akarom felbőszíteni a Beischl testvéreket. Mert azt ugye hivatásomból kifolyólag nagyon jól tudom, mire képesek, ha felbőszítik őket.

Leülök hát a padra és a következő másodpercben már érzem is a Beischl nőszemély kezét a farkamon.

- Szóval semmi Görögország? - kérdezi a szomszéd asztalnál éppen Simmerl.

- Mind elfogytak a helyek. Négy főre már last minute ajánlatok sincsenek. Különb is készültünk már meglátogatni Susit. Hát nem várunk nyárig vele. Jó, fürödni még nem lehet, de anélkül is jól elütjük majd az időt - feleli Gisela és nevet.

- Azt egy percig sem kétlem - feleli a hentes és a helyzethez alkalmazkodva most egy kör grappát rendel az ő kedves barátainak.

Aztán feláll mellőlem az egyik Beischl és megindul a Flötzingert felé. Legalábbis úgy tűnik. Aztán kiderül, hogy csak a pulthoz megy, rendel még egy kis utánpótlást és fizet is. Felhajtja az újabb felest, aztán a hármast fogat elhagyja a helyiséget.

Nemsokára én is hazaindulok. Nincs kedvem sem a Papa sértődött képét, sem a Flötzinger pánikrohamait nézegetni.

Amikor hazaérek, a konyhában még ég a lámpa. Nagyi éppen egy vödör vizet zúdítt ki az ajtóból az udvarra.

- Ludwig összehányta a konyhát - mondja. - Biztosan valami rosszat evett.

- Az biztos - mondom vigyorogva.

Szerencse, hogy süket.

Aztán cseng a telefon. Amikor felveszem, Moratschek szól bele.

- Eberhofer! - hörgi olyan hangon, mint aki az utolsókát rúgja.

- Rosszul van? - érdeklődöm udvariasan.

- Nem egyszerűen rosszul vagyok, hanem rettenetesen, érti?

- Mi baja? Ha rosszul van, hívja az éjszakás nővért!

- Ezen nem segíthet a nővér - mondja és nyög egy nagyot. - Volt valaki a szobámban, miközben aludtam! Teljesen biztos vagyok benne.

Ahá. Szóval innen fúj a szél.

- Hogyan lehet benne teljesen biztos, ha egyszer aludt?

- Az ember megérzi az ilyesmit.

Vagy úgy. Megérzi.

- Moratschek, nem gondolja, hogy eltúlozza egy kicsit a dolgokat? A szobája közvetlenül a nővérszoba mellett van. Ha valaki bemegy magához, az éjszakás nővér azonnal meghallja. Egyébként sem engednek fel senkit csak úgy az

éjszaka közepén a betegszobákhoz. Mindjárt éjfél van, ember!

- Úgy gondolja?

- Igen. Pontosan így gondolom. Most pedig aludjon jól. Holnap majd beszélünk.

Ezzel leteszem.

Alig helyezem kényelembe magam a disznóólban, újra cseng a telefon.

- Eberhofer... tényleg volt valaki a szobámban!

Most már elég.

- Az Isten szerelmére, Moratschek!

- Azt mondta az előbb, holnap beszélünk. Már holnap van. Nézzen csak az órára.

- Moratschek, csengessen a nővérnek, most azonnal!

- De...

- Semmi de!

A csengetést nem hallom, de néhány másodperccel később már hallom is, ahogyan a nővér bemegy a szobába.

- És most? - akarja tudni a bíró.

- Adja át a telefont!

- Itt Heidi nővér beszél - hallok egy ismerős elragadó hangot.

- Itt meg az aranyos fickó, akivel tegnapelőtt éjjel egy kis pizzát ettél...

Kuncog.

- Tudom, ki vagy - mondja aztán kedvesen.

Gyorsan elmagyarázom neki, hogy adjon valami altatót Moratscheknek. Még hozzá sürgősen. Különben egy percnyi nyugalmam sem lesz egész éjjel. Mivel pedig Heidi nővér

együttérző lélek, megígéri, hogy azonnal cselekszik. Tündéri hölgyemény.

Másnap reggel, ahogy belépek a konyhába, látom, hogy ott ül a plébános. Az asztal négy főre van megterítve, tehát feltételezem, hogy ő is velünk reggelizik.

- Minek köszönhetjük a megtiszteltetést? - kérdezem a tisztelendő vendéget.

Nagyi kávé tölt a csészékbe.

Aztán előcsoszog a Papa, alsónadrágban és papucsban. A plébános kissé rosszálló pillantást vet rá, de a vajás zsemle gyorsan elvonja a figyelmét.

A Papa a hasát vakargatja.

A Nagyi rákiabál.

A Papa abbahagyja a vakarózást.

- Vendégünk van! - süvölti a Nagyi egyszülött fiának. - Légy szíves, húzzál magadra valamit, de gyorsan!

A Papa engedelmesen eltűnik. Nemsokára egy régi, láthatóan túl kicsi pólóban jön vissza, rajta John Lennon arcmásával. Isten nyugtassa szegényt.

- Nos, akkor fussunk neki újra - fordulok vissza a plébánoshoz. - Minek köszönhetjük a látogatást?

- Kedves nagymamája a húsvéti mise után odajött hozzám, és megkért, hogy rendezzem el a hazatérését.

- A hazatérését? Miről beszél? A Nagyi el sem ment!

- Nem, nem, kedves Eberhofer úr, hehe, én tulajdonképpen a temetésre gondoltam, ha megengedi - magyarázza. - Sok ember érzi szükségét, hogy még életében elrendezze a temetés kérdését.

Megrémülök.

- A Nagyi beteg? - kérdezem és már üvöltök is Pöttömke felé. - Beteg vagy?

A fejét rázza.

- Nem - válaszolja. - De azért csak közeledek a kilencvenhez.

- Erről van szó - bólogat a plébános. - Mivel pedig kedves nagymamája sajnos igen rosszul hall, megkért, hogy jöjjek el, hogy Ön tolmácsolhassa nekem a kívánságait.

Először a Papára nézek, őt azonban teljesen lefoglalja a nagy horderejű kérdés, májkrémet vagy szalámit tegyen a zsemléjére. Aztán a Nagyira nézek, de ő is úgy tesz, mintha a reggelinél nem lenne fontosabb dolog a világon.

Lehet, hogy rajtam kívül mindenki képben van?

- És mit akar tulajdonképpen megbeszélni velünk? - fordulok újra a plébánoshoz.

- Hát hogy hogyan legyen kedves nagymamája elhunytá után. Balzsamozás, koporsóválasztás, temetés, zene kiválasztása, virágok, satöbbi, satöbbi. Hogy el ne felejtkezzek róla, természetesen igen fontos a végső nyughely kiválasztása is.

Rokonságom még mindig lenyűgözve bámulja a reggelit az asztalon. A plébános előrenyúl és újabb zsemlet vesz magához.

- Nagyinak nem kell végső nyughely, megértette? - mondom sokkal hangosabban, mint illendő lenne. - ert nem fog meghalni, világos? És ha mégis, akkor majd kitömjük és idetesszük a kanapéra. Megértette? Most pedig ki innen, tűnjön el!

Kitépelem a kezéből zsemlezsákmányát és határozottan kikísérem az ajtóhoz.

Ezután már tényleg jól esik a reggeli. Nagyi vigyorog és rántottét készít nekem. Papa rám néz és közli:

- A plébános egy seggfej.

A rádióból a „Who wants to live forever” szól. Helyreállt a világ rendje.

Persze nem sokáig, mert megszólal a telefon. Gyanítom, hogy Moratschek az, ezért nem mozdulok a helyemről. A Papa végül megelégedi a kitartó csörömpölést, keserves sóhajjal felemelkedik és a telefonhoz csoszog.

- Moratschek! - hallom a hangját. Abban a pillanatban indulnom kell. Vár a munka, nem lehet egész nap a reggeli fölött ülni. Még ha ilyen finom reggeliről van is szó.

14. fejezet

Alig érek be az irodámba, már küszöbön is áll az első bevetés. Ilyen stresszes munka ez a bűnüldözés. Közlekedési baleset, alig néhány utcányira a városházától.

Gyorsan megiszom egy kávé és átfutom az újság sportrovatát, aztán indulok is. Persze csak azután, hogy teszek egy kis kitérőt a mellékhelyiség felé. A stressz és a kávé, ugye, megteszi a maga hatását. Amit természetesen nem lehet visszatartani. Nem is szabad. Árt az egészségnek. De utána már tényleg elindulok a helyszínre.

Mire odaérek, a két balesetes már kishíján megölte egymást. Úgy ordítanak, hogy majd' belesüketülök. Az egyik részes egyébként a polgármester. A polgármester és az ő vadonatúj Mercedese. Na jó, talán most már nem annyira néz ki vadonatújnak. Félig. Legfeljebb. Mert a másik fele, pontosan megjelölve az elülső, a kormánykerékig beleszorult egy sörszállító teherautó hátuljába.

Kár. Nagy kár. Amit csak növel az a rengeteg összetört sörösüveg, aminek a tartalma mind kifolyt az utcára. A sör, a drága, értékes sör meg csak csordogál egyenesen a csatornába.

- Jó, hogy itt van, Eberhofer! - kiabál már messziről a polgármester.

- Jó, hogy itt van! - kiabál az ellenfél is. Mindketten dühös arccal merednek rám.

- Ez a vén barom a szaros kocsijával egyenesen belém rohant! - ordít a söröskocsis.

- Na, na, na - mondom. - Azért nem olyan szaros kocsi ez. Most már talán, de egy órával ezelőtt még biztosan nem volt az.

- Eberhofer! - prüszköl a polgármester. - Eberhofer, remélem nem hisz ennek a baromnak! Minden ok nélkül hirtelen vészfékezett, hát persze, hogy belecsúsztam!

- Maga két lábon járó marha! Eszébe sem jut, hogy például bármikor átfuthat egy őz az ember előtt az úton?

- Írja fel, Eberhofer! Marhának nevezett!

- Két lábon járó marhának még hozzá! - pontosít az ellenfél.

- Undorító ez a közönségesség!

- Nézzék, így nem jutunk előre - kezdek a lelküire beszélni, amikor felbukkan mellettem egy nőszemély.

- Elnézést, hogy közbeszóllok, de a Mercedes szabályosan rátapadt a teherautóra. Úgy ment mögötte, hogy talán egy méter sem lehetett közöttük. Láttam mindent, mert éppen az ablakot pucoltam ott fent - mutat az átellenben álló ház emeletére.

- Hülye liba! Hülye, ostoba liba! - ordítja el magát ezúttal a hölgynek címezve a polgármester. Tovább nem jut, mert mielőtt még több kárt okozhatna, betuszkolom a járórautóba és az elővigyázatosság kedvéért oda is bilincselem a kormánykerékhez. Innen már rutineljárás az egész. Autómentőt hívni, adatokat felvenni, blablabla.

A hivatalba megérkezve a polgármester akkora cirkuszt csap, hogy még a Moratschek hisztériája is elbújhat mellette.

- Vegye már le rólam ezt a hülye bilincset, Eberhofer, különben olyan panaszt teszek maga ellen, hogy megnézheti magát! - üvölti.

Leülök az íróasztalára és hagyom, hogy kitombolja magát.

- Ön pedig hülye libának nevezte a tanúskodni jelentkező állampolgárt - mondom, amikor végre elhallgat, hogy levegőt vegyen. - Hülye, ostoba libának, hogy pontosan idézzem. Tanúk előtt. Szerencséje lesz, ha a hölgy nem jelenti fel. Mert ha feljelenti, akkor öt-hatszáz euró alatt nem ússza meg. Nem is beszélve a hírnevéőről. Akár azonnal be is nyújthatja a lemondását.

Erre aztán beleszorul a levegő. Látva, hogy nem kell további cirkusztól tartani, felállok és leveszem róla a bilincset, aztán egyetlen szó nélkül otthagynom.

A folyosón ott tolong az egész hivatal, de amint meglátnak, mindenki villámgyorsan visszavonul. A nap hátralévő része már egész nyugodtan telik. Itt nálunk, Niederkaltenkirchenben ritkán fordul elő, hogy ugyanarra a napra két esemény is jusson. Így aztán felhívom Birkenbergert. Sajnos éppen obszerválás közben érem el, ezért csak annyit suttog, visszahív, amint az obszervált célszemély hazaért tiltott kalandozásáról.

Este hazafelé menet véletlenül elhajtok Liesl Mooshammer mellett, aki a járdán áll a kerékpárját támasztva, és élénken traccsol egy hasonló korú polgártársnővel. Odaállok mellé és letekerem az ablakot.

- Szervusz, Liesl - szólok ki neki.

- Szervusz, Franz. Hazafelé?

- Kiváló helyzetfelismerés. Te, Liesl, ha már az otthonomról esik szó, nem lehet, hogy te ültetted bogarat a Nagyi fülébe a temetés elrendezésével meg hasonlókkal?

Liesl orcája mintha árnyalattal pirosabbra válna.

- Ugyan már, mit értesz az alatt, hogy bogarat ültetni a fülébe? Mindjárt betölti a nyolcvanhetet, szerinted ilyenkor nem kell már elkezdni foglalkozni az ilyen dolgokkal? Neked nem fontos, hogy majd minden úgy legyen, ahogyan ő akarta? Ennyi csak megillet mindenkit, hogy olyan temetése legyen, amelyet szeretne. Ráadásul egy rakás izgalmat is megspóroltok velem, apád meg te, ha egyszer aktuális lesz a dolog.

- Te, Liesl - mondom. - Te csak ne aggódj a Papa meg az én idegeimért, mert hogy neked ahhoz semmi közöd, megértetted? Ahhoz meg végképp semmi közöd, mi lesz majd egyszer a Nagyival. Még akkor sem lenne semmi közöd hozzá, ha a komposztárolóba kevernénk a ház mögött, világos?

Ablak fel, indulás. Minden elhangzott, aminek el kellett hangoznia.

Másnap korán reggel benéz Flötzingert. Munkaruhában van és a furgonjával érkezik.

- Te, valami nagy hülyeség történt velem - mondja, ahogy belép a disznóólba.

Éppen egy szál törölközőben állok a fürdőszobában és a hajamat szárítom. Persze csak képletesen állok, mert a valóságban térdelek. Hogy lássam magamat, értelemszerűen.

Flötzingert lezökken a kanapéra és megsimogatja Ludwig fejét.

- Milyen hülyeség történt veled? - kiabálok ki.

Erre benéz hozzám.

- Te, Franz, miért raktad ilyen alacsonyra a tükröt? - érdeklődik.

- Alacsony lenne? Szerintem tökéletes. Szóval, mi is történt veled?

- Felhívtak a Beischlék. Elromlott a fűtésük. Menjek oda és javítsam meg nekik, azt akarják.

- Remek. Újabb munka.

- Haha. Most mit csináljak?

- Talán menj oda és javítsd meg a fűtésüket.

- Nem merek egyedül odamenni. Nem jönnél el velem?

- Rendőri védelmet igényelsz? - Nevetnem kell. - Ha ennyire félsz, miért nem mondtad, hogy tele vagy munkával és legelőbb októberre tudnád bevállalni őket?

- Nagyon furcsa az egész ügy, Franz. Ugyanis amikor hívtak, nem mondtak nevet, csak annyit, hogy bekrepált a fűtésük és menjek ki. Csak akkor tudtam meg, hogy ők azok, amikor már azt mondtam, hogy rendben, megyek, csak mondják a címet. Akkor meg már késő lett volna valami hazugsággal próbálkozni.

- Akkor meg hívd fel őket és mondd meg nekik, hogy közbejött valami. Megbetegedtél. Lebénultál, vagy mit tudom én.

- Franz, kérlek!

Mindig ugyanaz a nóta. Flötzinger jó nagy szarba keveri magát a hülye nőügyeivel, aztán fusson a jó Franz szirénával és villogóval a megsegítésére. Hányinger.

Fél órával később már a Beischl-ház pincéjébe vezető lépcsőn lépünk lefelé. Nagyon kell vigyázni, hogy ki ne törjük a nyakunkat, ugyanis a lépcső meg a pince tele van üres üvegekkel, ameddig csak a szem ellát. A lépcsőfokok szabad területe annyira beszűkült, hogy az ember éppen csak leteheti a lábát. Hihetetlen.

Odalent a Flötzingler máris munkához lát. Nem szórakozni vagyunk itt, vagy mi. Aztán lejön a lépcsőn a Beischl asszonyság. Az egyik szeme be van kékülve.

– Magával meg mi történt? – kérdezem az udvariasság kedvéért, pedig pontosan tudom a választ.

– Leestem a lépcsőn – mondja.

Nem csoda. Egy ilyen lépcső egyenesen életveszélyes.

Aztán a nőszemély hátulról odabújik a Flötzinglerhez. A fűtés-buheráló megperdül, aztán olyan csókolózásba kezdenek, hogy beleszédülök. A fickó menthetetlen.

Fentről egy hang hallatszik.

– Jól haladnak, ott lent? – kiabál le az egyik fivér.

– Úgy látom, igen – válaszolok, aztán amilyen gyorsan csak tudok, felrobgok az üres üvegek között. – De biztos, ami biztos, menjenek ki a kertbe. Soha nem lehet tudni, nem robban-e be a gáz.

– De mi olajjal fűtünk – közli Beischl.

– Az Isten szerelmére, ne akadékoskodjon! – mondom neki. Megragadom a karját és kivonszoló magammal az udvarra. – Különben is, az olaj még a gáznál is veszélyesebb! Hol van a testvére?

Riadtan pislog rám.

– Elment az italnagykerbe.

Gondolhattam volna.

- De hol van a feleségem? - jut eszébe az asszonya.

- A felesége? Hát ő... ő, amint mi megjöttünk, kiment a kertbe. Mert azonnal felismerte a veszélyt.

Bólogat. Okos emberek ezek. Szép engedelmesen előrebballag velem a járőrautóhoz és ott várakozunk. Közben a kéményüket figyelem. Beischl is a kéményt viseli. Egy kicsit reszket. Nem tudom, tényleg robbanástól tart, vagy azon gondolkodik, ha megjön a bátyja, a kezükbe veszik a dolgokat.

Szerencsére nemsokára előbukkan Flötzingert, és Beischl megkönnyebbülten felsóhajt. Még nagyobb lesz a megkönnyebbülése, amikor befut a bátyja. Már nyitják is a csomagtartót és a következő pillanatban mind a kettő egy sört tart a kezében.

- Minden rendben volt? - fordul aztán a férj Flötzingerthez.

- A lehető legnagyobb rendben, köszönöm kérdését - feleli Flötzingert és már állítja is ki a számlát. Érthető, hogy ragaszkodik a készpénzes fizetéshez. Joggal tarthat tőle, hogy másként elinnák a munkadíját.

Aztán előjön a nőszemély is. Kifordítva van rajta a pólója.

- Kifordítva vetted fel a pólódat, buta tehen - mondja szerető férje, miközben kifizeti a fűtés-buheráló szolgálatait.

Aztán elhajtunk. Pontosan úgy, ahogyan jöttünk, két külön kocsival. Száz méter után azonban leállítom Flötzingert. Teljesen hivatalosan, hangszóróval.

- Azonnal húzódj le jobbra, különben lelőlek!

Késlekedés nélkül engedelmeskedik. Lehúzódik, leáll, kiszáll.

- Megvesztél? - ordít rám felháborodottan.

Még ő van felháborodva!

- Az életemet tettem kockára a seggedért az előbb, barátocskám - közlöm vele. - És ha még egyszer az életben fontosabbnak tartod a farkadat az életemnél, megöllek, világos?

A nyomaték kedvéért még a fegyveremet is meglengetem az orra előtt. Azt hiszem, megértett.

Otthon egyszerre cseng a két telefonom. A magán meg a szolgálati. Az egyikken Birkenberger, a másikon Moratschek hív. Mivel pedig a legnagyobb jóindulattal sem tudok kétfelé osztódni, a bíró urat a Papához továbbítom. Nekem marad Rudi. Pletykálkodunk egy kicsit, ami lényegesen kellemesebb, mint a szokásos öntömjénezését hallgatni. A végén azonban megint csak oda lyukadunk ki, hogy ő most két-három hétre leköltözik Bella Italiába. Úgy látszik, a világ minden félrelépő házastársa arrafelé hűtlenkedik mostanában. Már előre örül, milyen jó lesz ott neki, mondja Birkenberger. Ott már kellemesen meleg az idő. A lányok meg ennek megfelelően rövid szoknyát hordanak. Édes Istenem, hát csupa szexőrültsel vagyok körülvéve?

- Holnap kiengedik Moratscheket a kórházból - tájékoztat a Papa a vacsoránál. - Menj el érte.

- Nem megyek. Szálljon fel a vonatra, vagy szálljon be egy taxiba. Vagy üljön biciklire, nekem mindegy. De én ugyan el nem megyek érte - mondom, miközben nagy adag pulykamellet szúrok a villámra. Szalonnába göngyölt pulykamellet, hozzá vajás rizst és párolt újhagymát. Egy költemény.

- Vagy menj el érte te, úgylis olyan nagy kebelbarátok lettetek - nézek a Papára. - Akkor rögtön a hazaúton mindjárt sodorhattok magatoknak egyet.

Ha nem ismerném ilyen jól a Papát, komolyan megijednék a pillantásától.

- Éppenséggel elmehetnék érte - közli velem. - De este Simmerlrel van találkozóm. Lehet, hogy elhúzódik, akkor pedig holnap reggel nem leszek kimondottan fitt, érted? Moratschek viszont ragaszkodik hozzá, hogy már kora reggel elhagyhassa a kórházat.

- Moratschek majd szépen kivárja, amíg elég fitt leszel, hogy elmenj érte.

Ami persze irreális elvárás, magam is tudom. A Papa ugyanis olyan sebességgel hajt az öreg Opel Admiraljá-val, mintha mind a négy kereke defektes lenne. Mert hogy kímélni kell az öreg jószágot. Ez volt ugyanis élete első saját autója. És ez lesz az utolsó is. Mivel pedig családukban a várható élettartam meglehetősen magas, a vén csotrogánynak még sokáig ki kell tartania. Ezért aztán leginkább csak döcögni szabad vele. Gurulni. Gurulgatni. A Niederkaltenkirchen - Bad Wörishofen távolságot oda-vissza figyelembe véve a Papa körülbelül egy hétig lenne távol. Persze ez nem az én bajom.

- Te, Franz - szólal meg a Nagyi is. - Add ide nekem a zöldséget, légy olyan jó.

Franz természetesen olyan jó.

- És el kell hoznod Moratscheket is, nehogy elfelejtsd. Holnap korán reggel - folytatja.

Bólintok. Sorsom megpecsételtetett.

15. fejezet

Amikor kora reggel beszálok a rendőrautóba, a Nagyi már ott ül. Unatkozik, mondja, a bíró úr pedig biztosan örül neki, ha együtt megyünk el érte. Így aztán kettesben indulunk el Bad Wörishofenbe. Csak úgy suhan mellettünk a tavaszi esőbe belefulladni készülő bajor táj. A sok esőnek köszönhetően persze minden virágzik és illatozik. Olyan szép, hogy szinte már fullasztó.

A Nagyi meg első osztályú utastárs. Nem szól semmit, nem szid senkit, és mivel nem is hall semmit, egész úton szólhat teljes hangerővel az AC/DC.

Tökéletes.

A visszaút már jóval kevésbé idilli, egyrészt mert újra elered az eső, s nemsokára már zuhog, másodszer pedig azért, mert Moratschek gyakorlatilag lélegzetvételnyi szünet nélkül folyamatosan nyavalyog. Ráadásul a zene is túl hangos neki. Ha ilyen hangosan megy a zene, legalább Rolling Stonest hallgassunk, mondja. Az nincs, mondom én. Csak AC/DC van. Azt ő nem akarja hallgatni. Így aztán együttműködőnek mutakozom, kikapcsolom a zenét és átadom magam a bíró úr panaszáradatának.

– Rettenetes volt, Eberhofer, rettenetes, nekem elhiheti. Minden alkalommal, ahányszor csak lépéseket hallottam a folyosón, pánikba estem. Meg mertem volna esküdni rá, hogy Küstner ott ólálkodik a közvetlen közelben. Mindezt az én egészségi állapotomban! El tudja ezt képzelni egyáltalán,

Eberhofer? Nem, persze, hogy nem tudja. Ezt csak az értheti meg, aki maga is szembenézett már ilyen veszéllyel – mondja a bíró és felszippant egy csipet tubákot.

Látom a visszapillantó tükörben. Ott kuporog a hátsó ülésen, félig fekszik, nehogy látható legyen, és közben megpróbál beletalálni az orrlyukába a tubákkal. Persze mérsékelt sikerrel. Most az egész orra, a szája és az álla csupa tubák. Undorító. Inkább nem is nézek többet hátra.

– És az éjszaka, Eberhofer, az éjszaka, az volt a legfélelmetesebb! Azt hiszi, képes voltam egyetlen percet is aludni? Egyik álmatlan éjszaka a másik után. Egyetlen nagy rémálom, azt elhiheti nekem.

– Mi baja van már megint? – érdeklődik a Nagyi, aki hallani ugyan nem hall, de a nyavalygás olyan légmentes teremt, amit ő is megérez.

Az arckifejezésemből azonnal megérti a lényegét.

– Egyébként hová szeretne menni? Hová vigyem? – kérdezem a bírót abban a mélységes reményben, hogy azt fogja mondani, haza szeretne menni. Mármint őhöz haza, természetesen.

Hiába.

– Mégis mit gondol, hová megyünk, maga okostojás?

– Megkérdezhetem, tulajdonképpen hol is van a kedves felesége?

– A kedves feleségem a kedves hűgához utazott. Mert hogy tisztába kell jönnie az érzelmeivel, azt mondja. El tudja ezt képzelni, Eberhofer? Egy ilyen hihetetlenül hosszú házasság után egyik pillanatról a másikra eszébe jut, hogy tisztában akar lenni az érzelmeivel. Felfoghatatlan. Az egész világ a feje tetejére állt, nekem elhiheti.

Ami engem illet, nagyon is meg tudom érteni Moratschekné asszonyt. A világot már lényegesen kevésbé. Kiveszett az irgalom az olyan feddhetetlen emberek iránt, mint amilyen például én is vagyok.

Amint hazaérünk, Nagyi már el is tűnik a konyhában, Papa és a bíró meg elfoglalják a kanapét a nappaliban. Én meg fogom Ludwigot, mert semmi sem jobb módszer a tiszta fejhez, mint egy jó nagy séta.

Jó, rendben, nem olyan nagyon nagy séta. Mert hogy alig indulunk el, megszólal a szolgálati telefonom. Ami elég rossz dolog. A hír viszont, amit megtudok, annál jobb. A kollégák tájékoztatnak, hogy néhány napja elloptak egy autót Memmingen közelében. Persze nem ez a lényeg, és Memmingen különben sem az én illetékességi területem. Ami érdekes a dologban, hogy ma éjjel ugyanez a jármű egyelőre tisztázatlan okokból felrobbant és teljesen kiégett. Az utasával együtt.

Persze most kérdezhetnék, miért értesítik erről Eberhofer felügyelő urat? Nos azért, mert az összeégett holttest nagy valószínűséggel a Küstneré. Legalábbis ő ismerhető fel, méghozzá elég egyértelműen, azon a videófelvételen, amelyet az autó eltulajdonításáról készített a parkolóház kamerája. Mivel pedig Küstner füstté és köddé vált, Moratschek végre valahára kiköltözhet tőlünk és ezentúl a saját ágyában forgolódhat tovább.

Remek hír. Valósággal szárnyra kelünk tőle Ludwiggal és egy-tizenöttel minden idők legjobbját hozzuk. Szinte repülünk haza, hogy bejelenthessük a jó hírt.

- És ha végül kiderül, hogy mégsem a Küstner volt az? - kérdezi a Papa, miután felvázoltam a helyzetet.

- Pontosan - bólogat Moratschek és várakozó pillantást vet rám.

A nagy rohanás után még mindig nehezen kapok levegőt, ezért inkább hörgöm, mint mondom a választ.

- A videofelvételen kristálytisztnak látszik...

A két szenior csak egymásra néz.

Aztán csikorgó gumikkal behajt az udvarra a Leopold autója.

Ludwig vigasztalón a combomhoz dörzsöli a fejét.

- Szervusztok, szervusztok! - harsog Leopold, amint benyit a szobába. Láthatóan remek hangulatban van. Mögötte jön Panida Sushival. A kicsi amint meglát, már nyújtogatja is felém a karját.

- Vansz, Vansz! - kiabál a kis aranyos, amikor a karomra ültetem. Nevet és az arcomat paskolja.

Leopold jókedvét erre persze mintha elfújták volna. Leül a kanapéra, összefonja maga előtt a karját és hallgat.

- Panida, légy szíves, terítsd meg az asztalt! - ordít Nagy a konyhából.

Panida már indul is. Ahogy elhalad előttünk, megsimogatja a Sushi kis arcát. Aztán az enyémet is. Aztán meggy és megteríti az asztalt. Leopold meg mindjárt felrobban.

- Vansz, Vansz, Vansz - ujjong Nagyorrú Törpe.

Meg kell zabálni az ilyen tündéri kölyköket.

- Most már elég - mordul aztán Leopold és feláll. Nyers erővel kiszakítja a karomból a gyermekét és magához szorítja.

Normális ez?

Sushi persze azonnal sírni kezd.

- Leopold! - csattan fel Panida. Odamegy, elveszi tőle Sushit és gyorsan megnyugtatja.

- El nem tudom képzelni, mit eszik Uschi ezen a hülyén - morog sértetten Leopold. Valószínűleg rám céloz. Csodálatos érzés. Érzem, ahogyan libabőrös leszek tőle.

Nagyorrú Törpe odatapad az anyjához. Apró könnyecsek csillognak a kis piros arcán. Ránézek. Erre újra nevetni kezd, amitől elfogja a csuklás. Panida a kezembe nyomja és megy vissza teríteni.

A hangulat az étkezés közben mérsékeltnek mondható. Gyakorlatilag nincs is. Mivel hogy mindenki a saját sorsán rágódik. Leopoldot a féltékenység kínozza, Moratscheket pánikroham. Nem igazán tud megbátkozni a gondolattal, hogy haza kell mennie, hiába halt meg nagy valószínűséggel a pszichopata. A Papát meg már a búcsú fájdalma emészti. Végre talált egy ilyen kiváló barátot, erre máris elveszíti.

Panida Sushit eteti, Nagy meg fel-alá surrog az asztal és a tűzhely között, hogy jóllakassa a sok éhes száját.

Átveszem Nagyorrú Törpét az anyjától és én etetem tovább. Hadd egyen szegény anyja is végre valamit. Így is olyan aprócska, mint egy iskolás gyerek. Ami persze nem csoda, ha mindig neki kell etetnie Sushit, miközben a gyermek nemzőatyja két pofára tömi magát.

- Moratschek ma éjjelre még itt marad - szólal meg végül a Papa, és rám néz, mintha csak engedélyt kérne.

Moratschek fellélegez.

- Holnap majd megnézed azt a videófelvételt, Franz - folytatja a Papa. - Ha tényleg egyértelműen Küstner van rajta, hazavisszük Moratscheket. Ha viszont a legkisebb

kétség is felmerül az illető személyazonosságát illetően, Moratschek marad. Világos?

Új kebelbarátja komoran bólogat.

- Persze, hogy ma éjjel még itt marad - mondom, és felállok. - Mivel, gondolom, még búcsúestet akartok tartani, nem igaz?

Látom, ahogy felcsillan a szemük. Mint a kis kölykök. A szemem sarkából azt is látom, milyen arcot vág Leopold. Hogy fokozzam a kínjait, még feldobálom néhányszor a levegőbe Sushit, aki természetesen visítva kacag örömeiben. Aztán még megsimogatom a Panida arcát is, mielőtt visszaadnám neki a gyermekét. Azután viszont már robogok is kifelé, mert látom lilára válni Leopold arcszínét. Ilyenkor tanácsos a távozás.

Kint a disznóólba a fülemben tömködöm a füldugókat, mert sejtem, milyen éjszakára számíthatok. Ezért aztán nem hallom meg a telefont. Meg azt sem, ahogyan dörömbölnek az ajtómon. Gyakorlatilag csak akkor ébredek fel, amikor olyan hevesen kezdenek rázni, hogy a gyomrom is megindul felfelé. Az első pillanatban az suhan át az agyamon, Leopold jött bosszút állni.

Amikor azonban kitisztul a látásom, a Papa áll fölöttem. És Moratschek. És mellettük a Simmerl. Ott állnak mind a hárman, ráncigálnak és kiabálnak valamit. Nagyon felindultak mindannyian. Füldugó-technikai okokból viszont egy szót sem hallok a kiabálásukból.

Most komolyan: minek van az embernek kutyája, ha bárki beszélhet hozzá az éjszaka kellős közepén? Ludwigra nézek.

Visszanéz rám, aztán eltakarja a szemét a mellső mancsával. Szégyellje csak magát.

A három látogató egyre csak ráncigál, ezért végül csak kikaparászom a dugókat a fülemből. Gondolom, Moratschek megint Küstnert vélte látni valahol.

De nem.

- Megértetted? - Ez az első, amit hallok, és a Papától jön. Mivel azonban a világon semmit nem értettem meg, a földugóra mutatok és megkérem, ugyan, ismételje már el, mi olyan fontos így az éjszaka közepén.

- Semmit nem hallott! - jajdul fel Simmerl és leül a kanapé szélére. A matrac vészesen meghajlik alatta és rám tör a félelem, hogy elveszítem egyetlen alvóhelyemet.

- Simmerl, ne haragudj, áll fel, légy szíves - mondom neki.

A hentes engedelmeskedik, aztán úgy néz rám, mintha az anyját öltem volna meg.

- Susi bajban van, téged meg csak a saját kényelmed érdekel. Szép dolog, mondhatom.

Egyetlen szempillantás alatt talpon vagyok.

- Hogy érted, hogy Susi bajban van? - kérdezem, miközben megragadom a gallérjánál fogva.

- Megbolondultál? - hörög.

- Honnan tudod te azt, hogy Susi bajban van? És miért éppen te tudsz róla?

A Papa közénk áll és szétválaszt bennünket.

- Hát mert a Giselája Olaszországban van Susinál és az előbb telefonált haza - magyarázza.

- És mit mondott?

A hentes vállat von.

- Hát, hogy Susi nincs igazán jól. Meg hogy látástól vakulásig dolgozik. A hősszerelmese meg közben egész nap a faluban sétafikái. Meg hogy állandóan veszekednek. Szünet nélkül. Susinak már tisztára bedagadt a szeme a sírástól.

Megmondtam. Tudtam, hogy így lesz. Hogy ez lesz a vége. Nem mintha ettől most jobban érezném magam. Azért biztosan tudni valamit mégiscsak más, mint sejteni meg találgatni.

- Azonnal oda kell menned és haza kell hoznod - jelentkezik újra szólásra a Papa.

- Egyszer már odamentem és haza akartam hozni - mordulok fel. - A vége pedig az lett, hogy teljesen hülyét csináltam magamból.

Ezt persze, azt hiszem, el kell magyaráznom. Szóval, még mielőtt Susi elhatározta, hogy elárul és rúdul cserben hagy otthont és hazát csak azért, hogy egy olasz bábjúnár takarítónője és ágyrabszolgája legyen, eltörte a karját. Törött karral utazott el Olaszországba. A szerelem hívó szavára. Néhány héttel később pedig le kellett venni róla a gipszet. De a drága Susi nem megy ám el a helyi olasz orvoshoz, hogy vegye már le a gipszet róla. Nem. Helyette mit csinál? Visszajön Németországba.

Pontosabban bajor földre. Nevén nevezve a gyereket: Niederkaltenkirchenbe. Mert hogy nem bízik az olasz orvosokban! Ezt képzelje el az ember! Annyira nem bízik az olasz orvosokban, hogy egy gipsz levételét sem bizza rájuk. De az olasz szeretőjében azért megbízik annyira, hogy csapot-papot itthon hagyva rohan hozzá. Női logika, mondhatnám.

Hol is tartottam? Szóval, Susi autóba ült és hazahajtott Németországba. Pontosan akkor, amikor én meg döntésre jutottam, és elhatároztam, hogy kiszabadítom az olasz csődör karmai közül. Hazahozom. Magamhoz. Ahová tartozik.

Aztán szépen elhajtottunk egymás mellett az autópályán.

Éppen ezért eszemben sincs, hogy még egyszer bolondot csináljak magamból. Én ugyan nem. Nekem aztán beszélhet a három felindult betolakodó.

Visszatömködöm a füldugókat a fülembe. Most már beszélhetnek.

16. fejezet

Amikor másnap reggel beérek a városházára, megjelenésem visszhangja finoman szólva csekély fokú. Semmi „Jó reggelt, Franz!” vagy „Kérsz egy kávé, Franz?”.

Semmi. Abszolúte semmi.

Amin persze nincs mit csodálkozni. Niederkaltenkirchen egy kis porfészek. Itt minden újdonság fénysebességgel terjed. Különösen, ha rossz hír. Ha pedig valakit bűnbakká is ki lehet kiáltani, az a legjobb. Azt élvezik itt a népek a legjobban.

Sajnos most én vagyok a bűnbak. Mert nem vagyok hajlandó elindulni, hogy hazahozzam Susit.

Szemrehányó, komor pillantások sorfala között gyalogolok az irodám felé. Csak érjek oda, magamra zárom az ajtót, és csináljanak, amit akarnak.

Csakhogy az ajtó már zárva van. Pedig én még bent sem vagyok. Sőt, egy tábla lóg rajta „Belépni tilos!” felirattal.

- Mit jelentsen ez? - rontok rá a polgármesterre azonnal, amint benyitok az irodájába.

- Ó, Eberhofer, jó hogy itt van! Üljön le - mondja a polgármester és az egyik székre mutat.

Inkább állva maradok és összefonom a karomat magam előtt.

- Szóval? - érdeklődöm.

- Sajnos, Eberhofer, attól tartok, néhány napra szabadságra kell mennie. A helyzet ugyanis az, hogy... természetek vannak az irodájában.

Feláll, az ablakhoz megy, kinéz.

- Termeszek? - kérdezem.

Ennél jobbat nem tudott kitalálni?

- Igen, természetek. Vagy ellepte a szobát a szű. Vagy ha magának jobban tetszik, legyen azbesztmérgezés. Válassza ki, amelyiket csak akarja. Szolgálja ki magát! - nevet, aztán lassan visszafordul felém. Újra elkomolyodik az arca. - Ezen a héten mindenesetre nem mehet be a szobájába, megértette? Előbb meg kell találnunk a kártevők fészket. Azt javaslom, vegyen ki néhány nap szabadságot. Utazzon el, pihenjen egy kicsit. Olaszország ebben az évszakban különösen gyönyörű. Most pedig bocsásson meg, de dolgom van.

Dolga van. Neki. Akinek minden tevékenysége kimerül abban, hogy délelőtt elolvassa az újságot, délután meg felköszönt egy születésnapos százévest. Kávét és süteményt mellette. Ha szerencséje van, még pálinkát is kap. Ez minden, ami dolga neki van, a drágalátos polgármester úrnak. Nekem pedig először is haza kell mennem, hogy kiderítsem, hol van a rés, amelyen át kiszivárgott az információ. Megtalálom és kiiktatom. Az biztos.

Mint kiderül, a Nagyi gondoskodott a Susi-ügy nyilvánosságra hozataláról. Méghozzá a hetivásárban. Korán reggel. Ugyanis az egyik standnál összetalálkozott Liesl Mooshammerrel és ugyanazzal a lendülettel mindjárt be is számolt neki a szegény Susi mártíromságáról. Mivel pedig

Liesl Mooshammer gyakorlatilag a falu hangosbeszélőjeként funkcionál, a lakosság villámsebességgel értesült a hírekről.

Nagyit természetesen több oknál fogva sem iktathatom ki, ezért gyilkos szándékaimról le kell mondanom.

A házban egyébként teljes a felfordulás. Az előszobában mozdulni sem lehet a bőröndöktől. Az első gondolatom a csomaghegyek láttán, hogy a nagytiszteletű bíró úr végre talán mégiscsak elköszön szerény hajlékunktól. A második gondolatom viszont már az, hogy túl sok bőrönd van itt egyetlen embernek. Ráadásul az egyik bőrönd tetején Nagyorrú Törpe ül és vidáman tapsikol.

- Félre az útból! - hallom hirtelen a hátam mögül Leopold hangját.

Egy újabb csomagot hoz.

- Ez meg mi? - akarom tudni.

Leteszi a bőröndöt és helyette felveszi a gyereket.

- Hát az üdülésünk. Tanyasi üdülés. Már elfelejtetted, kisöcsém?

Kisöcsém. Mindjárt elhányom magam.

Sushi jó nagyot csap az apja arcára. Nem olyan kedvesen és gyengéden teszi, mint velem szokta, de Leopold így is elégedetten nevet. Remélem, nagyon fáj neki.

- Ja, és a Papa addig majd nálad alszik, ugye nem gond?

- Csak a holttestemen át! - mondom és becsörtetek a konyhába.

A két szenior az asztalnál ül és krumplit hámoz. Nagyi hagymát aprít. Panida húst paníroz. Tökéletes családi harmónia.

- Megnézted a videófelvételt? - fogad a Papa, amint meglát.

A francba! A videofelvétel. Arról teljesen megfeledkeztem.

- Még nem jutottam hozzá.

A Papa vállat von és vigyorg.

- Akkor egy kicsit szűkösen leszünk odaát a disznóólban, de majd összehúzzuk magunkat, nem igaz, Moratschek?

Moratschek bólogat. És ő is vigyorg.

Teljesen ki akarnak készíteni?

Mire feleszmélnek, már a járőr-kocsiban ülök. Irány a landshuti kapitányság. Az én szeretett disznóólam nem válhat öregedő hippik menedékévé!

A kapitányságon aztán megnézem a parkolóházban készült felvételt. Átlagos, mindennapi autólopás. A mélygarázs félhomályában sötét ruhát viselő, sapkáját mélyen az arcába húzó tolvaj közelít az autóhoz. Feltöri, beleül, elhajt.

Mindvégig csak hátulról lehet látni. A méretei és a mozgása alapján lehet Küstner. Vagy éppen Donald kacsa. Rejtély, hogyan jutott eszükbe a kollégáknak, hogy Küstner lehet a felvételen. Valószínűleg az álmodozásaikat vetítették ki a valóságra.

Hazaérve a helyzet egyszerű. Az étel elkészült, a rántott szelet egy álom. A krumplisaláta tökéletes. Mármint a minősége, mert a mennyisége már nem annyira. Persze nincs ember a világon, aki olyan mennyiségű krumplisalátát lenne képes előállítani, amit mi azonnal el ne tüntetnénk. Még a Nagyi sem képes rá. Az ember örülhet, ha két-három adagot sikerül megszereznie.

- Megnéztem a videót - közlöm, legalább átmeneti pillanatokra leállítva az általános zabálást. Papánál és Moratscheknél mindenképpen.

- És? - kérdezik szinte egyszerre.

- Patyolattiszta ügy. Egyértelműen Küstner. Nem kérdés. Mivel pedig ő immár por és hamu, maga nyugodtan hazamehet, Moratschek. Egyébként is ideje lenne ránézni egy kicsit a házára. Nehogy még teljesen lepusztuljon a végén.

- Minden héten jön a takarítónő - feleli Moratschek. Valahogyan nem árad a hangjából az a lelkesedés, amit vártam volna tőle.

- A takarítónő? Akkor biztosan szép rend és tisztaság fogadja majd otthon - bátorítom.

Bólint.

A Papa ránéz. Aztán a kezét a bíró kezére teszi. A Papa kezére meg a Leopold keze jön. A borjúszelet meg felfelé jön. Már mint a gyomromból.

- Én is odategyem a kezemet? - kérdezi a Nagyi.

Csak a szememet forgatom válaszul.

Felállok.

- Meddig akartok itt maradni? - kérdezem még Leopoldot.

- Úgy tíz-tizenkét napig. Talán két hétig. Meglátom, hogyan működik nélkülem a könyvesbolt. Az alkalmazott elég ügyes, mostanában meg úgyis csendes időket élünk. Ami adódik, azzal egy ember is elbír.

- Ennyire megbízol benne? Mi lesz, ha egy nap hirtelen mindent elad, és lelép a pénzzel? Akkor aztán bottal ütheted a nyomát. Meg a csodálatos pénzednek is.

- Franz! - avatkozik közbe a Papa.

A helyzet reménytelen. Új tervre van szükség.

Mielőtt elindulunk Ludwiggal a körünkre, bezárom a disznóól ajtaját. Máskor sosem teszek ilyet, de ma nem merek kockáztatni. Fogadni mernék, hogy különben a Papa gyorsan beköltözne, amíg távol vagyok. Valószínűleg a lemezjátszót is hozná magával. Sőt, még Moratscheket is. Ezért aztán kétszer is ráfordítom a kulcsot. Biztos, ami biztos.

Jó kört járunk, az idő kellemes, az erdőnek tavasz-illata van. Egy-tizennyolcat teljesítünk. Sajnos a hetvennyolc perc alatt azonban egyetlen használható ötletem sem támad, hogyan vethetnék gátat a leopoldi üdülésnek. Moratschek is Isten tudja, meddig marad még. Mi lesz, ha egyszerűen nem akar elmenni? A Papa támogatására bizton számíthat.

Mire visszaérünk, ismét egy halom bőrönd fogad. Ezúttal az udvaron. Lehet, hogy nem is kell új terv? Leopold magától is felfogta volna, hogy itt nem maradhat? Esetleg a nagytiszteletű bíró is szedi a sátorfáját? A fejtörés erőfeszítését mintha elfújták volna. Azért mégiscsak szép az élet.

Aztán kitrappol az udvarra a Nagyi. Neki is csomag van a kezében. Sőt, mindkét kezében hoz egy-egy kis bőröndöt. Olyan gyerekbőrönd-féleséget, ami a méreteihez illik.

- Megyünk Olaszországba! - ordít felém, és nagy lendülettel behajítja a két bőröndöt a Moratschek öreg Volkswagen buszába.

- Ki megy Olaszországba? - ordítok vissza és kissé felgyorsítom a lépteimet. Valami nincs itt rendben. A Nagyi hirtelen meghibbant volna?

A busz ajtajában Moratschek feje bukkan fel. Aztán előbukkan maga a bíró is, és kezdi berakosgatni a csomagokat a buszba.

- Megtaláltam! - hallom a házból a Papa hangját, aztán maga a Papa is felbukkan. Valamit tart a kezében és vadul hadonászik vele. - Tényleg megvan kazettán! Az összes Beatles-szám, a legelsőtől a legutolsóig!

Moratschek ennek nagyon örül.

A Papa mindjárt ki is próbálja a busz magnóját. Működik. Micsoda boldogság.

- Megtudhatnám végre, ki utazik Olaszországba és miért? - állítom le a Papát.

- Hát mi. Moratschek, a Nagyi, meg én - válaszolja. - Valakinek csak a kezébe kell vennie a szegény Susi dolgát. Mivel te nem vagy hajlandó megemelni a hátsódat, hát majd mi intézkedünk.

- Pontosan - erősít rá Moratschek és felszipant egy csipet tubákot.

- És ki fog vezetni közületek? - akarom még tudni.

- Hát én - feleli a Papa. - Moratschek nem vezethet a rengeteg gyógyszer miatt, amit szed.

Szóval ő fog vezetni. Hogy meg ne szakadjak. Karácsonyra talán eléri majd az országhatárt. Nem az én bajom, persze. Fő, hogy egyikük sem költözik be a disznóólamba. Egyébként meg csináljanak, amit akarnak.

Aztán kilép a házból a Leopold, és átöleli a vállamat.

- Mit szólsz, Franz? A mi világjáróink útra kelnek Olaszországba. Mi pedig... mi pedig remek napokat töltünk majd itt együtt. Pompás lesz. Mit szólsz?

Egyetlen perc alatt becsomagolom a dolgaimat. Újabb perccel később már a VW buszban ülök. Mert hogy: más sem hiányzik, mint hogy a nyálas disznóval töltsék együtt remek napokat.

A búcsúzás akkora cirkusz, hogy azt el nem lehet mondani. Leopold úgy ölelgeti a Papát, mintha az öreg a Föld körül készülne keringeni egy műhold fedélzetén két teljes éven át.

Végre mind beszállnak.

Indulás.

- Minden nap járd le Ludwiggal a nagy kört! - kiabálok még vissza Leopoldnak az ablakból. - Legalább egy óra hosszát sétáljatok, világos?

Leopold bólogat és integet. Ludwig sértődötten ül mellette. Rám sem néz búcsúzóul.

Az első szakasz kissé rövid: a Simmerl hentesüzletéig tart.

- Ti meg mire készültök? - érdeklődik Simmerl végighordozva tekintetét gyülekezetünkön.

- Olaszországba megyünk Most pedig csinálj néhány húskenyeres szendvicset, mert ki tudja, mikor jutunk legközelebb rendes táplálékhoz.

Vigyorog, miközben átnyújtja nekem a degeszre tömött zacskót. Önelégült, fensőbbes mosollyal.

17. fejezet

Mire a Brenner-hágóhoz érünk, már hat pisiszüneten vagyunk túl, megettük az összes húskenyeres zsemlét, valamint sajnálatos módon a huzat kisodort az autóból két Beatles-kazettát a letekert ablakon keresztül. A Papa persze cirkuszok hogy azonnal álljunk meg, szálljunk ki, és keressük meg elvesztett kincseit. Csak a fegyveres erőszak győzi meg. Attól fogva viszont sértődött hallgatásba burkolózik. Mármint irányomban. A Nagyihoz sem szól, de ő úgysem hallaná. Moratschekkel viszont továbbra is beszélő viszonyban marad. Többször is elmondja neki, hogy egy seggfej vagyok. Pedig nincs a földön élő ember, aki másképpen cselekedett volna. Egy csotrogány, százhuszas csúcssebességre képes buszban ülni három szeniorral ötszáz kilométeren át – ilyenkor csak egy megoldás létezik: Beatles ki. Ablak fel. A Papa meg vinnyoghat, amennyit csak akar.

Éjjel két óra tíz perckor érkezünk meg a Garda-tóhoz. Útitársaim soraiban nyugalom honol. Csend is, már amennyiben a horkolókórustól eltekintünk. Mivel fogalmam sincs, tulajdonképpen hová akarunk menni, de ilyenkor nem is találnánk nyitva tartó szálláshelyet sehol, beállók a csotrogánnyal az első parkolóba. Kiszállok. Térdtől nyakcsigolyáig béna vagyok. Az első lépéseket nagyon óvatosan teszem meg. A csontrendszerem a legapróbb mozdulatra is kattog és nyikorog.

Bölcs előrelátással hoztam otthonról néhány sört. Igaz, hogy már nem hideg, de az íze így is kiváló. Az elsőt még álltomban egy hajtásra kiiszom. Utána keresek magamnak egy kellemes helyet, ahol élvezettel megiszogathatom a másodikat. Néhány lépésre van csak a tópart. Leülök és élvezem a látványt. A víz felszíne csillog a holdfényben. A hullámok halkán, egyenletesen csapkodják a partot. Szép. Ráadásul a hőmérséklet is sokkal melegebb, mint az otthoni volt. Így aztán előre csúszom, lehúzom a cipőmet és belelógatom a lábam a vízbe.

Innentől megváltozik a véleményem a tóról. A víz jéghideg és a hullámok sokkal viharosabbak, mint gondoltam. Mire feleszmélek, a nadrágom a fenekemig átázott. Ebből kifolyólag dideregni kezdek. Visszamegyek a buszhoz és megpróbálok a nagy rendetlenségben száraz ruhát keresni magamnak.

- Már ott vagyunk? - hallatszik a hálókocsiból Moratschek álmos hangja. Nemsokára a szeme is kinyílik, és abban a pillanatban a hangja is megjön.

- Itt a tó! - rikoltja lelkesen. - Ébredjen, Eberhofer! Megérkeztünk! Nézze csak, milyen gyönyörű a táj!

A Papa felébred és megnézi, milyen gyönyörű a táj. Aztán odacsoszog a vízhez. Pontosan oda ül le, ahol az előbb én ültem. Moratschek meg utána. Ott ülnek feneket fenékhez vetve, és nézik a csodaszép tavat. De nem sokáig. A Papa ugyanis lehúz cipőt-zoknit, és belelógatja a lábát a vízbe.

- Jéghideg és a hasadig felcsap! - kiáltok oda neki, de ő csak legyint. Feláll és levetkőzik. Anyaszült meztelenre. És miként is lehetne másképp, a bíró is pillanatokon belül anyaszült meztelen. Nem hiszek a szememnek. Csak

bámulom, ahogyan a két vénség beugrik a jeges vízbe és nagy élvezettel, rikoltozva pancsolni kezd. Már a látványra dideregni kezdek. Magamra szedek minden ruhát, amit csak találok a nagy összevisszaságban, aztán befekszem hátra a buszba aludni. Mert hogy hirtelen úgy érzem, egy percig sem bírok tovább ébren maradni. Letarol a fáradtság.

Amikor reggel felébredek, csak bámulok: először is a tó hirtelen a másik oldalon van, másodszor pedig idősb Eberhofer és Moratschek urak éppen egy sátrat állítanak fel. Harmadszor pedig a buszunk túloldali ablakán kinézve egy nagyon is jól ismert járgányt pillantok meg. „Flötzingervízgáz-fűtés” van az oldalára festve. Aztán hirtelen kinyílik a buszunk ajtaja és Simmerl feje bukkan fel. Azt hiszem, mégsem ébredtem fel. Még mindig egy rémálom kellős közepén vagyok.

– Szervusz, Franz! Mit szólsz? Itt vagyunk mi is a Flötzingerral! – rikkant a láthatóan kiváló hangulatban lévő hentes.

– Nehéz lenne nem észrevenni.

Aztán felbukkan a Nagyfi feje is.

– Gyere reggelizni! Már voltam a péknél.

Már volt a péknél. Hogy az ördögbe’ tudta megértetni magát? Persze rögtön tudja, min jár az agyam.

– Nagyot nézel, mi? De hát nem mindegy, németül vagy olaszul nem hallok semmit?

Ebben igaza van.

A busz mellett egy kempingasztal és néhány szék áll, és a reggeli szinte olyan, mint otthon. Még az íze is majdnem ugyanaz. Jó, rendben, a zsemle kívül nem ropogós, hanem

morzsálódós, belül pedig nem puha, hanem ugyancsak morzsálódós, de egyébként minden kifogástalan.

- Csak nem sátrazni akartok? - érdeklődöm két falat zsemle között. Mert hogy időközben kempingként azonosítottam a körülöttünk elterülő térséget.

- Logikus. Mi mást akarnánk? - néz fel a Papa. A földön térdel, egy hering lóg ki a szájából, hogy alig érteni, amit mond.

A sarkon felbukkan Flötzinger egy cédulával és egy kulccsal a kezében.

- Közvetlenül a sátratok melletti lakókocsit kaptuk - mondja, és már neki is lát, hogy kinyissa új otthonukat.

- Tulajdonképpen mit kerestek ti itt egyáltalán? - kérdezem, mert most már tudni akarom a választ.

- Úgy gondoltuk Simmerlrel, hogy mi is megérdemlünk néhány nap pihenést. Mivel pedig a feleségeink úgyis elutaztak, gondoltuk, remek társaságot nyújthatnánk nektek - mondja a fűtés-buheráló.

- Aha.

- Kész! - jelenti be diadalmasan a Papa, és büszkeségtől feszülő mellel áll a sátor előtt. Moratschek két hálóságot szed elő a buszból és kiteríti őket a sátorban.

- Tökéletes - mondja a Papa.

- Tökéletes - mondja Moratschek.

- A Nagyi mégis hol fog aludni? Csekélységemről már nem is beszélve? - érdeklődöm.

A Papa odahajít nekem egy zsákot. Elkapom. „Fast and Light kétszemélyes sátor” felirat díszeleg rajta.

- Felejtse el - mondom és felállok. Fogom a Nagyit és keresünk magunknak egy kellemes kis panziót a közelben. Természetesen találunk is. Nem vagyok én elveszett ember.

Egy forró zuhany után mindjárt jobban érzem magam, úgyhogy sétálni viszem a Nagyit. Először a parton járunk egy kicsit. Még nincs tele minden turistákkal, a Húsvét még nem éppen főszezon, mint megtudjuk panzióbeli háziasszonyunktól. Jól beszél németül, mint szinte mindenki errefelé, ami természetesen jelentősen megkönnyíti itteni tartózkodásunkat. Mert legyünk őszinték, közülünk senki nem tud egy szót sem olaszul. Kivéve talán azt, hogy pizza. Vagy grappa. Vagy vino. Ennyi. Nagyi fagyaltot akar. Veszek neki. A fagyalt pedig gelato, mint azt tudjuk.

A falu nagyon kellemes kis hely. Körbesétáljuk, azután visszamegyünk a kempingbe. A társulat létszáma teljes, sőt, ezúttal a Simmerl Giselája is jelen van. Valószínűleg telefonos értesítést kapott hitvesétől, de nem látszik rajta, hogy örülne a Simmerl felbukkanásának. Mintha egyenesen bosszankodna. Mert hogy ki vigyáz otthon a halálfontos hentesboltjukra? Ki szolgálja ki a vásárlókat? Ki hozza el a húst a vágóhídról? És így tovább, géppuskaként pereg a kérdésözőn. A Simmerl azt mondja, úgyis ideje már, hogy Max egy kis felelősséget tanuljon.

Max a kettőjük közös leszármazottja és egy igazi lajhár. Lusta a végtelenségig, hústechnikai ügyekben pedig teljes analfabéta. De Simmerl azt mondja, meg tudja csinálni. Különb is, ott van az eladó is. Igaz, hogy neki még két pár virsli árának összeadásához is számológép kell, de legyen. Egy ismerős hentes pedig naponta kiszállítja a húst.

Minden rendben lesz, állítja Simmerl. Mégsem járja, hogy a kölyök egész életében ne csináljon semmit, nem igaz?

Gisela erre azt mondja, Simmerl költözzön be hozzá a panzióba. Amire persze Simmerl a világért sem hajlandó. Az ok világos. Mert hogy a mi derék hentesünk szeretne esténként némi sör mellett lazítani. Ami a panzióban nem lehetséges. Mert hogy ott hat-nyolc sör után leállításra kerülne a hitvese által. Azt pedig ő nem akarja. Végére is szabadságon van, vagy mi. Itt nem kell kora hajnalban felkelnie. Ezért aztán Gisela és panzió helyett sör és lakókocsi. Világos.

Meg kell hagyni, Gisela méltósággal viseli a vereségét.

- Susi nagyon örül majd, ha meglát benneteket - fordul hozzánk. - Mikor akarjátok meglátogatni?

- Egyáltalán nem akarjuk meglátogatni. - közli a Papa. - Mi nem. Csak Franz akarja meglátogatni.

Gisela örül. Szeretettel néz rám és a térdemre teszi a kezét.

- Én? Hogyhogy én? Arról volt szó, hogy majd ti törődtök vele, mert hogy én úgyis képtelen vagyok rá - jegyzem meg.

Gisela erre elveszi a kezét. Elveszi és átteszi a csípőjére. A másik kezét is. A másik oldalán. Meg kell mondjam, nem valami barátságos látvány.

Szerencsére ebben a percben megszólal Flötzingler.

- Először talán menjünk el enni valamit. Közben majd kidolgozzuk a haditervet.

Javaslatát általános egyetértésre talál. Így aztán elindulunk.

A pizzám kiváló. Nagyon élvezem. Még akkor is, ha közben a Moratschek százszor elmondja, hogy ő meg a felesége allergiásak a tenger gyümölcseire és ronda gennyes kiütéseket kapnak tőlük. Nem érdekel. Nekem ízlik.

Ami gondot okoz, az a sör. Pontosabban az ára. Errefelé ugyanis egy pohárka sör áráért egy teljes liter bort kapsz. Döntennem kell. Vagy józan maradok vagy a csődbe iszom magam. A hangulat ezzel együtt remek.

Hirtelen megszólal a telefonom. A landshuti kapitányság van a vonalban. Új híreik vannak, mindjárt kettő is. Az első: a halott autótolvaj semmiképpen sem azonos Küstnerrel. A fogorvosi szakvélemény kizárja az azonosságot. Másodszor: Moratschek haladéktalanul jelentkezzen a tisztifőorvosnál, vagy ugyanolyan haladéktalanul tegyen újra eleget bírói kötelezettségeinek. Így mondja a kolléga. És megkérdezi, nem tudom-e véletlenül, merre bujkál mostanában a Moratschek.

- Velem szemben - mondom.

A velem szemben ülő bíró komoran rám mered.

- Ki volt az? - kérdezi, amint befejeztem a beszélgetést.

- A kollégák Landshutból - mondom és kellemesen szürcsölgetni kezdem a kávé a csészéből, aminek olyan aprócska a füle, hogy alig tudom megfogni.

Felszippant egy csipet tubákot.

- És mit akartak magától a landshutiak? - érdeklődik.

- Üzenik, hogy menjen el a tisztifőorvoshoz, Moratschek. Mert hogy már elég hosszú ideje nem látja el hivatali kötelezettségeit. Felülvizsgálat. Bizony.

Moratschek elkámpicsorodik. A Papa együttérzőn a vállára teszi a kezét.

- Ezeknek megint mi bajuk? - kérdezi a Nagyi a vörösboros pohara fölül.

A szememet forgatom. Erre a Nagyi is megforgatja a sajátját.

- Vannak más hírek is otthonról? - kérdezi enyhén remegő hangon a bíró. Megrázom a fejemet. Küstner be nem következett tűzhaláláról inkább nem teszek említést. Ha még azt is közhírré tenném, a jó hangulatnak gyakorlatilag végleg vége lenne.

Este ágyba dugom a Nagyit, aztán a falu diszkójában találkozom Simmerlrel és Flötzingerral. A hentes a pultnál áll. Kis erszény lóg a nyakában „Landshuti Takarékpénztár” felirattal. Igazán elegáns. Ott áll tehát a Simmerl és sört iszik. Ezek szerint ő már döntött. Az anyagi csődöt választotta. Én is rendelek magamnak egy Bardolinót. Jó az íze, csak nem szabad olyan tempóban ledönteni, mint a sört.

A tánctéren egy csapat ifjú leány rázza magát. Középen meg a Flötzinger. Körbe forog és táncol a lányok körül. Gyomorforgató egy látvány.

Aztán odatáncol hozzánk.

- Egy szinkronúszó csapat Ausztriából - közli, és rendel egy kör pálinkát. A hölgyeknek. Magától értetődik. Fogja az egész tálcát és visszatáncol vele a táncparkettre. Simmerl és én maradunk a pultnál.

Nem sokkal később az egyik leányka odajön a pulthoz, ásványvizet rendel, aztán hozzánk fordul.

- Ti is landshutiak vagytok? - kérdezi.

Bólogatunk. Mi értelme lenne tájékoztatni egy osztrákot Niederkaltenkirchen létezéséről?

- Ti is az AC Landshut autóversenyzői vagytok? - faggatózik tovább.

Fogalmam sincs, miről beszél. Láthatóan Simmerl sem érti. Csak nézünk egymásra.

- Ritchivel jöttetek, vagy nem? - kérdezi most a leányka.

Ki a fene az a Ritchi? De aztán gyorsan rájövök, hogy a Flötzingert valószínűleg nem akart büszkélkedni velem, hogy Ignatznak hívják. Ilyen csinos fiatal leánykáknál nem biztos, hogy nyerő lenne. És valószínűleg arról sem óhajtotta tájékoztatni őket, hogy víz-gáz-fűtés buheráló a foglalkozása. Inkább autóversenyző. Az mindig bejön. Meg tudom érteni.

Bólogatok.

- Ki az a Ritchi? - kérdezi értetlenül Simmerl.

A leány ránéz, aztán énrám, aztán vállat von, fogja a vizét és faképnél hagy bennünket.

Megosztom Simmerlrel a gyanúmat. Felhúzza az egyik szemöldökét, kiissza a sörét, aztán ugyancsak betrappol a táncterre.

- Hej, Szuper-Ritchi! Megjött a te kedves Django barátod! - rikoltja a Flötzingert felé. Aztán mire feleszmélek, már a hentes is ott ugrál teljes szinkronban a nőszemélyek között, hogy csak úgy repked a nyakában a takarékpénztáros erszénye. Mivel pedig a helyzet ilyen fokban hülyévé vált, kiiszom a söromet és inkább elindulok a kemping felé. Nézzük, mit a helyzet a szeniorokkal.

Az utcán szembejön velem Luca Toni. Úgy sejtem, nem az igazi, hanem sokkal inkább a Susié. Mert hogy tudomásom szerint a Susi olasz csődőre egy kiköpött Luca Tóni. Szóval ez a másodosztályú másolat jön most szembe velem. Még hozzá kísérettel. A kíséret meg szorosan belekarol. És nem Susi az.

A legszívesebben képen vágnám a fickót, mivel azonban nem vagyok biztos benne, nem mégis az eredetivel állok szemben, inkább visszafogom magam és megyek tovább a kempingbe.

A kis bisztróból hangos zene árad. Adriano Celentano, ha nem tévedek. A Papa és Moratschek láthatóan beilleszkedtek. Üres borosüvegekbe tűzött gyertyák fényénél vörösbort kortyolgatnak néhány hasonló évjáratú úriember társaságában. Ahányszor csak a zene elhallgat, a kocsmáros hölgy már fut is a zenegéphez és indítja az utánpótlást. „Ti amo”, árad a zenegépből, és mindenki lelkesen vele énekel.

Ludwigot akarom. Ludwigot és a disznóólamat. Csak azért nem indulok el azonnal haza, mert otthon most a nyálas disznó Leopold az úr.

Másnap, amikor lemegyünk reggelizni Nagyival a kempingbe, ott éppen nagyban áll a bál. De még milyen bál! Ott áll a Gisela és úgy visítzik, hogy meghajlanak bele a sátorvasak. A Papa meg kétségbeesetten rohan elő a sátrából, nincs rajta más, csak alsónadrág és zokni, ennél fogva szörnyű látvány. Láttuk-e a Moratscheket, kérdezi rémülten. A Nagyi mindenesetre jól lehordja és visszaküldi a sátorba felöltözni. Amikor előjön, megtudjuk tőle, hogy Moratschek elveszett.

- Mióta nincs meg? - kérdezem.

- Fogalmam sincs - von vállat tehetetlenül a Papa. - Fél órája ébredtem fel és akkor már nem volt meg.

Így aztán átfésüljük az egész kempinget. Végül az egyik szinkronúszó lány találja meg a férfvécén. Ahol is elaludt, miután kényelembe helyezte magát, hogy kiengedje magából a vörösbort.

Egy probléma ezzel megoldva.

A másik azonban éppen ez a bizonyos szinkronúszó hölgyemény. Mert hogy éppen akkor dugta ki a fejét a lakókocsiból, amikor a Gisela odaért, hogy hitvese után nézzen. Mivel pedig, mint tudjuk, a hitves a Flötzinggerrel osztozik a lakókocsin, nem pedig valamilyen leánykával, ezért most a Gisela olyan féltékenységi rohamot kap, hogy azt el sem lehet mondani. Simmerl agyba-főbe esküdözik, hogy neki ehhez semmi köze. Semmi. A fű-tés-buheráló volt az, aki egész éjjel szinkronizált.

Beletelik egy kis időbe, de végül sikerül meggyőzni Giselát. Annyit azért még odavág a Flötzinggernek, hogy Mary természetesen mindenről értesülni fog.

Miután a Simmerl házaspár immár megbékélve elhagyja a kempinget, hogy sétára induljon, előjön egy másik szinkronúszó lány is a lakókocsiból. Igencsak örülök neki, hogy hentes és hentesné már elhagyta a helyszínt. A Nagyi elmondja néhányszor, hogy „Szodoma és Gomorra”, aztán végre megreggelizhetünk.

A következő órák csodálatosan nyugodtak. A tavaszi napsütés kellemesen melenget, így kifekszem a partra egy kis színt szerezni. A Nagyi mellém telepszik egy napernyővel védett nyugágyra. Nekem bezzeg három réteg mélyen a bőrömbe vág a parti kavics.

Papa és Moratschek kibérel egy vízibiciklit és a legjobb hangulatban vágnak neki a tónak. Egy ideig követem őket a tekintetemmel, amíg el nem nyeli őket a távol. A Nagyi kavicsokat pattintgat a vízen. Nagyon jól ért hozzá. Sokkal jobban, mint én. Ezen felhúzom magam, és inkább

visszafekszem napozni. Nagyon kellemesen simogatnak a napsugarak.

Amikor felébredek, már lényegesen kevésbé érzem kellemesen magam. Színt ugyan szereztem, de nem egészen olyat, amelyet akartam. Rettenetesen leégtem, borzalmasan fáj, alig bírom elviselni.

- Te meg hogy nézel ki, Franz? - süvölt a Nagyi és már indul is intézkedni. Nemsokára egy második napernyővel és egy doboz túróval tér vissza. Utóbbival alaposan bekeni az egész elülső frontomat.

- Most pedig irány az árnyék, különben estére olyan lesz, mint egy indián - mondja végül.

Aztán megjelenik a kölcsönzős ember.

- Mamma mia, sok nap, sok nap, nem jó bőrnek, ajaj - szánakozik, aztán megkérdezi, nem tudok-e valamit a vízibiciklijéről. Mert hogy két órára adta bérbe, de már négy óra is eltelt. Tudunk-e valamit róla esetleg.

Nem tudunk. Ezért fájdalmasan felemelkedem immár árnyékos kavicságyamról, és egészsztestes túrómaszkomban végigvonulok a partszakaszon. Meresztgetem a szemem, hátha megpillantok valahol a hullámok között két idősödő hajótöröttet. Nagyi a hangját kieresztve ordít, hallóóóó, hallóóó, de semmivel nem ér el nagyobb sikert nálam. Egy órával később úgy döntünk, itt az ideje értesíteni az olasz kollégákat.

Az alkonyaiban aztán megtalálják a vízibiciklit Gargnano közelében. Motorcsónakkal vontatva hozzák vissza. Moratschek és Eberhofer urak még mindig igen jó hangulatban vannak, bár látszik rajtuk némi zavar. A bőrük színéhez képest pedig az én leégésem semmiség.

Elintézzük a formaságokat, a panzió tulajdonosnője tolmácsol.

- Ezek ketten teljesen beálltak a fűtől - fordítja olasz kollégám záró megállapítását. Közben kissé vigyorog.

- Igen, ezért vagyok itt - mondom, és előhúzó a szolgálati igazolványomat. - Most szépen letartóztatom őket és azonnal kiviszem őket az országból.

A panziósnő tolmácsol.

A kolléga bólogat.

Papa és Moratschek zavartan nézelődnek.

Végül kifizetik a horrorisztikus magasságokba emelkedett pótdíjat a kölcsönzősnek, aztán a még horrorisztikusabb összeget a vízirendőrségnek a kivontatásért. Nagyi sípcsonton rúgja a Papát, de még ezzel sem vált ki belőle semmilyen reakciót.

18. fejezet

Este nehéz döntés előtt állok. Sem a Flötzinger-Simmerl pároshoz és átmeneti kedveseikhez, sem az éneklő aggok házához nincs nagy kedvem, de mivel még mindig az utóbbi tűnik a kisebbik rossznak, lesétálok hozzájuk a kempingbe.

Umberto Tozzi hangja tölti be a kis bisztrót. A vendégek együtt dalolnak vele, közben átölelik egymást. A Papa füves cigarettát szív. Méghozzá a pultos hölgygel együtt, aki az ölében ül.

Szóhoz sem jutok.

- Micsoda orgia folyik itt? - érdeklődöm aztán a Papa asztalához lépve.

- Lazíts már egy kicsit, Franz - mondja a Papa. - Gyere, ülj ide hozzánk.

Odahúz a lábával egy széket, a pultosnő pedig feláll és bort tölt.

- Eberhofer! - hallom Moratschek hangját az asztalok fölött. - De jó, hogy maga is benézett! Mondja, volt már egyáltalán a Susijánál?

A Papa is rám néz.

- Voltál már Susinál vagy nem voltál? - akarja tudni.

A pultosnő ismét a Papa térdére helyezi tekintélyes méretű testét és kiveszi a jointot a Papa szájából. Aztán mind a ketten énekelni kezdenek.

- Legyen már férfi, Eberhofer! – förmed rám a bíró, aztán az orra eltűnik a tubákjában. – Hagyja abba a töketlenkedést! Az élethez kell egy kis bátorság!

- Egy kis bátorság? – Áthajolok az asztalunk fölött. – Mi lenne, ha jó példával járna elől, Moratschek? Tanúsítson végre maga is egy kis bátorságot. Mert, tudja, az a hulla, aki elégett abban a kocsiban, egyáltalán nem a maga Küstnerje volt. Egy egészen más fickó égett ott szénné. Csak hogy tudjon róla. Akkor mi is a helyzet azzal a bátorsággal?

Persze amint kimondom, már meg is bánom. Amikor pedig meglátom a Moratschek arcát, már nagyon bánom. Inkább gyorsan távozom, mielőtt még a Papa is kifejtené álláspontját a kérdésben.

Másnap a reggelinél meglehetősen nyomott a hangulat, és akkor sem lesz jobb, amikor megjelenik Simmerl és közli, hogy a hentesboltjában minden a feje tetején áll. Már kapott is néhány telefonhívást mérges törzsvásárlóktól. Úgy tűnik, Max valóban nem nőtt még fel egy ilyen feladathoz. Ezért pedig Simmerl úgy döntött, hogy Gisela mindjárt reggeli után hazamegy.

Döntött így a Simmerl, mondom. Csak elfelejtett szólni róla a hites társának. Gisela ugyanis, amint megjelenik, már messziről kiabál:

- Indulás, Simmerl! Csomagolj és szedd a sátorfádat! Én ugyanis szabadságon vagyok, az ördögbe is! Szó sem volt róla, hogy utánam jössz!

Simmerl azonban makacsul ül a kempingszékén és összefonja maga előtt a karját.

Megszólal a Moratschek telefonja. Feláll és eltávolodik néhány lépésnyit a kavicsos út mentén.

- Hála Istennek! - hallom a hangját. Amikor pedig visszajön, felszabadultan közli velünk, hogy éppen az előbb fogták el Küstnert a kollégák. Egy nagy akció keretében. Kommandósok bevetésével.

Pontosan ebben a pillanatban fordul be sarkon Szuper-Ritchi, jobbról-balról egy-egy szinkronúszóval a karján.

- Jó reggelt, Django! - üdvözik a lányok kórusban a Simmerlt. Ami persze nem javít a Gisela hangulatán.

Amint Flötzinger megpillantja Giselát, azonnal észhez tér. Egy-egy kis fenéksimogatással elbocsátja kíséretét, akik egy perccel később már nincsenek is sehol.

- Te, Gisela - mondja aztán kissé zavarban. - Nem úgy van ám, ahogyan kinéz.

- Miért, hogyan néz ki, Flötzinger? - kérdez vissza Gisela, de nem várja be a választ, hanem visszafordul élete párjához.

- Indulás, Django!

Azzal odalép a kempingszékhez és akkorát rúg bele, hogy a Simmerl lerepül róla. Tulajdonképpen vicces látvány, mégsem érezzük annak. Inkább egy kicsit kínosan érezzük magunkat mindannyian. Jó messzire kerültünk a jó hangulattól.

Miután a hentes összepakolta a dolgait, azt mondja Gisela, hogy most már neki is elment a kedve Olaszországtól, és ő is hazamegy vele. Amire a Moratschek azt mondja, most már neki sincs kedve maradni. Minél előbb újra munkába kell állnia, mielőtt még kötözködni kezdene vele a tisztifőorvos. Most, hogy Küstnert elfogták, végre biztonságban érzi magát.

A Papa minden meggyőzési kísérlete kudarcot vall, így aztán a bíró is összecsomagolja a dolgait és átpakol a Gisela autójába.

A búcsúzásnál a fűtés-buheráló odasúgja a hentes fülébe:

- Te, ha Mary megtud valamit a Giseládtól, véged van, barátom!

- Hogyan akadályozhatnám meg, te seggfej? - suttog vissza Simmerl, mire a Flötzingert azt súgja neki:

- Találj ki valamit!

Azután kezét ráznak.

- Hozza majd haza a buszomat, Eberhofer! - mondja Moratschek az indulásnál.

Bólogatok.

Így aztán a Simmerl házaspár bírói kísérettel hazaindul, mi pedig még integetünk utánuk egy kicsit.

Később elautózunk a Nagyival a malcesinei piacra. A monstrum busszal persze lehetetlen parkolóhelyet találni, ezért végighajtunk a bódék között. Lépésben, természetesen. Mindenki azt hiszi, szállítunk valamit valahová, ezért engedelmesen félreállnak. Az áru kínálatból kicsit meglep, hogy az olívaolajat, parmezánt és bőrkabátot árusító helyiek mellett szép számmal akadnak vietnámiak is, akik a hamisított márkás cuccaikat kínálják. Mint a bajor határ cseh oldalán.

- Nézd már, csupajapó! - ordít a Nagyi.

- Nem japán, hanem vietnámi - igazítom ki, de úgysem hallja. Aztán meglátunk egy standot tele embernagyságú plüssállatokkal. Szépek. Kiteszem a vészvillo-gót és kiszállok. A kereskedő természetesen egy vietnámi és azonnal letámad.

- Itt, jó áru. Olcsó. Venni.

Félretolom és céltudatosan egy gorillához lépek. Egy rózsaszín flamingó és Maja méhecske között üldögél. Pontosan akkora, mint a Nagyi.

- Mennyibe kerül? - kérdezem.

- Ötven - feleli a vágottszemű.

Elindulok vissza a buszhoz.

- Negyven! - kiabál utánam.

Beszállok.

- Harminc! - visítja.

Beindítom a motort.

Végül huszonötben megegyezünk és a gorillát behelyezem a hátsó ülésre.

- Sushinak - mondom a Nagyinak, és csodák csodája, megérti.

Néhány standdal arrébb vesz egy sorozat másodosztályú agyagtálat. Paradicsom- és fokhagyma-mintás. Viszont kedvezményes. Aztán végre találunk egy parkolóhelyet. Kiszállunk és beülünk a sarki vendéglőbe egy tányér spagettire.

Élni tudni kell, kérem.

Amikor visszaérünk a kempingbe, a Papa elárvultán ül a széken és már-már apatikusan mered maga elé a semmibe.

- Elmegyünk enni valamit? - kérdezi alig hallhatóan, amikor meglát minket.

- Késő - közlöm vele. - Éppen az előbb tüntettünk el a Nagyival két hatalmas adag spagettit.

- Legalább jól laktatok. Jó nektek - mondja fájdalomosan. Aztán feláll és odalép elé. És hirtelen villogni kezd a szeme.

- Mert neked csak az számít, hogy neked jó legyen! A

rokonságod egy fikarcnyit sem érdekel téged! Egyetlen egyszer nem néztél el Susihoz!

A Nagyi közénk áll.

- Csend legyen! Nem hagyom, hogy elrontsátok a pihenésemet!

Mindhárman kölcsönösen hátat fordítunk egymásnak. A Nagyi azt mormolja:

- Veritek a szögeket a koporsómba... Két nagy koporsószög, azok vagytok...

A Papa visszaül a kempingszékre és újra a semmibe bámul. Valószínűleg Moratschek után vágyakozik.

A szobámban eltöltött délutáni szieszta alatt átgondolom a helyzetet. Végül arra jutok, hogy talán most már tényleg meg kellene nézнем Susit. Már csak a családi béke végett is. És persze azért, mert gyötör a kíváncsiság. Amikor pedig a kíváncsiság erősebb, mint a félelem, hogy újra hülyét csinálok magamból, eljött a cselekvés órája. Így aztán felkelek és elindulok Susihoz.

Gyorsan megtalálom a kis panziót, ami a Luca Toni tulajdona, és ahol jelenleg Susi kezeli a felmosóröngyöt. Enyhén meredek domboldalon áll, kis kert tartozik hozzá és csodálatos panoráma a tóra. A kertben valaki éppen több tonnányi ágyneműt tereget kilométerhosszú kötelekre. Sajnos csak az árnyékát látom, mivel maga a teregető személy a lepedők túloldalán helyezkedik el. Formás árnyék. Első osztályú, mondhatnám. Lehet, hogy Susi az?

Ő az. Felemeli az üres kosarat és visszaviszi a verandára. Az asztalról felvesz egy poharat, iszik egy kortyot. A szél kifújja a homlokából a haját. Remekül néz ki.

Aztán vasalni kezd a verandán felállított vasalódeszkán. Tiszta rabszolgaság, amiben ez a szegény nő él!

Moratschek szavai csengenek a fülembe a bátorságról. Aztán a Papa szavai. Végül a Gisela szavai. Összeszedem tehát minden bátorságomat és előre lépek.

- Üdv, Susi - mondom, amint megindulok felfelé a veranda lépcsőjén.

Egy ideig nem szól semmit, csak néz rám.

- Igazán ideje volt már, hogy felbukkanj - mondja végül, és elmosolyodik, de a vasalást nem hagyja abba.

- Szabad? - kérdezem és a vizespohárra mutatok, mert hirtelen kiszáradt a torkom.

Bólint.

Megint nem szólunk semmit. Ő vasal, én nézem. Aztán megcsikordul a teraszajtó és felbukkan Luca Tóni, meztelen felsőttesttel. Első osztályú felsőttesttel, meg kell hagyni. Máris elfog az irigység.

A fickó egy inget hoz a kezében és vadul hadonászik vele.

- Alora, mi van itt? Miért nincs ing vasalva? - förmed rá Susira, aztán még hozzá is vágja az inget.

Susi erre felemeli a vasalót és odanyomja a ház urának első osztályú felsőttestére, hogy csak úgy füstöl a mellszőre.

- Vasald ki magadnak a szaros ingedet - mondja, aztán eltűnik a ház belsejében.

Azt hiszem, a fickó nem is hallotta. Mert hogy éppen úgy zuhan össze a fájdalom rohamában, mint egy felfújt, ha túl korán nyitják rá a sütő ajtaját. Amitől a Nagyi a falra mászik. Pedig a Nagyi felfújtja még összeesve is pompás, csak éppen látványra már nem olyan szép. A Nagyi pedig ilyenkor

nagyon mérges, mert hogy ha már beleölte azt a rengeteg munkát, legalább jól nézzen ki. Igen.

Szóval amit igazából mondani akartam, a Luca Toni már korántsem fest olyan jól. Inkább kimondottan csúnya azzal a vasalólenyomattal a mellkasa közepén. És a szaga sem kellemes.

Néhány perccel később előjön Susi két degeszre tömött táskával a kezében. A hülye olasz erre már újra függőlegesbe tornázza magát.

- Hová mész, he? - ordít rá.

- El! - kiabál vissza Susi.

Erre a fickó pofonra emeli a kezét. No de nem számolt velem. Én ugyanis olyat csapok pontosan a vasalómintára, hogy újra összeesik tőle. A földön fetreng, Susi meg egyszerűen átlép rajta és elindulunk.

- Puttana! - halljuk még a hátunk mögül. Nem tudom, mit jelent, de nem hangzik valami barátságosan. Mindegy, nemsokára már a panzióban vagyunk, és gond nélkül ki tudok venni Susinak is egy szobát.

Amikor később lemegyünk a kempingbe, természetesen óriási éljenzés fogad. A vacsoránál Susi a királynő.

Középen ül a Nagyi és a Papa között, akik valósággal szétlapítják. A Papa folyamatosan beszél, mintha éppen most tért volna haza hosszú évek után egy lakatlan szigetről, ahol senkivel nem válthatott egyetlen szót sem.

Aztán Susi azt mondja, fáradt, és le szeretne feküdni.

- Le szeretne feküdni - mondja a Papa és színpadiasan rám kacsint.

Vállat vonok. Erre sípcsonton rúg az asztal alatt. Végül elindulunk. Először Nagyit kísérem el a szobájához, aztán Susit az övéhez.

- Jó éjszakát, Franz - leheli megállva az ajtaja előtt.

- Jó éjt, Susi. Együtt reggelizünk holnap?

- Csak ne túl korán. Azt hiszem, száz éve nem tudtam kialudni magam.

- Itt leszek, amikor felébredsz.

- Megígéred?

- Megígérem.

Mosolyog és bólint. Jobb lesz, ha gyorsan visszamegyek a saját szobámba.

- Te, Franz! - hallatszik hirtelen a hátam mögül.

Megfordulok.

- Köszönöm - mondja Susi halkán, aztán bemegy és becsukja az ajtót.

19. fejezet

Mivel korán feküdtem le, a várakozásoknak megfelelően korán is ébredek. Lezuhanyozom, aztán elsétálok a trafikhoz, mert ott napilapokat is árusítanak. Német lapokat is. Megveszek egy kazalnyt, aztán kényelembe helyezem magam a teraszon és nekilátok a lapozgatásnak. Keresek, keresek, de nem találok. Egyetlen szót sem írnak sehol a Küstner elfogásáról. Még a Bild-ben sem, pedig ott még az előtt megírják a dolgokat, hogy egyáltalán megtörténtek volna. Érthetetlen. Amikor Küstnert elítélték, tele voltak vele a lapok. Aztán a szökésével is. Egész oldalas beszámolókat közöltek. Most meg, hónapos hajsza után, kommandósok bevetésével végre elfogják, és egyetlen sor sincs róla sehol?

Különös. Méghozzá nagyon.

A harmadik csésze kávé és a legapróbb kis cikkecskék elolvasása után még mindig egyedül ülök a teraszon. Susi még mindig nem kelt fel.

Előjön a Nagyi. Reggelizünk-e, érdeklődik. Nem, mondom, én nem mozdulok innen, amíg Susi elő nem jön. Nagyi megérti, letelepszik mellém és ő is olvasni kezd.

Unatkozom. Ezért előhalászom a telefonomat és felhívom a landshuti kapitányságot. Megtudakolom tőlük, miért nem írt semmit az újság. Az egész országban nyomon követik az ügyet, miért nincs sehol egy sor sem?

- Miről kellene írniuk? - kérdezi a kolléga a vonal túlsó végén.

– Miről, miről? Hát a Küstner-ügyről. Nem minden nap kerül horogra egy ilyen fickó!

– Küstner elfogták? Hiszen ez remek! Mikor kapták el?

Forogni kezd körülöttem a világ. Megpróbálok visszaemlékezni a hívásra, amit Moratschek kapott tegnap. Említette, kivel beszélt? Mondott nevet?

A pokolba!

Csak arra a megkönnyebbült „Hála Istennek” sóhajtására emlékszem. Többet nem is hallottam a beszélgetésből.

– Halló... Eberhofer, ott vagy még? – kérdezi a kolléga.

– Beszélt valamelyikőtök tegnap Moratschek bíróval? Valaki a kapitányságról? – faggatom.

– Honnan tudjam? Százhuszan vagyunk. Mindenkit kérdezzek végig?

– Pontosan – mondom határozottan. – Egy óra múlva újra hívlak, addigra legyen eredmény!

Utána Moratschek számát hívom. Hagyom ezerszer kicsengeni, de semmi. Hívom a bírósági számot. Ott a titkárnő veszi fel. Azt mondja, fogalma sincs, hol lehet a bíró úr. Hetek óta nem látta és nem is hallott felőle. Már zoknikat kötöget unalmában, mióta a bíró eltűnt. Azért, ha látom, adjam át neki üdvözetét.

Egy órával később a kapitányság ügyeletes közli, hogy szinte minden kollégát megkérdezett, de senki nem beszélt tegnap Moratschekkel és arról sem hallott senki, hogy másik kolléga felhívta volna. Küstner pedig... Küstner pedig továbbra is szökésben van.

Bravó!

Ha kriminalisztikai ősösztönöm nem hagy cserben, az elmebeteg Küstner hívta fel tegnap Moratscheket. Mert hogy

nem találta sehol. Ahhoz pedig, hogy elkaphassa, előbb haza kell csálnia. Erre pedig a legjobb módszer, ha közli vele, hogy a pszichopata újra rács mögött van.

Felfordul a gyomrom.

Harmadszor is felhívom a kapitányságot.

- Már megint te vagy, Eberhofer? - fanyalog a kolléga. - Tegyük neked szabaddá esetleg egy teljes vonalat?

- Nem - mondom. - Pillanatnyilag azzal is beérem, ha kiküldtök egy járőrautót a Moratschek házához.

- Uramisten, már megint az a fickó? Talán újra disznófejet tettek az ágyába? Esetleg ezúttal a virágágyásába pisiltek fenyegető üzeneteket?

- Küldd ki a kocsit, seggfej - mondom egyszerűen és leteszem.

Nincs más hátra, összecsomagolok és bepakolok mindent a buszba. Aztán hallgatózom egy kicsit Susi ajtaja előtt. Bent néma csend. Mivel pedig tudom, hogy szegénykém évszázadok óta nem tudta rendesen kialudni magát, nem zavarom fel, hanem csendesen odébbállok.

A kempingben a Nagy nekilát reggelit készíteni, én pedig bedörömbölök a Flötzinger lakókocsijának ajtaján. Nagy sokára előkászálódik. Egy zöld-fehér kockás boxeralsótól és egy idióta vigyortól eltekintve semmi nincs rajta.

- Meddig maradsz még? - kérdezem azonnal, köszönés nélkül.

- Nem sokáig. Mindjárt indulunk a strandra - mondja és megvakarja a hasát. Undorító.

- Úgy értem, meddig maradsz itt. Olaszországban, érted? Kilép az ajtón és becsukja maga mögött.

- Mary holnapután jön vissza a gyerekekkel Angliából -
suttogja. - Addigra kell otthon lennem.

- Holnapután, azt mondd? Akkor te viszed haza
magaddal Susit, a Papát meg a Nagyit. Nekem ugyanis most
azonnal indulnom kell vissza Németországba. Szolgálati
ügyben, és ezért nem vihetek magammal kíséretet,
megértted?

Kissé elkedvetlenedve bólogat, de ennél bővebb
magyarázatra nincs időm.

Tájékoztatom a Papát a helyzetről.

- És Susi? Csak nem akarod itt hagyni? Ezt nem teheted
meg vele, Franz! Éppen most, amikor újra egymásra
találtatok - közli a Papa és felemelkedik a kempingszékéről.

- Mennem kell - mondom. - A szolgálat az szolgálat,
Susi... az meg Susi.

Erre összefonja a karját és elállja előlem a busz ajtaját.

- Mi van, megbolondultál? - kérdezem.

- Nem mész el innen Susi nélkül. Egyetlen millimétert
sem mész sehová. Ahhoz előbb le kell lőnöd. Világos? -
vicsorog rám.

- Moratschek veszélyben van - mondom.

Abban a pillanatban félreáll, sőt még az ajtót is kinyitja
előttem.

- Miért nem ezzel kezdted? Gyerünk, siess már! Kell
segítség?

Azzal már szállna is be ő is a buszba.

Megrázom a fejemet. Már csak az hiányozna, hogy az
öreg füvezőt vigyem magammal seriffhelyettesnek.

Kimászik, én pedig indítok.

Két és fél órával később állok meg először. Tankolnom kell és a gyomrom is korog. Délre jár az idő, a büfé zsúfolásig tele van. Kamionsofőrök, ordító gyerekek és nyugdíjasklubok, ameddig csak a szem ellát. Az élvezetes étkezéshez szükséges atmoszféra teljes hiánya.

Találok egy helyet egy tízfős asztalnál és gyorsan nekilátok a virslimnek. Mellettem jobbra és balra nyugdíjasok eszegetik komótosan a bécsi szeleteket és isszák szürcsölve a radlert. A velem szemben ülő alakot nem is látom, mert teljesen eltűnik az étlap mögött.

A mellettünk álló asztalnál egy cirkuszoló gyerek feldönti a kóláját. Hisztizik. Erre kedves édesanyja is hisztizni kezd. Tucatjával rántja elő a papírsebkendőket és próbálja felitatni a pocsolját.

Aztán megszólal a telefonom.

- Elmúlt már a veszély Moratschek feje fölül? - zihál a Papa.

- Nem múlt el. Azt hiszed, tudok repülni, vagy mi? Ezzel a vén kasztnival még csak félútig jutottam el.

- Jól hallom, hogy éppen eszel?

- Ha megengeded. Ugyanis időről időre táplálékot kell magunkhoz vennünk, hogy életben maradjunk, nem igaz?

- Nem, ha közben Moratschek életveszélyben van! - emeli fel a hangját a Papa.

Leteszem. Az öregek az asztalnál mind engem figyelnek. Aztán még eleresztenek néhány diszkrét büfögést, majd már jön is értük a buszsofőr, tereli össze az ő báránykáit. Hosszú még az út Hildesheimig, hallom a hangját. Lenyomom a torkomon az utolsó darab krumplimat, aztán én is indulok.

- Eberhofer! - hallatszik hirtelen a hátam mögül. Megfordulok és körbejáratom a tekintetemet a helyiségen. Közel-távol nem látok egyetlen ismerős arcot sem. Úgy látszik, már hallucinálok. Pedig az a hang még ismerősnek is tűnt. Tényleg.

Egy pillanat.

Visszamegyek a helyemre, átnyúlok az asztal fölött és megragadom az étlapot, amelyet a velem szemben ülő vendég meglehetősen hosszú ideje tanulmányoz.

- Rudi Birkenberger. Gondolhattam volna. Nincs még egy ember a földön, aki ennyi ideig tanulmányozna egy étlapot. Hogy kerülsz ide? - kérdezem, miközben visszaülök előbbi helyemre.

Rudi vigyorog. Aztán elmeséli, hogy éppen hazafelé tart egy nagyon nagy megbízás végeztével. Két teljes héten át obszervált egy pasast, aki a mostohalányával folytat viszonyt. Nehéz munka volt, mert a párocska rendkívül óvatosan viselkedett, de a végén azért csak sikerült lefűlelni őket a derék Rudinak.

Miután végzett a mondókájával, én következem. Én pedig részletesen tájékoztatom az utóbbi napok eseményeiről és természetesen a gyanúmról is.

- Igen? Akkor meg miért üldögélsz itt nagy kényelmesen, miközben a Moratschek életveszélyben van? - óhajtja tudni.

Igaza van. Ezért aztán elköszönünk és már indulok is tovább.

Úgy két órával később megint megszólal a telefonom. Természetesen Birkenberger az. Ki is lenne más?

- Te, Franz - mondja. - Itt állok pontosan szemben a Moratschek házával. Mennyi idő még a százéves csotrogányoddal, mire ideérsz?

Ezt nem hiszem el!

- Látsz valamit? Van valaki a házban? - faggatom.

- Látni nem látok semmit. Nappali fényben nem lehet belátni az ablakokon. Majd ha sötét lesz. Becsengessek?

- Ne! Várd meg, amíg ott leszek. Addig tartsd szemmel a házat.

Moratschek házától egy keresztutcányira parkolom le az öreg buszt. Rudit nem találom meg azonnal, mert a kocsijával együtt szinte teljesen láthatatlanná vált. Egy bozótos részen helyezkedett el. Jobb álcázást kívánni sem lehet. Ül a kocsiban és távcsővel ügyeli a házat. Még akkor sem veszi le róla a szemét, amikor beülök mellé.

- Van bent valaki - közli. - Méghozzá attól tartok, nem Moratschek. Vagy ha ő is otthon van, akkor nincs egyedül.

- Miből gondolod?

- Mert időről időre kilesekedik valaki az ablakon. Alig egy centire húzza csak el a függönyt, és oldalról lesekedik. Nem hinném, hogy a bíró szemlélné így a saját kertjét.

- Az is lehet, hogy egyedül van és fél, ezért lesekedik kifelé a saját ablakán.

Rudi leereszti a távcsövet és felém fordul.

- Korrekt megállapítás - közli, aztán már folytatja is a kémlelődést.

Tudnunk kellene, ki van bent. De őszintén szólva halvány gőzöm sincs, hogyan találhatnánk ki. Miközben a fejemet töröm, újra megszólal a telefonom.

- És? - kérdezi a Papa.

- Az Isten szerelmére, Eberhofer! - mondom.

Rudi rám néz.

- Már magadban beszélsz? Idáig jutottál? - érdeklődik.

A vonal másik végén meg tovább idegeskedik a Papa.

- Beszélj már, Franz! Hogy van Moratschek?

- Nem tudom, és ha folyton megzavarsz, nem is fogom tudni - mondom, és leteszem, aztán Moratschek számát hívom. Kicseng, de senki nem veszi fel.

Hívom a landshuti kapitányságot. Ismét egy újabb kolléga van a vonalban. Röhögve közli velem, hogy már az egész ház a Moratscheken röhög. Láthatatlanná váló fenyegetés, láthatatlanná váló sertésfej. Némi ordítózásra elmondja, hogy kiment egy járőrautó a Moratschek-házhoz, de úgy néz ki, a bíróéknál senki nincs otthon.

Köszönöm a hatalmas segítséget, mondom, és leteszem.

Egy ideig még ülünk a kocsiban, figyeljük a házat és várjuk, hogy beálljon a sötétség. Vánszorognak a percek. Egyszer meglebben a függöny, de lehetetlen megállapítani, ki lebbentette meg.

Egy örökkévalóság telik el, és nem történik semmi.

20. fejezet

Aztán egyszer csak felbukkan egy taxi és éppen a ház előtt áll meg. Kinyílik az ajtaja és Moratschekné száll ki belőle.

Most aztán cselekedni kell, de gyorsan. Kipattanok a kocsiból és igyekszem úgy odasettenkedni hozzá, hogy az ablakból ne lehessen észrevenni.

Első pillantásra nem ismer fel, vagy legalábbis nem tud hová tenni, de végül csak rájön, ki vagyok.

- Tudom már, maga a rendőr, aki Bad Wörishofenben volt a férjemmel, igaz? Mi is a kedves neve?

Megfogom a karját és finoman, de határozottan behúzom magammal a bozótba.

- Mit művel, az Isten szerelmére? - kérdezi gyanakodva.

- Maradjon fedezékben - közlöm vele, aztán gyorsan visszafutok az utcára. Megragadom a bőröndjét és azt is berángatom a bokrok közé. Az ágaktól kissé megtépázva, lihegve állok meg vele szemben. Nem hiszem, hogy túlzottan bizalomgerjesztő jelenség lennék. Rudi a távcsövével még kevésbé.

Moratschekné el is kezd sikítani. Már csak ez hiányzott! Mögé lépek, befogom a száját, kinyitom a kocsiját és betuszkolom a hölgyet. Beülök mellé, aztán magunkra csukom az ajtót.

- Most elveszem a kezemet - mondom neki. - Maga pedig csendben marad, rendben? Élet-halál kérdése, hogy csendben

legyen, megértette? A férje valószínűleg nagyon nagy veszélyben van.

Kitágul a szeme. Lassan bólint. Elveszem a kezemet a szája elől. Csendben marad. Legalábbis nagyjából. Nem kezd el újra sikítani, de azért csak nyöszörög egy kicsit.

- Mi van a férjemmel? Kicsoda maga?

- Eberhofer - mutatkozom be. - Ez pedig a kollégám, Rudi Birkenberger.

Rudi elveszi egyik kezét a távcsőről és megérinti a homlokát. Moratschekné biccent egyet a visszapillantó tükörbe.

Röviden elmagyarázom neki a helyzetet, és hogy Küstner valószínűleg bent van a házukban, Moratscheket pedig a legjobb esetben is fogva tartja. Látom szegény asszonyon a rémületet. Megragadja a kezemet.

- Felhívott hazafelé Olaszországból - mondja egészen halkán. - Azt mondta, jöjjenek haza. Már olyan sokáig voltam távol és úgy hiányzom neki...

Úgy hiányzik neki. Ezt mindenesetre jól sikerült titkolnia, miközben a Papánál vendégeskedett.

- Úgy örültem - folytatja a hölgy és egy zsebkendőbe potyogtatja a könnyeit. - Olyan hosszú ideig voltam szalmaözvegy. Úgy terveztem, egy nagyon szép estét töltünk majd együtt. Rendelünk egy pizzát, kinyitunk egy üveg finom bort... Gyertyafénynél vacsorázunk.

- Igen, és annak érdekében, hogy ne legyen szalmaözvegyből valódi özvegy, cselekednünk kell - mondom.

Rudi hátrapillant a hölgyre.

- Azt mondta, pizzát akart rendelni?

- Igen. Pizza és egy üveg finom bor, ez lett volna a vacsora.

- Gyertyafénynél – teszem hozzá a pontosság kedvéért és kinézek az ablakon.

- Nagyon helyes. Pontosan ezt kell tennie, asszonyom – pillant hátra újra Rudi. Két értetlen szempár mered rá a hátsó ülésről.

- Képzeljük el, hogy szépen bemegy a házba, ahogyan eredetileg is tervezte – folytatja Birkenberger. – Mi történhet? Önt Küstner biztosan nem fogja bántani, sőt, nagyon örül majd Önnek, mert így mindjárt két túsza van egy helyett. Ön pedig szépen rendel egy pizzát. Mivel hogy nincs semmi ehető a házban, hiszen heteken át nem volt itthon senki, nem igaz?

- Mire akarsz kilyukadni? – mordulok fel. – Nem mondom komolyan, hogy még ezt a szegény asszonyt is veszélybe akarod sodorni?

A szegény asszony azonban megfogja a karomat.

- Várjon, Eberhofer úr! A barátja ötlete nem is olyan rossz. Küstner nem fog bántani engem, Ha akarta volna, már megtette volna. Ráadásul az volt az érzésem, kifejezetten kedvel engem. Ha valakit bántani akar, akkor az a férjem lesz, ő pedig már úgyis veszélyben van.

- Örültség! – hördülök fel. – Tétélezzük fel, hogy Moratschekné asszony bemegy a házba, és tétélezzük fel, hogy Küstner tényleg nem bántja, aztán tétélezzük fel, megrendelik a pizzát, és akkor? Akkor mi lesz? Majd szépen elüldögélnek ott bent hármásban és békésen eszegetnek?

- K.O. cseppeket locsolunk a pizzára – közli Rudi teljes nyugalommal. Leereszti a távcsövet és hátrafordul.

- Honnan a fenéből vegyünk K.O. cseppeket, megmondanád?

Kinyitja a kesztyűtartót és kiemel belőle egy kis üveget.

- K.O. cseppeket hordasz magadnál?

- Talán van valami kifogásod ellene?

- Mi a fenének tartogatsz ilyesmit a kocsidban?

- Vészhelyzet esetére. Nagyon veszélyes munkám van, ha nem tudnád, barátocskám. Minden eshetőségre fel kell készülnöm.

Minden eshetőségre. Nevetnem kell.

- Valid be őszintén, arra használsz ezt a vackot, hogy elkábítsd vele a nőket.

- Kikérem magamnak! Ahhoz nekem nincs szükségem ilyesmire!

- Ugyan mondd már meg, mikor volt az utolsó alkalom! Úgy értem, önkéntes alapon.

Erre megint előre fordul és a szeme elé emeli a távcsövet.

- Tulajdonképpen mi is a helyzet a te Susiddal? - kérdezi aztán mézes-mázos hangon.

- Kérem, uraim! - avatkozik közbe a bíróné. - Nagyon komoly a helyzet. Birkenberger úr, hogyan is képzeled a dolgot ezekkel a cseppekkel?

- Ön most bemegy a házukba, nagyságos asszonyom. Üdvözli a férjét, esetleg a kínzóját is, azután pedig egyszerűen rendel egy pizzát. Pontosan, ahogyan előzőleg tervezte. A ház hetekig lakatlan volt, az elmúlt órákban pedig semmilyen házhozszállítás nem érkezett, így biztosra vehetjük, hogy nincs bent enivaló. Jók az esélyek, hogy Küstner is éhes már. Ön tehát megrendeli a pizzát. Mi pedig a kollégámmal leállítjuk a pizzafutárt, és meglócsoljuk K.O.

cseppekkel a pizzát. Legkésőbb tíz perc múlva Küstner ki lesz ütve.

- De a férjem és én is - jegyzi meg szegény asszony.

- Ezt sajnos nem akadályozhatjuk meg. Egyen olyan lassan, ahogyan csak tud. De feltétlenül egyen, különben Küstner gyanút foghat.

Egy ideig csendben ülünk. Mindegyikünk a maga gondolataiba mélyed. Aztán megszólal a bíróné. Nagyon elszánt a hangja.

- Megcsináljuk - mondja eltökélten.

Nincs jó érzésem, de mit tehetnék. Semmi más ötlet nem jut az eszembe.

Végignézzük, ahogyan Moratschekné a házhoz sétál, előveszi a kulcsát, kinyitja az ajtót, aztán a bőröndjével együtt eltűnik a ház belsejében. Szabályosan rosszul vagyok, de kimászom a kocsiból és elhelyezkedem az út szélén. Rudi a másik oldalra áll, hogy mindenképpen megállítsuk a pizzafutárt, amennyiben valóban megjelenne.

Aztán megszólal a telefonom.

- Ha még egyszer leteszed, miközben beszélek, megbánod, barátocskám! - tajtézkzik a Papa.

- A Moratschek életét veszélyezteted ezzel az állandó telefonálgatással - közlöm vele. - Mégis hogyan szabadítsam ki, ha folyamatosan veled kell beszélnem?

- Életben van még? - kérdezi riadt suttogással.

- Úgy tűnik, egyelőre igen - mondom. A Papa gyorsan le is teszi.

Az alkonyat és a pizzafutár egyszerre érkezik. A fickó az én oldalamon tűnik fel. Leállítom, felmutatom neki az

igazolványomat, Rudi pedig leveszi róla a sapkát és felteszi a saját fejére. Aztán leszállítjuk a fickót a robogóról és Rudi ül fel rá helyette.

- Átvesszük a kiszállítást - közli a futárral. - Nem sodrunk veszélybe ártatlan állampolgárokat.

Sorra kinyitjuk a három pizzásdobozt. A véletlen is a segítségünkre siet. Az egyik pizza ugyanis tenger gyümölcseivel van megszórva, még hozzá ujjnyi vastagon. Mert hogy ők tisztességes cég, akik nem spórolják le a feltéteket, közli a futár. Egyetérték vele. Tényleg bosszantó, amikor az ember kap egy vékony, száraz tésztát, aminek alig van valami a tetején, és még egy rakás pénzt is elkérnek érte. És a legtöbbször már nem is meleg, mire kihozzák, az embert meg a guta kerülgeti.

Ez a pizza azonban friss és forró, és vastagon beborítják a tenger gyümölcsei. Mint pedig már tudjuk, Moratschek és kedves felesége súlyosan allergiás a tengeri herkentyűkre. Ezért ez a pizza csak a Küstner pizzája lehet. Locsolunk is rá annyi K.O. cseppel, hogy a tintahal akár újra úszhatna is benne. Aztán Rudi fogja a dobozokat, felül a robogóra, a házhoz robog, ott pedig becsenget a bíró úrék ajtaján.

Eltart egy ideig, mire ajtót nyitnak neki. Moratschek-né jön ki, fizet, aztán átveszi a dobozokat. Még távolról, a bozótból is látom, hogy nagyon ideges. Rá sem néz Rudira.

Egy perccel később a pizzafutár visszakapja a sapkáját és a robogóját, megkapja a pizza árát, aztán már el is robog. Nekem meg már úgy szorít a hólyagom, hogy muszáj könnyítenem magamon.

Aztán folytatjuk a figyelést. Felváltva lessük a házat és az órát. Rudi távcsővel, én szabad szemmel.

Percekig nem történik semmi. Abszolúte semmi.

Aztán hirtelen feltépődik a hátsó ajtó és érzem, ahogyan hideg acél nyomódik a tarkómnak.

A hátsó ülésen Küstner ül és a visszapillantó-tükörben látom, ahogyan vigyorog. Egyik kezében a pizzája, a másikban a pisztoly. Egy Smith and Wesson. Remek fegyver. Én is mindig ilyet szerettem volna.

- Elégedettek a kilátással az urak? - kérdezi. Továbbra is ránk irányítja a pisztolyt. A másik kezével kivesz a dobozból egy szelet pizzát és enni kezd.

Rudi leereszti a távcsövet és lassan hátrafordul.

- Nem, nem, barátocskám, nézz csak szépen előre - int Küstner a pisztolyával.

Rudi engedelmeskedik.

Küstner felém hajol.

- Ki ez a seggfej itt veled? - érdeklődik a pisztolyát lóbálva.

- A kollégám, Rudi Birkenberger - felelem tompán.

- A kollégám, Rudi Birkenberger - utánoz a pszichopata.

Rudi udvariasan biccent egyet. Hülye helyzetben is maradjunk udvariasak.

- És a kedves Birkenberger kolléga is úgy rajong az orosz rulettért, mint a felügyelő úr? - kérdezi az őrült.

- Nem! - feleljük egyszerre.

- Nem? Akkor veled kezdünk, Eberhofer - mondja. Lazán megpörgeti a tárat és a fejemhez nyomja a csövet. - Emlékszik még, felügyelő úr? Milyen jól játszottunk nemrégiben? Milyen remek orosz rulettet minden egyes átkozott parkolónál? Fejedelmi szórakozás volt, nem igaz?

Meghúzza a ravaszt.

Kattanás.

Életben vagyok. És nagyon örülök, hogy éppen az előbb ürítettem ki a hólyagomat.

Küstner nevet. És beleharap a pizzájába.

- Látod, Birkenberger kolléga, nem fáj ez - mondja. Rudi jobb füle fölé emeli a pisztolyt és meghúzza a ravaszt.

Kattanás.

Rudinak patakzik a homlokán a veríték, de legalább még él.

- Egye meg a pizzáját, mielőtt még kihűl - javaslom, mert ha továbbra is ilyen tempóban nyammog, garantáltan mindketten lelövésre kerülünk, mielőtt a fickót kiütik a cseppek.

Küstner beleharap a pizzába. Közben még egyszer meghúzza a ravaszt. Ezúttal újra én vagyok soron. Viszonylag jól viselem, mert meg vagyok győződve róla, hogy a pisztoly nincs is megtöltve.

Sajnos olvas az arckifejezésemből. Nem hiába pszichológus a pszichopata.

Leengedi a pisztolyt és kinyitja a tárat.

Nem is egy töltény van benne.

Hanem kettő.

Négy hely üres.

A tár újra a helyére kattan. A fegyver csöve a tarkómhoz nyomódik.

Nekem meg ordítanom kell.

- Mi a fenét akar tőlünk, mondja már meg! - üvöltök rá Küstnerre.

- Ne ordítson így, az ég szerelmére! Még megsüketülök! - panaszkodik. - Nem az anyám maga, hogy így ordíthat velem!

Nem, az anyja aztán tényleg nem vagyok. Isten mentsen tőle!

- Mondja már, mit akar tőlünk? - ismétlem meg a kérdést, ezúttal valamivel halkabban.

Nevet.

- Hogy mit akarok tőletek? Hát mit gondolsz, fiacskám? Mégis mit akarnék? Még egyszer nem adódik egyhamar ilyen remek lehetőség, hogy mindannyiótokat eltakarítsalak az útból. Főleg, hogy holnap ilyenkorra már hegyen-völgyön túl leszek. Csak előbb még szükségem van egy kis pénzre, hehe.

- Le akar lőni bennünket? - tudakolom.

- Csak nem ideges a felügyelő úr? Mintha csak a bíró urat látnám. Micsoda puhapöcsök is vagytok ti, rend és törvény őrei... hehehe... szánalmas. Férfi az ilyen? Hol van a gerincetek? Puhányok. Visszataszító.

- Mit művelt Moratschekékkel?

- Moratschekék? Moratschekék pillanatnyilag a fűtőtesthez bilincselve eszegetik a pizzájukat - mondja, és ő is eszik egy falatot.

- Az jó - mondom kissé megnyugodva. - Egyébként hogy ízlik a pizzája? Rendesen lett elkészítve?

Küstner bólint. Bólint és ezúttal egy jó nagyot harap. Aztán még egyet. Na végre!

- Kiváló - közli derűsen. - Nem spórolták le róla a feltétet. Ritkán rakják meg ilyen rendesen.

Azzal újra harap, rág, nyel.

- Szerencse - mondom én. - A legtöbbször alig raknak rá valamit. Különösen, ha...

- Pofa be! - szakít félbe. A keze fejével megtörli a száját és lerakja az öléből a pizzásdobozt. A szemem sarkából látom, hogy nagyjából a felét ette meg a pizzájának.

- Hol is tartottunk? - kérdezi, és élvezettel újra megpörgeti a tárat.

- A Moratschek házaspárnál. Jól vannak?

- Remekül. Hajuk szála sem görbült. Ma még élve van szükségem rájuk, tudja? Majd holnap... holnap bizony eljön az idő... lejár az ideje Moratscheknek meg az ő kedves feleségének.

Uramisten! Ez végleg megbolondult!

Pörög a tár. A cső a tarkóhoz nyomódik.

- Kérem! - szólal meg nyüszítve Birkenberger. Róla egészen meg is feledkeztem az utóbbi percekben.

- Ó, hát Birkenberger kolléga akar előbb sorra kerülni? - kérdezi Küstner és felnevet.

Rudi alig láthatóan megrázza a fejét.

A fegyver csöve az én tarkómról a Rudiéra vándorol.

Kattanás.

Rudi nyöszörög.

Gyermekkori képek suhannak el előttem. Az első napom az iskolában, amikor Leopold rángógörcsöt kapott, amiért nem kapott ő is beiskolázási ajándékot velem együtt. A Papa meg elrohant, hogy vegyen egyet neki. Így ő kettőt kapott életében. Egyet a saját beiskolázásakor, egyet az enyémmel. Aztán a forró délutánok az eperföldön. Mezítláb szaladgálok a Nagyi körül. Aztán a későbbi forró délutánok Susival a tónál. Viszontlátom még Susit valaha? Vagy a Nagyit?

Érezhetem még valaha az isteni krumplisalátája ízét a számban?

Krumplisaláta. Éhség. Egyetlen rándulással visszatérek a jelenbe. Éhség.

- Ha magának nem kell már a pizzája, adja nekem - mondom tiszta kétségbeeséssel. - Minden halálraítéltnek joga van egy utolsó vacsorához.

- Tetszene neked, igaz, barátocskám? - mondja a bolond, azzal fogja a pizzáját és úgy kezdi falni, mintha egy esztendeje nem evett volna.

Aztán büfög egyet.

- Azt hiszem, rosszul vagyok - mondja még.

Aztán eldől oldalra, mint egy zsák.

Miután legyőztük a sírógörcsöt, fogjuk Küstnert és a pizzásdobozt, és átszállítjuk mindkettőt a Moratschek házba. Jó, előbb még meg kell győzőm Rudit, hogy ne lője szét a Küstner tozásait. De aztán elvonszoljuk. A lábánál fogva. A kockakövön nagyon szépen ugrál a feje, de sajnos nem érzi, mivel eszméletlen. A nadrágzsebében megtaláljuk a ház kulcsát. Kinyitjuk az ajtót, bemegyünk és lerakjuk a fickót egy fotelbe. Aztán kiszabadítjuk a teljesen összezavarodott házaspárt a radiátorbilincs fogságából.

Küstner alszik, mint a tej. Előtte a félig üres pizzásdoboz. Moratschekné előhoz egy fényképezőgépet. Készítünk néhány első osztályú felvételt. Ahogyan körbeálljuk a Küstnert. Ahogyan elé állunk, mögé állunk, mellé állunk. Sorra beülünk az ölébe. Hitlerbajuszt rajzolunk neki. Punkfrizurát csinálunk a hajából. Remekül érezzük magunkat.

Aztán felhívom a landshuti kapitányságot, hogy most aztán azonnal jöjjenek ki mind egy szálíg.

gy is történik.

A kolléga, aki korábban a combját csapkodva röhögött az eltűnt sertésfejen, most persze csak bámul.

- Ez meg hogy néz ki? - mered a Küstnerre.

- Ahogy a pszichopáták szoktak - mondom.

Körülnéz.

- Pizza? Remek. Még nem is ettem ma semmit - mondja.

- Szabad?

- Szolgálj ki magad - intek kegyesen. Tíz perccel később ő is az igazak álmát alussza.

Bejön a társa, az is csak néz.

- Nagyon kimerítő lehet a munka felétek - mondom neki.

- Vagy csak részeg a kolléga?

- Már megbocsáss, de...

Nem, Franz nem bocsát meg. Jön az erősítés, összepakolják és elszállítják Küstnert. Az alvó rendőrt is elviszik.

Miután elvonultak, iszunk egy kört a nagy ijedségre.

- Tulajdonképpen mit akart maguktól Küstner? Ki akarta venni az egyik szobájukat? - érdeklődik Rudi és vigyorog. Úgy látszik, visszatért a humora. Az arcszíne legalábbis már igen.

Moratschek egyáltalán nem vigyorog.

- Életveszélyben voltam - jelenti ki méltóságteljesen. Erről eszembe jut a Papa.

- Jut eszembe, Moratschek, hívja már fel apámat - nyújtom felé a telefonomat. - Nagyon aggódik magáért.

Máris nyomkodja a gombokat.

- Eberhofer! - harsog bele a telefonba. - El sem mondhatom, mekkora veszélyben voltam!

A telefonbeszélgetésből - legalábbis a Moratschekre eső részéből - aztán megtudjuk, hogy Küstner pénzhez akart jutni. Méghozzá a Moratschekék pénzéhez. És hogy azt tervezte, másnap reggel elmegy a bíróval a bankba és felveszik a számláról az összes pénzt. Közben természetesen mindvégig pisztoly nyomódna az igazság szolgájának hátába. Ha megvan a pénz, még eldönti, életben hagyja-e Moratscheket, mondta a Küstner. Talán igen. De csak talán. És hogy nagyon örült, amikor a ház asszonya is megérkezett. Mert hogy így már neki el sem kell mennie a bankba. Majd elmegy a bíró úr, és felveszi a pénzt. Mivel hogy a Küstner közben túszként tartja otthon a feleségét. Egy percre sem kételkedett benne, hogy Küstner végül mindkettőjüket megöli, magyarázza Moratschek a Papának. Teljesen ki voltak szolgáltatva ennek az örültnek!

Csak azután megérkeztünk mi ketten Rudival, és keresztülhúztuk a beteg agy számításait. Így mondja a bíró. Aztán szünetet tart.

- Igen - mondja végül, és újra szünetet tart. Merengve néz rám. Aztán azt mondja: - Én is magát, Eberhofer! Én is magát!

- Most már elég - avatkozom közbe és visszaveszem a telefonomat. - A gatyám is rámegy, ha még sokáig telefonálgat Olaszországba!

Moratschek szipog.

Mivel a helyzet kissé érzelmessé és egy kicsit talán kínessá is kezd válni, elköszönünk és magára hagyjuk a meggyötört párost.

- Moratschek az előbb szerelmet vallott apádnak a telefonban? - kérdezi Rudi, miközben az autó felé ballagunk.

Vállat vonok, pedig nekem is ez volt az érzésem.

- Elmegyünk még enni valamit? Egy kis jó hazait az olasz ételek után?

- Szívesen, drágám - mondja Rudi, és átöleli a vállamat.

Természetesen tésztát eszünk.

- Kiváló - állapítja meg Rudi.

- Vajpuha - bólogatok. - Elolvad az ember szájában. Egy álom. Hülyék az olaszok azokkal az al dente tésztáikkal. Mindig minden csak al dente. Ökörség. Ha rágni akarok, csülköt rendelek magamnak.

Az első osztályú tészta után rendelünk még egy első osztályú tiramisut. Aztán mindenki megy a maga útjára.

21. fejezet

Mire hazaérek, természetesen mindenki az igazak álmát alussza, hát lerogyok én is a kanapéra és követem a példát. Másnap amikor átbalogok a konyhába, ott ül az asztalnál Leopold és kis családja. Reggeliznek.

Ludwig örül nekem, de azért nem annyira, mint szeretném. Éppen csak csóvál egyet a farkán, de fel sem emeli a fenekét a Leopold lába mellől. Ez minden.

Sushi annál jobban örül. Az etetőszékében ül és ragyogó arccal nyújtogatja felém a kis karját.

- Franz bácsi! - kiabál, én meg majd' hanyatt esem a meglepetéstől, hogy már ilyet is tud. Jó, idegen fül számára inkább „vanszacsí”-nak hangzik, de én akkor is tökéletesen értem. Felveszem, ő meg lelkesen paskolja a kis kezével az arcomat.

- Azt mondta, Franz bácsi. Hihetetlen - mondom.

- Tegnap tanítottam meg neki - mondja Panida, miközben egy újabb terítéket tesz az asztalra. Aztán kávét is tölt nekem.

- Talán nem volt jó Olaszországban, hogy máris hazajöttél? - érdeklődik Leopold.

- Remek volt. Egyszerűen tökéletes - mondom. - Kizárólag szolgálati okok kényszerítettek a hazatérésre.

Félbetörök egy perccet és vastagon megvajazom. Az első falat - egy álom.

Leopold cicceg.

- Szolgálati okok? Talán kiosztottál egy olasznak egy büntetőcédulát?

Erre már nem is válaszolok. Ezzel még jobban felbosszantom. Feláll, a mosogatóhoz viszi a csészéjét, aztán visszajön és kiveszi a gyermekét az ölemből. Sushi persze azonnal sírni kezd. Azért van még igazság a világon.

Aztán járunk egy kört Ludwiggal. Egy-huszonegyet teljesítünk. Ami annak tudható be, hogy nem vidáman futkos előttem, mint szokott, hanem úgy vánszorog, mint akit leforráztak. Lehajtott fej, behúzott farok. Betegesen haragtartó természet. Hetekre lesz szükség, hogy megbocsássa, amiért nélküle mentem el Olaszországba.

A séta után az irodámba indulok. Már a lépcsőházban összeakadok a polgármesterrel.

- Hogy vannak a természetek? - kérdezem, amint megpillantom.

- Eberhofer, de jó, hogy újra itt van. Már hallottuk a remek hírt!

Milyen remek hírről zagyvái?

- Milyen remek hírről is beszél? - kérdezem, miközben a kávéfőző felé ballagok.

Csatlakozik hozzám.

- Hát a Susiról... hogy végre otthagyta azt a gazembert és hazajön... ide, ahová tartozik... hozzánk. Pompás! És... tulajdonképpen... hol is van most?

- Ki? Susi? - kérdezem, miközben kávé töltek magamnak.

Bólogat.

- Hát Olaszországban - mondom.

- Nem hozta el magával?

A hangjába hisztériás árnyalat költözik.

- Sofőrszolgálat vagyok én, vagy mi? Véletlenül egy foglalkozásom is van, tudja? Aproposó, munka... mi is a helyzet a termeszekkel?

Kitépi a kezemből a kávéscsészét és ordítani kezd.

- Amíg Susi nem lesz újra itthon, a maga irodája zárva marad, megértette? Sürgős és halaszthatatlan felújítási munkálatok miatt! Termeszek, ahová csak néz az ember!

Ezzel szabályosan kitudszkol az ajtón.

Kiváló. Ma sem kell dolgoznom,

Másnap délelőttre befutnak a hazatérők, Flötzinger furgonja bekanyarodik az udvarra, Papa és a Nagyi kiszállnak és nagyokat nyújtózkodnak. Kiveszem a hátsó ülésről a gorillát. A gorilla mellett meg ott ül Susi.

- Te nem szállsz ki? - kérdezem.

A fejét rázza.

- Megígérted, hogy ott leszel, amikor felébredek - mondja bánatosan.

- De Susi! Élet-halál kérdéséről volt szó! A Papa nem mondta el?

- Mindig közbejön valami, Franz. Valami fontos. Valaki fontos. Mindig élet-halál kérdése. Csak rólam nincs szó soha. Az én életemről. Soha - mondja és magára csukja az ajtót.

Elég hülyén festek a bőröndök között az embernagyságú gorillával.

Flötzinger visszaszáll és elhajt.

Susival.

Ludwig morog a gorillára.

Aztán előbukkan Leopold, Sushival a karján.

- Nappa, Nappa! - kiabál a kicsi, amint meglátja a Papát.
A Papa ennek nagyon örül.

Aztán Sushi felfedezi a gorillát.

- Papa! - rikkantja boldogan, és már nyújtja is felé a kis karját.

- Nézd csak, már tud Papát mondani! - rikkantok hasonlóan boldogan Leopold felé.

Nagyorrú Törpe odabilleg a gorillához, átöleli, odabújik hozzá. Ludwig elfordul és morogva a disznóól ajtajához vonul. Ott elfekszik, hogy az egész küszöböt elfoglalja. Valószínűleg így akarja megakadályozni, hogy konkurencia költözzön a házba.

Aztán a Nagyit természetesen el kell fuvarozni Simmerlhez. Mert hogy be akar vásárolni, érthető módon. Főzni akar, méghozzá hazai ízeket. Elege van az olasz ételekből, mondja. Be is szerzünk huszonnégy pár sütnivaló kolbászt és másfél kiló savanyú káposztát. Hozzá rozskenyeret. Kifogástalan. Mustárt is veszünk, mert hogy biztos, ami biztos, más sem hiányzik, mint hogy éppen most fogyjon ki otthon a mustár. Az lenne csak a tragédia.

- Újra vaskézzel kormányozod a hentesboltot? - kérdezem Simmerltől fizetés közben.

- Arra mérget vehetsz - mondja, miközben átnyújtja a visszajárót.

- És Max? Vele mit csináltál?

- Feldolgoztam. Hajjal és bőrrel együtt bedaráltam a kolbászba - mondja és átnyújtja a dugig tömött szatyrot a hússal. - Jó étvágyat!

Alig érek haza, már el is kap a Papa.

- Te, Franz... - mondja kissé tétován. - Nekem... Nekem mindenképpen el kellene ugranom Moratschekhez. El tudnál vinni?

Ez most már határozottan gyanús. Vagy legalábbis módfelett különös.

- Megtudhatnám, miért akarsz mindenképpen elugrani Moratschekhez? Két napja sincs, hogy utoljára találkoztatok - mondom, miközben becipelem a Simmerl termékeit a konyhába.

- Akkor is! - jelenti ki a Papa.

A kanapé felől behízelt hang szólal meg.

- Elvigyelek, Papa? Nagyon szívesen elviszlek - ajánlja a nyálas disznó.

- Nem! - mondja a Papa. - Franz vigyen!

Franz pedig magától értetődően elviszi.

Néhány perccel később már indulunk is.

Moratschekné asszony nagyon örül nekünk. A férje már olyan sokat mesélt a Papáról, mondja. El tudom képzelni. Mindenesetre a Papa is örül. De csak rövid ideig, mert aztán kiderül, hogy a nagytiszteletű bíró úr nem tartózkodik otthon. Mert hogy kora reggel hívták, hogy be kell mennie a bíróságra helyettesíteni egy ágynak esett kollégát. Amit természetesen el is vállalt, így aztán most feltehetően a tárgyalóteremben ül.

- Kár, kár - mondom a Papának, ahogy beszállunk az autóba.

- Vigyél a bírósághoz! - mondja a Papa.

- Tessék? - kérdezem megrökönyödve.

Teljesen meghibbant az öreg?

- Kérlek, Franz... - nyöszörög.
Az Isten szerelmére!

A tárgyalóterem ajtaja melletti táblán a kiírás tájékoztat, hogy odabent jelentős kárt okozó csalás büntette és más bűncselekmények miatt bizonyos Finkerstätter nevű vádlott ellen indult ügyben tartanak éppen zárt tárgyalást. Ilyen ügyekben bontakoznak ki csak igazán az ügyvédek, a mocskos hiénák. Nem irigylem szegény bírót.

Letelepszünk a tárgyalóterem előtt és várom, mi fog történni.

Ami aztán történik, arra egyáltalán nem számítok.

A Papa egyszer csak felugrik, minden előzetes figyelmeztetés nélkül feltépi az ajtót és becsörtet a tárgyalóterembe.

- Hé, oda nem mehetsz be! - kiabálok utána.

- Oda nem mehet be! - kiabál utána egy törvényszolga.

Késő. Már bent van.

A tárgyalóteremben azonnal síri csend támad. A Papa egy pillanatra megáll az ajtóban.

- Maga kicsoda? - néz fel az egyik taláros hiéna.

A Papa gyorsan körülnéz, azután céltudatosan megindul a bírói pulpitus felé.

- Moratschek! - rikkantja kitárt karral.

- Eberhofer! - rikkant a bíró és ő is megindul. Kitárt karral méghozzá. Aztán csak ölelgetik egymást. Percekig méghozzá.

- Úgy örülök, hogy épségben van - mondja a Papa teljesen elérékenyülve.

- Hát még én - mondja a bíró, és nevet.

- Nem halaszthatnák ezt a szünet idejére? - érdeklődik egy másik hiéna.

- Csendet a tárgyalóteremben! - förmed rá Moratschek.

A vádlottak padján ülő nőszemély a szemét törölgeti. Láthatóan meghatotta a jelenet. Hát hogy is lehetne csaló egy ilyen érzékeny teremtés?

A taláros fekete varjúk meg csak néznek mogorván a laptopjaik fölül és idegesen dobolnak az ujjakkal az asztalon.

- Mit szól egy sörhöz valamelyik nap? - kérdezi búcsúzól a bíró.

- Kiváló ötlet - mondja a Papa, s azzal végre elköszönünk.

A hazaúton már nem bírok magammal. Egyszerűen fel kell tennem a kérdést, ami két napja nyomaszt.

- Te, Papa, amikor tegnapelőtt telefonáltál a Moratschekkel, ő azt mondta neked, hogy „én is magát, Eberhofer. Én is magát”. Mire vonatkozott ez tulajdonképpen?

A Papa nevet. Halkan, brummogva.

- Megkérdeztem, örül-e, hogy visszakapta a feleségét - mondja végül.

Aha.

- És? Tovább?

- Azt mondta, igen.

Uramisten, hát minden szót harapófogóval kell kihúzni belőle?

- És aztán? - sürgetem.

- Aztán azt mondtam, hogy irigylem.

- Erre mondta ő azt, hogy ő is téged?

A Papa bólint. Szégyellős mosoly játszik az ajkai körül.

Még egyszer végiggondolok mindent. Percekig is eltart.

- Mégis, mi a fenéért irigyelne ő téged? - vigyorodom el végül. - A szánalmas életedért?

- Pontosan - brummog a Papa elégedetten. - Pontosan.

Megint hallgatunk egy ideig.

- Susival most tulajdonképpen mi a helyzet? - akarja aztán tudni.

- Semmi - mondom őszintén. - Haragszik, mert nem voltam ott, amikor felébredt.

- Szóval haragszik... - mondja, és merengve néz ki az ablakon.

22. fejezet

Néhány nappal később összefutok Wolfinál Simmerl és Flötzingert urakkal. A pultnál állnak és sört isznak. Két székkal arrébb az egyik Beischl fivér ül és ő is sört iszik. Természetesen pálinkát is, de hozzá sört.

Aztán Flötzingert elmeséli, hogy megint az irodájában lakik. Mert hogy Mary tudomást szerzett az olaszországi történésekről.

- Giselától biztosan nem tudja! - csap egy nagyot a pultra azonnal Simmerl.

Látszik rajta, hogy teljesen biztos a dolgában.

- Hogyan tudtad megakadályozni? - kérdezem, hogy enyhítsem valamelyest a feszültséget.

- A Gisela híres csokoládés ananásztortájával - jelenti ki a hentes, büszkén düllesztve ki a mellét. - Ami az összes helyi összejövetel sztárja, tudjátok... Sokan gyötrik, hogy árulja el a receptet, de ő a világ minden kincséért sem hajlandó kiadni a titkát. Nem is tehetné, mert hogy ő sem tudja. Csak a nagynénje tudja. Mert hogy ő az, aki mindig megsüti a tortát, a Gisela csak elmegy érte és elhozza, aztán meg tortakirálynőként ünnepelteti magát.

- Ügyes - bólogat lenyűgözve a fűtés-buheráló.

- Olyan ügyes azért mégsem, figyelembe véve, hogy minden alkalommal legalább száz kiló húsomba kerül. A vénasszony nem dolgozik ingyen - mondja Simmerl komoran.

- Te pedig megfenyegetted Giselát, hogy leleplezed, ha egyetlen szót is szól Marynek - következett Flötzingert.

- Éles meglátás - bólint a hentes.

Flötzingert ezen annyira meghatódik, hogy meghív bennünket egy körre. Az ő drága jó barátait, mondja.

Aztán elmeséli, hogy Mary sajnos Simmerl minden erőfeszítése ellenére tudomást szerzett az ő kis kalandjáról. Mert hogy egy szinkronúszó-fürdőruhát talált a csomagjai között.

- Először azt mondtam, neki vettem. Akkor még örült is - mondja. - Csak aztán sajnos megtalálta a szöveget is, ami rúzzsal volt belemázolva a bélésébe. „Hogy ne felejts el”. Ez volt benne. Akkor persze rögtön elszállt az öröme.

A fürdőruha repült kifelé a házból, a Flötzingert meg repült rögtön utána.

Nyomorúságos história. Rendelek én is egy kört.

- Mert mindig olyan bénán csinálsz mindent - néz Simmerl a buherálóra, aztán kér Wolfitól még egy sört.

A Beischl fivér is beszáll a társalgásba.

- Az én banyám se csinálja sokkal ügyesebben - szól át hozzánk. A Flötzingert persze azonnal kiveri a víz.

- De én mindig azt mondom magamnak, legalább nekem nem kell ledolgoznom, amit más megcsinál helyettem - folytatja a Beischl.

Hát igen. Nagy kereszt lehet, ha az embernek egy nimfomániással kell osztoznia ágyon és asztalon. Főleg az ágyon. Bele sem merek gondolni.

Aztán nyílik az ajtó, és belép a Papa. Egy másodperccel később felbukkan Moratschek is. Simmerl mindenkinek

rendel egy újabb kör köményest. Én meg kiiszom a sörömet és hazamegyek.

Másnap vasárnap és egyben a leopoldi família elutazásának napja. Mert egyszer még a legszebb nyaralás is véget ér. És mert másnap már sorban állnak a halálfontos ügynökök a halálfontos könyvesbolt előtt, hogy rásózzák nagyszerű bátyámra az új leendő bestsellereket, amelyeket aztán Leopold feladata eljuttatni a kedves olvasókhoz. Ezért aztán most itt a búcsú ideje. Amitől nekem személy szerint táncra perdül a szívem. Meg persze a Nagyi főztjétől is. Mert hogy a búcsú alkalmával olyan ebédet varázsol az asztalra, hogy szóhoz sem jutok. Sertéssült krumpligombóccal és káposztával, nyakon öntve a Nagyi varázslatos sörmártásával. Ha magam választhatnám meg a halálom módját, azt hiszem, a Nagyi sörmártásába akarnék belefulladni.

Ebéd után kicipeljük a felfoghatatlan mennyiségű bőröndöt és táskát Leopold autójához, aztán körbeölelgetjük egymást. A nyálas disznó és én persze nem ölelkezünk. Mi csak egy egyszerű kézfogással búcsúzunk. A Papát viszont majdnem összeroppantja az ölelésével a hülye könyvkereskedő.

Sushi abban a pillanatban sírni kezd, amikor Panida beülteti a gyerekülésbe. Szegény kis lélek. Aztán az autó lassan, de biztosan eltűnik a távolban. A Papa még integet utánuk egy ideig, sőt, még akkor is lengeti a kezét, amikor már rég beleolvadtak a messzeségbe. Én meg fogom Ludwigot és elindulunk a körünkre.

Kora reggel a telefonom csengése tör be kellemes hajnali álmaimba. A polgármester keres.

- Mi van magával, Eberhofer?

- Mi lenne? – kérdezem vissza és felülök. Rálépek Ludwig farkára, mire sértődötten elvonul a kanapé alá.

- Hol marad? Hétfő van, munkanap! Elfelejtette?

- Mi van a természetekkel?

- Termeszek? Milyen természetek? Miket beszél maga itt össze-vissza? Ezen a szélességi fokon nem is élnek meg a természetek! Úgyhogy pattanjon ki az ágyból és siessen dolgozni, megértette?

Azzal leteszi.

Kissé zavartan tápázkodom fel. Lezuhanyozom, aztán átsétálok a nagy házba reggelizni. A Papa még alszik, de a Nagyi szorgosan igyekszik valóra váltani kulináris jellegű vágyaimat.

Ha jól értelmezem a polgármester hívását, abból az következik, hogy Susi újra a helyén van. Elfoglalta régi állását és asztalát, s ezzel helyreállt a hivatal rendes működése.

- Ne gyere haza ebédre, mert nem lesz ebéd – tájékoztat a reggeli végeztével a Nagyi. – Ma tyúkszemes nap van.

Márpedig ha tyúkszemes nap van, akkor nincs ebéd. Logikus.

Az irodámban a legkisebb változást sem tapasztalom. Mintha egyetlen napot sem lettem volna távol. Semmiféle nyoma semmiféle felújítási munkálatnak. Pontosan, ahogy sejtettem.

Felhívom Moratschek irodáját. Érdekelne, mi a helyzet a Küstner-ügyben. Sajnos nem tudok meg semmit, mert a bíró

nincs az irodájában. Helyszínre ment, közli a titkárnője. Fogalmam sincs, mit csinál egy bíró a „helyszínen”, de inkább meg sem kérdezem. Helyette azt mondom, hívjon vissza, ha megjön. Mindenképpen átadja az üzenetet, ígéri a titkárnő.

Aztán körülnézek az irodában, hátha találok valami tennivalót. De semmi. Abszolúte semmi. Úgyhogy ideje inni egy kávé. Most, hogy Susi újra itthon van, végre a kávénak is újra kávéze lesz. Csakhogy ahhoz át kellene mennem a hivatali részleghez. Azaz Susihoz. Csakhogy semmi kedvem hozzá. Nem akarom még egyszer végighallgatni, hogy azt mondtam, ott leszek, amikor felébred, meg hasonlók. Ebből inkább nem kérek.

Úgyhogy visszaülök és hajtogatok egy tökéletes papírrepülőt. Hátradőlök, felteszem a lábamat az asztalra, és reptetni kezdek.

- Lám-lám, Eberhofer - nyit be éppen ebben a pillanatban a polgármester. - Alig állt újra munkába, máris ki sem látszik a tennivalókból.

Leül a székre velem szemben. Elindítok egy újabb repülőt. Sajnos beleakad a miniszterelnök fényképébe a falon, és lezuhan.

- Van valamim a maga számára - folytatja a polgármester.

- Mégpedig?

- Egy tribün.

- Van egy tribünje a számomra?

- A maga számára is, Eberhofer. Mindannyiunk számára. Sikerült megszerezni az FC Rot-Weissnak egy vadonatúj tribünt. Na jó, talán nem egészen vadonatúj, viszont nagyon

olcsó. Használt, hogy úgy mondjam. Csak sajnos nem lehet szétszerelni. Berozsdásodtak már a csavarjai, érte... Már úton is van hozzánk. Egy különleges kamionnal. Két órán belül itt is lesz.

- És nekem ehhez mi közöm? - kérdezem, miközben begyűjtöm a repülőimet a szobából.

- Jókat kérdez maga, Eberhofer. Hát magának kell kísérenie a transzportot. Kék fénnel, meg mindennel, ami kell. Nehogy még történjen vele valami az úton. A legjobb, ha most azonnal el is indul eléjük.

- Egy különleges transzportot kísérgessek - foglalom össze. - Egy használt tribün miatt. Szuper. Más ötlete is van még a számomra?

Visszaülök az asztalomhoz és újra útjára bocsátom az egyik repülőt.

- Az ég szerelmére, Eberhofer! Nem kívánságműsor ez! Azonnal induljon el a kamion elé - mondja, és feláll. Sajnos az ajtóból még visszafordul. - Jut eszembe, Susi-hoz benézett már?

- Nem - mondom és én is felállók. Már indulok is. - Sajnos nincs időm Susira. Egy túlméretezett szállítmányt kell biztosítanom.

Aztán kiderül, hogy a használt tribün szállítása korántsem olyan unalmas, mint gondoltam. Sőt, egész jó buli. Ki kell döntenünk két fát, el kell távolítanunk hét jelzőtáblát és le kell bontanunk egy fészert. Öt személygépkocsi sérül meg és további négy tűnik el az út melletti árokban. Így már nem egészen olyan olcsó a tribün, mint a polgármester gondolja, de végül csak felállításra kerül

az FC Rot-Weiss pályája szélén. Az egész falu kivonul, hogy tanúja legyen a lelátó bevonulásának.

- Nagyszerűen csinálta, Eberhofer. Nagyszerűen - mondja a polgármester a hátamat veregetve. Természetesen még nem tud az úton támadt apró kellemetlenségekről, nekem pedig eszemben sincs felvilágosítani.

Aztán hirtelen ott áll mellettem Özdemir. Mosolyog.

- Jó napot - mondja tétován, és kezet nyújt.

Miután kezet ráztunk, szemügyre veszi az új tribünt.

- Szép - állapítja meg. - Ön felügyelte a transzportot?

- Csakis.

- Gondoltam.

Nézzük egy ideig az új tribünt, aztán újra a túlsúlyos futballszár felé fordulok.

- Mi a helyzet a nővéreddel?

- Medinével? Nemsokára férjhez megy. Apám magán kívül van a boldogságtól, anyám meg éjjel-nappal varrja a menyasszonyi ruhát.

- Remek - mondom. - És kihez megy feleségül?

Akaratlanul is a szerencsétlen unokafivérre gondolok.

- A professzorához - közli Özdemir büszkén. - Igaz, hogy már nem a legfiatalabb, és a hallása meg a látása sem a régi, de a lelki dolgok, meg a szellemiek, tudja, azok összekötik őket. Medine így szokta mondogatni.

Szellemi dolgok. Ez mindjárt sok mindent megmagyaráz.

Mivel az ebéd aznap kiesett, lassan érezni kezdem az éhséget. Beballagok a klubház éttermébe és megnézem, mi az aznapi kínálat.

Aztán felhív Moratschek.

- Nagyon jól haladnak a dolgok, Eberhofer - mondja elégedetten.

Megtudom, hogy már két hét múlva sor kerül Küstner első tárgyalására. Több tárgyalási nappal számolnak, mert elég sok minden gyűlt össze a vén pszichopata számláján. Természetesen ezúttal másik bíró tárgyalja az ügyet, mert hogy Moratschek most áldozat. Sértett, ahogyan hivatalosan mondják. De nem gond, magyarázza a bíró, jól ismeri a kollégát, aki tárgyalni fogja a Küstnert. Régi jó barátja, így minden a legnagyobb rendben lesz. És adjam át üdvözetemet a Papának. Még tüsszent egyet, aztán elköszön, mert mindjárt kezdődik a következő tárgyalása.

Bécsi szeletet rendelék, mert azt csak nem tudják elrontani, hozzá meg egy sört. Hozhat-e krumplisalátát is, kérdezi a pincérnő. Nem kell, mondom. Krumplisalátából én csak a Nagyiét fogyasztom.

Ahogy kihozzák az étellemet, besétál a Flötzinger, méghozzá kiállhatatlan fiacskája társaságában.

- Hát te meg mit keresel itt? - kérdezem, mert tudom, hogy a futball nem tartozik a szenvedélyei közé.

- Ignatz-Fynn mindenképpen futballozni akar - válaszolja. - Eddig karatézott, de az az örökös fegyelmezés nem jött be neki. Nem neki való. Agresszivitást vált ki belőle.

Az ifjonc megrángatja nemzője karját.

- Papaaa... Papa...

- Agresszív. Értem - mondom, és egy jó nagy falat húst szúrok a villámra.

A kölyök közben tovább cirkuszok

- És te? Téged mi szél fújta erre? - kérdezi a buheráló, miközben hiába igyekszik kiszabadítani a karját.

Kezd idegesíteni a folyamatos „Papa, Papa...”.

- A tribün miatt vagyok itt.

A szerencsétlen egyre jobban kínlódik leszármazottja lankadatlan rohamai alatt. Szánalmas.

Papa... Papa...

Bele kell bolondulni.

- Hé, te vérszívó! - ordítok rá a kölyökre, és olyan lendülettel állok fel, hogy a széket is felborítom. - Menj és játssz valami mérgező dologgal, értve vagyok?

Azonnal megért. Elengedi túsát és eloldalog a többi gyerekek felé. Vissza-visszapillant felénk, de nincs mersze újra rákezdeni.

Most már kényelmesen meghihatjuk a sörünket.

23. fejezet

Alig ment el Flötzingert a gyilkos kölykével, felbukkan helyette Susi. Hirtelen nem tudom, hová néztek, de mindegy is, mert nyílegyenesen felém tart. Jól néz ki. Nagyon jól.

- Szabad ez a hely? - kérdezi, aztán már ül is le mellém.

- Meglátogatott ma Moratschek bírót - folytatja.

- Moratschek?

Susi bólint, aztán iszik egy kortyot a sörömből.

- És mit akart tőled a Moratschek, ha megkérdezhetem.

- Elmesélte, milyen nagy hős vagy - mondja, és kisimít egy tincset a homlokából. Őrjítően jól néz ki.

- Igazán? És mit mondott, miért vagy olyan nagy hős?

- Mert megmentetted az életét. Sőt, még a felesége életét is. És hogy ezt soha nem fogja elfelejteni neked.

Hátradőlök és kényelmesen a pad támlájára fektetem a karomat. Éppen a Susi válla mögött.

- Értem - mondom, és úgy teszek, mintha nem hatódnék meg. A valóságban kemény küzdelmet folytatok a büszkeségem megőrzéséért.

Susi egy borítékot húz elő a zsebéből és odacsúsztatja elé az asztalon.

- Ez mi? - kérdezem.

- Nézd meg.

Egy utalvány van benne. Egy utalvány két személyre egy romantikus hétvégére. Egy luxusszállodában. Szaunával, masszázssal, ötfogásos vacsorával és hasonló finomságokkal.

- Moratschek hozta. Kárpótlásul, amiért nem voltál ott, amikor felébredtem - mondja Susi gyengéden. - Ráérsz jövő hétvégén? - teszi hozzá halkán.

- Jövő hétvégén? Nem igazán - mondom. - Jövő hétvégén ugyanis egy csúcsszuper romantikus hétvégére megyek, tudod?

Mosolyog. Aztán odahajol és megcsókol.

A következő percben a Nagyi vonul be Liesl Mooshammerrel a nyomában.

- Akkor ti most újra együtt vagytok? - akarja tudni azonnal Liesl.

Vállat vonunk. Egyszerre.

- Nincs több tyúkszem! Mindet kiszedték! - ordítja el magát a Nagyi. - Jó is, mert holnapután sokat kell gyalogolnom. Hús százalékos leárazás lesz a Karstadtban. Ott a helyünk, nem igaz, Franz?

Ott. Nem kérdés. Veszek még egy fagyaltkelyhet a Nagyinak, aztán hazamegyünk.

Másnap reggel, amint beérek az irodámba, hív Birkenberger. Azt akarja tudni, mikor lesz a Küstner tárgyalása. Nagylelkűen megosztom vele az információt.

- Akkor legkésőbb két hét múlva találkozunk - mondja. - Bár összefuthatnánk előbb is. Mondjuk a hétvégén. Felemelhetnéd a seggedet és bejöhetnél Münchenbe.

- Sajnos a hétvégén egy romantikára szakosodott szállodába megyek - közlöm vele.

- Talán Susival?

- Talán.

Nevet.

- Ha Susinak közbejön valami, tudasd velem, drágám!

Attól mentsen meg az Isten! Gyorsan le is teszem a telefont.

A délelőtt folyamán aztán sajnos a polgármester értesítést kap a tribün útját kísérő apró kellemetlenségekről. Nagy feldúltan át is robog az irodámba.

- Ezt maga fogja kifizetni, Eberhofer! Az utolsó fillérig, arra mérget vehet! - tombol, és fenyegetően hajol az íróasztalom fölé.

Hallgatok. Megvárom, hogy legalább a légzése normálisra váltson. Nagyokat fúj, aztán leroskad a székre velem szemben.

- Pontosan az ilyen esetekre szól a biztosításunk - mutatok rá.

- Szarok a biztosítására!

Átülök az íróasztalra.

- Komolyan azt akarja, hogy én magam fizessem ki a károkat?

- A legkomolyabban!

- Az sajnos az én nyomorúságos fizetésemből nem fog menni.

- Azt elhiszem.

- Kénytelen leszek másodállást keresni magamnak.

- De sürgősen!

- A hétvégékre például.

- Jó ötlet!

- Azt hiszem, a legjobb lesz, ha máris nekikezdek - mondom, és felállok.

- Minél előbb, annál jobb!

Az ablakhoz sétálok és összefont karral kinézek rajta. Nagyon szép az idő. Mögöttem a polgármester is feláll és kifelé indul.

- Szegény Susi - szólalok meg.

A polgármester abban a pillanatban megáll, mintha stoptáblát mutattak volna fel neki.

- Miért szegény? Mi köze ehhez Susinak?

- Hát mert a hétvégét kettesben akartuk tölteni egy szállodában. Édes kettesben, tudja? Ha most cserbenhagyom, valószínűleg azonnal visszamegy Olaszországba a csődöréhez. Kár lenne érte. Nagy kár.

A polgármester feje ellilul.

- Tudja mit, Eberhofer? Kinyalhatja! Maga úgyis mindig azt csinál, amit akar!

Azzal kiviharzik és bevágja maga mögött az ajtót.

A nap további része aztán már nyugodt, legalábbis késő délutánig. Akkor sajnos történik egy közlekedési baleset. Percekkel a munkaidőm vége előtt. Bosszantó. Ha az ember egész nap papírrepülőket reptet a szobájában, nagyon idegesítő, hogy éppen, amikor hazamenne, beüt egy ilyen mennykő. Mit tehetnék, elindulok a helyszínre.

Az autó a feje tetején áll. Nem idevalósi. Müncheneri rendszáma. Az utasának nem sok esélyt adok. Szerencsére egyedül ült az autóban, legalább tömeghalál nem történt. A tűzoltók vágják ki a roncsból a szerencsétlent. Sajnos már nem lehet segíteni rajta. Meghalt.

Körbejárom a helyszínt és szemügyre veszem a nyomokat. Az autó letért az útról, felborult, valószínűleg

többször is átpördült. Salto mortale. Halálugrás a szó szoros értelmében.

A vezető egy idős ember. Okmányok nincsenek nála. Hiába, ebben a korban az ember autóvezetői képességei erősen beszűkültek már. Ugyanakkor jó is, hogy ilyen öreg az áldozat. Ő legalább már leélte az életét. Legalábbis a nagyját. A fiatal halottaknál ez a rossz: ki tudja, mi minden állt volna még előttük. Persze, ennél az öregnél sem tudhatjuk. Így valószínűleg megúszott egy szívritmus-szabályozót. Vagy egy oldalra kivezetett végbelet. Szóval jobb is, hogy így történt. Egyértelműen.

Az orvos azt mondja, a halál oka minden valószínűség szerint szívinfarktus. Az ügyész meg, akinek telefonon jelentést teszek, azt mondja, csomagolják be és szállítsák el. Nemsokára megérkeznek a hullaszállítók és koporsóba fektetik a testet. Még megvárom az autómentőt is, aztán gyorsan visszamegyek az irodámba és jelentem a müncheni kollégáknak az esetet. Az áldozat nagy valószínűséggel müncheni volt, így ez a továbbiakban már az ő ügyük. Az én munkanapom véget ért.

24. fejezet

A romantikus hétvége előtti utolsó munkanapon bejön Susi az irodámba és becsukja maga mögött az ajtót. Az ölembe ül és megsimogatja a hajamat. Jó érzés.

- Nem is tudom, mit kellene becsomagolnom. Van valami ötleted? – kérdezi.

- Ne hozz sok mindent. Csak két napra megyünk – mutatok rá.

- Megmondanád, pontosan mit értesz „nem sok minden” alatt?

- Egy tangabugyit például.

Erre a gyomromba bokszol. Nevet. Aztán feláll és az ajtóhoz megy.

- Külön autóval megyünk – szól még vissza.

- Mi a fenének?

- Mert úgy izgalmasabb.

Aztán már csukódik is mögötte az ajtó.

Szóval úgy izgalmasabb.

Aztán én is indulnék már haza, amikor cseng a telefon.

- Nem jött közbe valami véletlenül Susinak a hétvégére?
- érdeklődik Birkenberger.

Nevetnem kell.

- Nem – mondom.

- Biztosan?

- Nincs esélyed, Rudi.

Később még lejárjuk a körünket Ludwiggal. Közben feltámad a lelkiismeretem. Megint magára hagyni készülök szegény kutyámat. A kutya-élet sem mindig leányálom.

Ugyanakkor a hétvégének nagyon örülök. Nagyon-nagyon. Ötfogásos menü!

Végül egy-harmincat teljesítünk, mert egyikünk sincs igazán jó formában.

A luxusszállodában azért újra formába jövök. Amikor megérkezem, Susi már ott van. Ott van, és egy leheletnyi fehérenműben fekszik a baldachinos ágyon. És mosolyog. Az asztalon pezsgő.

Többet nem is mondanék. Ahogyan a szólás tartja, úriember élvez és hallgat. Az ötfogásos vacsorát pedig kihagytuk.

Másnap reggel Susi sokáig alszik, de én már hajnalban fent vagyok. Hagyok neki egy cédulát, hogy a reggelinél találkozunk, aztán leballagok a szaunába. Ilyenkor valószínűleg senki más nincs ott. Puha szállodai fürdőköpenyembe burkolózva indulok el lefelé. Tényleg alig van ott valaki. Egy szem kövér asszonyság kuporog a szaunában.

- Jó reggelt - mondom neki, és bizonytalanul körülnézek. Ilyen sok szabad helynél nagyon nehéz eldönteni, hová üljön az ember.

- Jó reggelt - mondja a kövér hölgy, és feljebb húzza magán a törölközőjét.

Később beszélgetni kezdünk, és kiderül, hogy remek társaság. Jókat nevetünk. Három menet izzadás után úgy

érezem magam, mint aki újjá született. És persze farkaséhes vagyok.

- Ez a reggeli egy álom - állapítja meg Susi az étteremben.

- Kialudtad magad? - kérdezem.

Bólint és egy gerezd barackot tol a szájába. Módfelettellemes látvány.

A pultnál úgy telepakolom a tányéromat, hogy visszafelé az étel fele le is esik róla. A frakkot viselő pincér megrovó pillantást vet rám.

A reggeli tényleg jó, bár azért egy álomnak mondani kissé túlzás. Már csak azért is, mert itt mindent magának kell elhozni az embernek a büfépultról. Nincs Nagy, aki ott forgolódik az asztal körül és azonnal újra megrakja a kiürülő tányérok. Az itteni tányérok ráadásul bosszantóan kicsik. Ha az ember jól megrakja őket, a fele mindig leesik. Akkor meg mérgesen néz a pingvin-forma pincér. Szóval álomnak azért nem mondanám.

Kint az előcsarnokban egy tábla áll, rajta plakát: ma este tánc. Asztalfoglalás ajánlott. Estélyi öltözet megkívántatik.

- Nézd már, Franz, ezt nekünk találták ki! Egy örökkévalóság óta nem táncoltunk együtt - ujjong Susi. Szinte ugrál örömeiben. Ezért aztán elballagunk a portára, ahol éppen a pingvinforma teljesít szolgálatot.

Követ minket talán?

Lefoglalunk egy asztalt. A pingvinforma felírja a nevünket.

- Van nyakkendője? - kérdezi aztán felém fordulva.

- Nem tudok róla.

Mit akarhat tőlem?

- Minden felnőtt férfinak kell legyen legalább egy használható nyakkendője - közli velem a pingvin, és felhúzza az orrát.

Mielőtt még válaszolhatnék, Susi megfogja a karomat.

- Veszünk egyet - mondja, és már vonszol is kifelé.

Nem egyet veszünk aztán, hanem hetet. Egyet a hét minden napjára. Rá is van írva mindegyikre a hét egy-egy napja. Nagyon praktikus. Az ember véletlenül sem veheti fel két nap egymás után ugyanazt a nyakkendőt.

Susi úgy kiöltözik, hogy azt el sem lehet mondani. Dirndlit visel, és mivel pontosan ehhez a fajta ruhához illő dirndli-keblekkel rendelkezik, a látvány egyenesen lenyűgöző. Hozzá képest én a fasorban sem vagyok farmerban és fehér ingben. És nyakkendőben, természetesen. Még hozzá hét nyakkendőben egyszerre. Válassza ki a derék pingvin, melyik tetszik neki a legjobban.

A nagyszerű táncest egy elektromos orgonából és a nyekergetőjéből áll. Utóbbi teljes átéléssel Julio Iglesiast dalol, és minden második percben látványosan hátrasimít néhány szálát az egyébként meglehetősen ritkás frizurája teteje felé. A tánctéren néhány idősebb pár csoszog ide-oda. Egy öregúr egy nála lényegesen fiatalabb hölgygel lejt fel alá, miközben ahányszor elfordítja a fejét, a nőszemély a szemét forgatja. Két leányzó meg egymással táncol, szorosan összesimulva.

- Azt hiszem, inkább mégsem akarok táncolni - mondja Susi a halom szerencsétlen láttán.

Úgy legyen. Megfogom a karját és már ott sem vagyunk.

- Amor... - árad a hangszórókból.

A bejáratnál ott áll a pingvin. Letépem a nyakamból a nyakkendőket és a pingvin kezébe nyomom. Mind a hetet.

Később találunk egy első osztályú rockcafét és hajnalig tombolunk a Metallicára.

25. fejezet

Hétfő reggel arra megyek be a hivatalba, hogy már ott várakozik az egész Özdemir család. Az apa kaftánban, az anya fejkendőben, mellettük a futballisten. Medine, a csúnya lány az ablaknál áll és kifelé néz.

- Minek köszönhetem a megtiszteltetést? - érdeklődöm.

A srác előre lép és kezet nyújt.

- Eberhofer, de jó újra látni magát - mondja, és elvigyorodik. - Egyébként ez itt a nővérem, Medine.

Mintha magamtól nem vettem volna észre.

A leányzó is odajön és kezet fog velem. Semmi erő nincs a kézfogásában.

Özdemir papa és mama borús arccal ülnek egymás mellett.

- eltűnést szeretnénk bejelenteni - mondja végül halkan az apa.

Átsuhan rajtam a balsejtelem. Csak nem ez a vőlegény is meglógott? Ilyen röviddel az esküvő előtt?

Medinére nézek. Az arca mindent elárul.

- Ki is tűnt el pontosan? - kérdezem a hivatalosság kedvéért.

- Medine vőlegénye - feleli a tömzsi futballisztár, és átkarolja a testvérét. - Múlt pénteken eljött hozzánk látogatóba megbeszélni az esküvői előkészületeket. Amikor délután elment, azt mondta, még meglátogatja hazafelé egy

régi iskolatársát, aki valahol a közelben lakik. Személyesen akarta elvinni neki az esküvői meghívót.

Medine zsebkendőt vesz elő és megtörölgeti a szemét.

- Azóta pedig eltűnt? - érdeklődöm.

- Így van. Először azt hittük, csak jól elbeszélgettek, és elment az idő, de...

- De az ember akkor sem beszélget napokon át - értek egyet.

Özdemir bólint. A két szülő a padlóra mered.

- Van véletlenül egy fényképük az eltűntről? - kérdezősködöm tovább.

A srác a belső zsebébe nyúl, egy képet vesz elő és odateszi elém az íróasztalra.

Én meg úgy érzem, menten lefordulok a székről.

A kép egyértelműen a múlt heti közlekedési baleset áldozatát ábrázolja. Véglegesen eltűnt a szerencsétlen, mondhatni.

Medine hüppög, én meg nem tudom, hová nézsek. Mivel nem szeretném, ha török sírógörcsökbe borulna az irodám, megkérem a két férfit, jöjjenek ki velem a folyosóra. Miután feltárom előttük a helyzetet, már ott sem vagyok. Beülök Susihoz és töltök magamnak egy kávé. Egy perccel később már áradnak a keserves sirámok az irodámból.

- Mi történt? Mi folyik ott? - kérdezi Susi, és az ajtó felé indul.

- Ki ne nyisd! - kiáltok rá.

Engedelmeskedik.

Tíz perccel később a városházán újra csend honol. Özdemirék magukba roskadva hazamentek. Töltök magamnak még egy kávé. Ki a fenének esik jól egy ilyen

cirkusz mindjárt hétfő reggel? Hiába tankolt fel bőséges energiát az ember a hétvégén, egy ilyen esemény mindjárt nullára viszi le a szintet.

Aztán megkezdődik a Küstner-ügy tárgyalása. Az első tárgyalási napon akkora a tömeg a bíróságon, hogy az hihetetlen. Kamerák, amerre csak a szem ellát, és kíváncsiskodók minden elképzelhető fajtából. Küstnert kézláb bilincsben vezetik elő a kollégák. Ezúttal nem üvöltözik folyamatosan, hanem némán mered maga elé. Mint aki lélekben nincs is ott. Valószínűleg rendesen benyugtatózták. Nagyon helyes. Megengedhetetlen, hogy a folytonos hülye rikoltozásával megzavarja a tárgyalás rendjét. Ráadásul olyan kulturálatlan rikoltásokkal, mint a múltkor. Ilyesmit még egy vádlott sem engedhet meg magának. Akkor inkább nyugtatózzák be. Világos.

Moratschek a kávéautomatánál áll és civil ruhát visel. Mert hogy ma nem bíróként, hanem tanúként van jelen. Vele ellentétben én az egyenruhámban jelenek meg. Nagyon szépen csillog rajta az ezüst csillag. A Papa is eljön, és természetesen Birkenberger is felbukkan.

Moratschekné asszony nagyon elegáns. Ő az újságírók kedvence. Mert hogy halált megvető bátorsággal bement a házukba, pedig tudta, hogy a pszichopata bent rejtőzködik. Mégis bement. Tiszta szerelemből az ő hitestársa iránt. Ilyen sok év házasság után. Még a legkeményebb újságíró-szíveket is meglágyítja egy ilyen történet.

Senkit nem érdekel, hogy az igazi hősök mi ketten vagyunk Rudi Birkenbergerrel. Miránk csak legyintenek. A dolgunkat tettük, mondják. Teljesítettük a kötelességünket.

Mutogathatom nekik a szép ezüst csillagomat, nagy ívben tesznek rá.

A Küstner ügyvédje majdnem ugyanolyan nyugodt, mint a védenca. Talán őt is bedrogozták, ki tudja. Az elején persze nincs is sok dolga. Felolvassák a vádiratot, felsorakoztatják a bizonyítékokat. De a fickó később sem élénkül fel. A további tárgyalási napokon is ugyanolyan közönyös arccal üldögél, mint a védenca a vádlottak padján.

Hihetetlen.

A passzivitásuk persze jelentősen felgyorsítja a tárgyalás menetét. Semmi kérdés, semmi kifogás, semmi akadékoskodás. Megy ez, kérem, mint a karikacsapás, ha senki nem kötözködik. Gyorsan el is érkezünk az ítélethirdetéshez. Küstner kap még öt és fél évet. Feltételes szabadságra bocsátás kizárva. Még ha a Nagyihoz hasonló géneket örökölt is, akkor sem jön ki többet élve a börtönből.

Néhány nappal később grilldélutánt tartunk. A Papa ötlete volt. Azzal indokolta, hogy szeretne néhány kedves, rendes embert látni maga körül. Évek óta nem rendezett már grillezést, sőt, semmilyen más összejövetelt sem. Gyanítom, hogy most is csak ürügyként használja, hogy viszontláthassa a Moratscheket. Ezúttal azonban osztoznia kell rajta, mert a bíróné is jelen van. Világoskék kosztümöt visel és egy nagy tál salátával érkezik, aztán gyorsan el is tűnik a Nagyinál a konyhában.

Konyhatechnikai szempontból ugyancsak csúcsra járattva pörög Liesl Mooshammer. Fasírtot készít. Egy az egyhez arányban keveri a darált húst és a fokhagymát. És persze közben be nem áll a szája. Nem érdekli, hallja-e egyáltalán

valaki. Még akkor is folyamatosan beszél, ha csak a Nagyi van a közelben. Bár meg kell mondjam, Nagyi az egész világon a Liesl Mooshammer beszédét hallja a legjobban. Talán egyszerűen azért, mert olyan régóta ismerik már egymást, vagy azért, mert Liesl úgyis mindig ugyanazt mondja. Ki tudja.

Aztán begördül a Leopold autója. A nyálás disznó kiszáll, kiemeli Sushit a gyerekülésből, és a kezembe nyomja.

- Nézd csak, öcsikém, elhoztam a kedvenc unokahúgodat! Részeg lenne?

Panida egy tucatnyi műanyag dobozzal ugyancsak eltűnik a konyhában.

Leopold begyűjtja a grillt. Sushi boldogan csapkodja az arcomat.

- Vanszacsi, Vanszacsi - mondogatja lelkesen.

A Papa sört tölt.

Aztán felbukkan Flötzingner úr és Flötzingerné asszony, méghozzá szokatlan egyetértésben. Mivel gyerek nélkül jönnek, úgy sejtem, sikerült bábiszittert találni a leszármazottak mellé. Ki lehet az a szerencsétlen hülye, aki ilyesmit elvállal? Az eastwicki boszorkányok egyike talán?

Aztán befutnak Simmerlék egy nagy teknőnyi hússal. Már a látványra összefut a nyál a szájamban.

Aztán Susi is bekerekezik az udvarra. A haja száll a menetszélben. Almás pitét hozott. Sajnos rögtön beviszi a konyhába.

Valaki megteríti az asztalt, másvalaki beindítja a zenét. A Beatles szólal meg, úgyhogy ez biztosan a Papa volt.

A hús sistereg a rácson. Az orrcimpám mindjárt szétreped. A nők kihordják a köreteket és maguk is helyet

foglalnak. Aztán elkészül a hús, és az evőeszközeim szinte maguktól működésbe lépnek.

A hangulat pompás. Beszélgetés, nevetés. Már-már idillnek is mondhatnánk.

Csak aztán megszólal a telefon. Nem én veszem fel, én meg sem hallom. Az ember igenis ki tudja kapcsolni a hallását, ha muszáj. Csak sajnos Leopold bemegy a házba és felveszi. Aztán odakiabál nekem:

- A landshuti kapitányság! Téged keresnek!

Mint pedig az köztudott, a landshuti kapitányság krónikus emberhiányban szenved. Ezért aztán most énrám is szükségük van. Most azonnal méghozzá. Tiltakozásom betonfalhoz vágott hógolyóként porlad szét.

- Kérsz még egy szelet húst, Papa? - kérdezi kint behízeltgően a nyálas disznó. Gyilkos pillantásaimról egyszerűen nem vesz tudomást. Ludwig együttérzőn odadől a lábamhoz. Susi megsimogatja a fejemet. Bekapok még egy falat húst, aztán mit tehetnék mást, elindulok.

Azt hiszem, teljesen érthető, hogy a lelkestől eléggé távolinak mondható hangulatban állítok be a kapitányságra. Kereken kimondva: pocsékul érzem magam és nagyon mérges vagyok.

- Maga az az Eberhofer Niederkaltenkirchenből? - szólal meg egy hang a hátam mögött.

Nem ismerem a fickót. Jó tíz évvel lehet fiatalabb nálam, és a két ezüst csillag a vállán világosan jelzi, hogy főfelügyelő. Hogy főseggfej, azt már az első szavaiból tudom.

- Maga meg milyen arccal járkál itt? Mindig barátságos arcot a munkában, érti? Most pedig menjen ki azonnal az arénához. Ott ma fesztivált rendeznek. Nézzen körül jó

alaposan és gyűjtsön be néhány szép jogosítványt, de gyorsan!

- Jól értettem, hogy nincs folyamatban éppen bankrablás Landshutban?

- Miért lenne?

- Ámokfutó?

- Nem tudok róla.

- Üzemzavar az atomerőműben?

- Hová akar kilyukadni, mondja már?!

- Komolyan azért rángattak be a kapitányságra, hogy beszédjek néhány jogosítványt? Még hozzá gyorsan?

- Nagyon gyorsan! A felettese vagyok, barátom, úgyhogy maga azt csinálja, amit mondok, megértette?

Most már aztán tényleg dühbe gurulok.

- No ide figyelj, fiacskám - mondom neki. - Hány éves is vagy te? Tizenöt? Majd ha szőrösödik a zacskód, akkor osztogass nekem parancsokat! Most pedig félre az útból! De gyorsan!

Közben egyre több kolléga gyűlik össze körülöttünk és hallgatja a szóváltásunkat. A legtöbben vigyorognak. Mások inkább szégyenkezve nézik a padlót maguk előtt. Nem érdekel.

Természetesen mindezzel együtt is teljesítenem kell a parancsot. A fickó tagadhatatlanul a felettesem. Még ha egy hányinger is az egész lénye.

A következő hetekben a helyzet nem javul. Továbbra is Landshutban kell állomásoznom. Az újabb változat szerint állapotos kolléganőket kell helyettesítenem. Természetesen minden adódó alkalommal egymásnak feszülünk a hülye

seggfejjel. Odáig fajul a dolog, hogy egy este a rendőrség udvarán bevonszoló egy sarokba, hogy jó modorra tanítsam. Például arra, hogyan illik viselkedni az idősebbekkel szemben.

Megtörténik az ilyesmi. Nem olyan nagy dolog kollégák között. A teljes állomány megértést tanúsít. Baj csak akkor van, ha másnap a seggfej holtan hever az udvaron. Az már tényleg baj.

De ez már egy egészen más történet.

Nagyi szakácskönyvéből

(anno 1937)

Tejszínes ragu

Nagyobb darabokra vágunk jó sok szaftos marhahúst, jóval kisebb darabokra szalonnát (egy kiló hústra 5-10 dkg szalonnát számoljunk). Már-már barnára forrósítunk némi vajat, beleborítjuk a szalonnakockákat, valamint egy jó nagy adag vékonyra karikázott hagymát. Megszórjuk egy púpos teáskanál őrölt paprikával. Hozzáadjuk a húst és gyors tűzön néhány percig sütjük. Csak akkor fordítjuk meg, amikor már szép színe van az alsó oldalának. Miután minden oldala szépen megsült, felöntjük erőlevessel és egy kevés vörösborral, hogy teljesen ellepje a húst. Sóval-borssal ízesítjük és 2-3 óra hosszat pároljuk. Aki szereti a fokhagymát, egy gerezd apróra vágott fokhagymát is adhat hozzá. Amikor a hús megpuhult, megszórjuk egy teáskanál liszttel, majd röviddel a tálalás előtt tejszínt keverünk hozzá. Rizzsel, krumplival, vagy tésztával tálaljuk.

Nagyi minden ragukészítés alkalmával krokodilkönnyeket sír. Mert hogy nem bírja a szeme a hagymát szegénynek. A hús-hagyma arálynak ugyanis egy az egyhez kell lennie. Feltétlenül. Így könnyen kiszámolható, mekkora torony hagymát kell a Nagyinak meghámozni és felvágni. Ha még a Leopoldék is bejelentkeznek, és sajnálatos módon osztoznunk kell a világ legjobb raguján, a szegény Nagyi gyakorlatilag két teljes órán át sír a hagyma fölött. Néha én

is sírni szeretnék, de belőlem inkább Leopold váltja ki ezt hatást. Már a pusztta jelenlétével. Hogy még a hagymától is sírjak? Köszönöm, azt inkább nem. Így aztán ezeken a napokon a disznóólban pihenek, amíg el nem készül az ebéd. Addigra már a Nagyi szeme sem olyan vörös, és a látása is visszatér. Aminek ő igencsak örül, mert ha az ember nem hall, hát legalább látni szeretne, ez azért valahol érthető. Szóval, amit mondani akartam: a Nagyi tejszínes raguja egy álom. Még ha sok-sok könny is az ára.

Krumplisaláta (verhetetlen!)

A héjában frissen megfőtt krumplit meghámozzuk és még melegen felszeleteljük. Sót, borsot, kevés cukrot, finomra vágott hagymát, kaprot, ecetet és olajat keverünk egy jó adag erőlevesbe, hozzáadunk egy kevés tejszínt, majd az egészet ráöntjük a krumplira. A krumpli szomjas jószág, ezért ne spóroljunk sem a sóval, sem az erőlevessel. Ha még endíviát vagy fejes salátát is adunk hozzá, különösen ízletes lesz. Melegen és hidegen is élvezettel fogyasztható, elkészíteni azonban mindenképpen melegen kell. Halételekhez, sült kolbászhoz, virslihez, mindenhez kiváló.

Nekem személy szerint nincs szükségem hozzá sült kolbászra, halételre meg még annyira sem. Ha megkérdeznének, hogyan képzelem el az örökkévalóságot, azt mondanám, egy felhő tetején üldögélek Ludwiggal és onnan nézek le a világra. Ludwignak egy óriási csont van a szájában, én pedig egy tál krumplisalátában ülök nyakig. Nagyi-féle krumplisalátában, mondanom sem kell.

Póréhagyma-köret

A póré megmossuk és szeletekre vágjuk. Egy fazékban felolvasztunk egy evőkanálnyi vaját és beledobáljuk a hagymakarikákat. Párolás közben citromlevet spriccelünk rá és egy nagyon kevés cukrot keverünk hozzá. Leszűrt hallevessel vagy zöldséglevessel felöntjük, sóval-borssal ízesítjük. A végén frissen vágott petrezselymet, esetleg snindlinget is szórhatunk rá. Közvetlenül tálalás előtt egy cseppnyi tejjel koronázzuk meg. A póré akkor a legjobb, ha még ropogós.

A pórés köret jó. És természetesen egészséges is. Igen jó, serkentő hatással bír az emésztésre. A fogyasztása utáni órákra ezért ne tervezzünk kirándulást. Se rövidet, se hosszút. Vagy legalább olyan útvonalat válasszunk, amelyet elegendő nyilvános illemhely szegélyez. A póré hatása ugyanis egyik pillanatról a másikra áll be, és akkor már nincs idő keresgélni. Úgyhogy inkább maradjunk otthon, és reménykedjünk, hogy a vécé szabad lesz, amikor szükség lesz rá.

Áfonyakompót

Az áfonyát a saját súlyánál alig kevesebb cukorral, némi citromhéjjal és egy egész rúd fahéjjal, lefedve főzzük a saját levében. Egy pohárka vörösbort is adhatunk hozzá. Áttöltés előtt kivesszük belőle a fahéjat. Az elkészült kompót azonnal

fogyasztható, de aki bírja a várakozást, befőttesüvegbe is zárhatja. Tésztához és/vagy vadhúsokhoz kiváló.

Aranyosak azok a kis befőttesüvegek, de nálunk ritkán kerülnek bevetésre. Az elkészülő áfonyakompót illata ugyanis betölti a házat, a házzal együtt pedig az orromat és a Papa orrát is. Csapkodhat a Nagy mérgesen a fakanállal, mi ketten általában még melegen elfogyasztjuk a kompótot. Tészta és/vagy vadhús nélkül.

Kivételesen – és **KIZÁRÓLAG** a cím miatt – egy külföldi recept:

Pasta á la Susi

(az egyetlen örvendetes dolog Susi olaszországi kirándulásából)

Meghámozunk és kis kockákra vágunk hagymát, padlizsánt és cukkinit. Gombát negyedelünk, majd mortadellát vágunk keskeny csíkokra. Az egészet megforgatjuk forró olívaolajban. Adunk hozzá egy kis fokhagymát és némi paradicsompürét, s rövid ideig együtt pirítjuk. Fehérborral meglocsoljuk és ledarált paradicsommal sűrítjük. Letakarjuk és alacsony tűzön gyorsan megpároljuk. Közben sós vízben „al dente” főzünk egy nagy adag makarónit vagy tagliatellét. A szószhoz végül adunk egy kis apróra vágott majoránna és egy-két kanál mascaronét. Sóvalborssal fűszerezzük. A tésztát leöblítjük és egy tűzálló tálba borítjuk. Egyenletesen elosztjuk rajta a szósz. Betakarjuk

vékony szeletekre vágott mozzarellaival és 200 fokos sütőben addig sütjük, amíg a sajt szép barnás árnyalatot ölt.

Jó recept ez, csak a Simmerlhez el ne jusson. Nála ugyanis nincs mozzarella. Elvből nem tart. Azt mondja, ilyen szarságokat nem enged a boltjába. Ezért aztán Landshutba kell elmennem ottani hentesekhez, de még így is a legnagyobb fokú elővigyázatossággal kell eljárnom: felhajtott gallérral, napszemüvegben léphetem csak át egy hentesbolt küszöbét. Mert hogy ezek a hentesek mind ismerik egymást és ráadásul nagyon összetartó népek. Úgyhogy ezúton is kérek mindenkit, hogy ezt a receptet ne terjessze. Mert ha a Simmerlnek a fülébe jut, hogy Landshutba megyek húsért, vége a barátságoknak. No nem mintha az olyan nagy dráma lenne. Ha választanom kellene a Pasta á la Susi és a Simmerl között, hát nem is tudom...

Köszönöm!

Kedves Eberhofer-rajongók,

ezúttal a szereplőket szólaltatnám meg a végén, hiszen nem kis hatást gyakorolnak történeteim alakulására. Van is még egy üres lapom, úgyhogy íme:

Nagyi:

Először nem tetszett, hogy ez a kölyök boldogboldogtalannak elmeséli, hogyan élünk. Mert hogy mi köze ehhez mindenféle vadidegen embernek? Különösen, ha nem is mindig előnyös képet fest rólunk. Mintha nem lenne meg mindenkinek a maga különcsége. Igen. Mindenki a maga módján éli az életét. Az egyik hangosan, a másik halkán. A fiam, ő például hangosan. Nagyon hangosan. A hülye zenéjével. Hálát adok Istennek, hogy nem hallok. A kölyök, a szegény Franz viszont sajnós jól hall. Szegény gyerek. Szóval, amit mondani akartam, hogy kezdetben nem tetszett, hogy így kitergeti a dolgainkat, de már megbékéltem vele. A történeteinek köszönhetően nagyon sokan megismertek bennünket, és az ismertségnek megvannak az előnyei. Ha például vásárolni megyek és megmondom, hogy én vagyok az Eberhofer-Nagyi, mit gondolnak, hány százalékot engednek rögtön az árból?

Papa:

Franz nem ismerhette meg a Mamáját. Amiért a mai napig sajnálom szegényt. Mert hogy éppen olyan felnőtt lett belőle, mint a Mamája volt annak idején. Pontosan olyan.

Persze ezt nem mondom meg neki. Ki tudja, milyen beképzelt ember lenne belőle a végén. Így is nagyon jól tudja, mennyire hiányzik nekem a Mamája. A Leopold, hát ő más. Ő inkább én-rám hasonlít, mondhatjuk.

Leopold:

Nos, először is ezt az egészet erősen eltúlzottnak tartom. Ezt az egész felhajtást a Franz körül. Ugyan miféle nagy teljesítmény, amire ő képes? Ha belegondolok, nekem milyen stresszes az életem a könyvesboltban, a sok rendelés, a szerzők, az ügynökök... Másodszor pedig szeretném kerek perccé leszögezni: nem vagyok nyálas disznó. A legkevésbé sem. Ezt csak Franz terjeszti rólam. Mert hogy mindig ő akar a középpontban lenni. Nem is mondom többet, nincs is időm tovább beszélgetni. Valakinek a Papával is törődnie kell.

Moratschek:

Nem kérdés, Eberhofer hajlamos túllőni a célon. Komoly kihívás kordában tartani. A jelen ügyben azonban, meg kell hagyni, valóban kiváló munkát végzett. Azért nem mindenki lett volna képes így elbánni egy pszichopátával. Egyébként, nem látták valahol a tubákos szelencémet? Ez előbb még itt volt...

Susi:

Engem csak az érdekel, mikor látja végre be Franz, hogy nálam jobbat soha, sehol nem talál. És hogy ő sem lesz

fiatalabb. Bőven ideje már, hogy megnősüljön. Nehéz eligazodni rajta. A Leopold kislányát körülrajongja, de saját gyereket bezzeg nem akar. Hát ezt fejtse meg valaki....

És természetesen Rita és Franz:

Nagyon szépen köszönjük mindenkinek, hogy figyelemmel kísérik a történeteinket. Üdv az olvasóknak és a dtv kiadónak!